

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

Πολέμιον άνθρωποις
αὐτοὶ ἑαυτοῖς.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

ΕΤΟΣ 19ον

ΤΕΥΧΟΣ 106-107

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1974

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ» (Δραγασσανίου 8)

(Δευτέρα - Τετάρτη - Παρασκευή 10 - 12)

H. P. Blavatsky	Τό Κλειδί τῆς Θεοσοφίας	δδ. 80, δεμ.	120
-	Στῆ χώρα τῶν Γαλάζιων Βουνῶν		30
Annie Besant	Μελέτη ἐπὶ τῆς Συνειδήσεως	δεμ.	100
-	Κάρμα		25
C. Leadbeater	Σ' ἐκείνους πού πενθοῦν		10
Besant - Leadbeater	Ἡ Ἄτραπός τοῦ Ἀπακρυφισμοῦ		150
C. Jinarajadasa	Ἀπόκρυφος ἐξέλιξις Ἀνθρωπότητος		100
N. Sri Ram	Προσέγγισις πρὸς τὴν Πραγματικότητα		30
-	Αἱ βαθύτεραι ὁψεις τῆς Ζωῆς		30
-	Εἰς ἀναζήτησιν τῆς Σοφίας		50
Ed. Arnold	Τό Φῶς τῆς Ἀσίας		40
⌘	Φῶς στὴν Ἄτραπὸ		30
Krishnamurti	Στὰ πόδια τοῦ Διδασκάλου (ἐκδ. 1968)		25
-	Στοχοσμοὶ πᾶνω στὴ Ζωή (Α σειρά)		140
-	Ἐλευθερία, ἀρχὴ καὶ τέλος		140
-	Ἐκπαίδευσις καὶ σημοσία Ζωῆς		90
Ἄντ. Ἀδριανόπουλος	Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Ζωή		100
-	Ἀρχαῖοι Ἕλληνες Φιλόσοφοι δδ. 150 δεμ.		170
K. Κιτρινιάρης	Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς		50
Γεώργ. Μαλτέζος	Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια		50
K. Μελισσαρόπουλος	Ἀποκρυφισμὸς καὶ Μυστικισμὸς δδ. 40, δεμ. 70		
-	Μελετήματα	δδ. 90, δεμ.	120
-	Εἰσαγωγή στὴ Θεοσοφία	δδ. 100, δεμ.	140
-	Τὰ βήματα τῆς Φιλοσοφίας	δδ. 70, δεμ.	100
-	ΜΗΤΙΣ (Τὸ βιβλίον τῆς σοφίας)	δεμ.	120
-	Ἐκλογαὶ ὑπὸ τὸν Κρισιανομοῦρτι	δδ. 70, δεμ.	120
-	Ὁ Ἰησοῦς		80
-	Ὁ Κομήτης (Θέστρο ἰδεῶν)		40
-	Ἄγνωστω Θεῷ		10
«ΙΛΙΣΟΣ», Ἐπιλογή ἐτῶν 1958 - 58 καὶ 1959 - 81, ἐκάστη χρυσῶδ.			120
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐσωτερικοῦ τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ»			100
Περιοδικὸν «Ι Λ Ι Σ Ο Σ»	Τόμοι εἰς τεύχη 1958 - 70	δρχ.	80
-	χαρτόδετα 1871 - 73	δρχ.	100

Ἀποστέιλτε τὸ ἀντίτημον, διὰ νὰ τὰ λάβετε ταχυδρομικῶς.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 20

ΣΥΝΔΡΟΜΗ «ΙΛΙΣΟΥ» Δρχ. 100 Ἐξωτερ. \$5

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΣΚΕΨΕΩΣ
Δραγατσανίου 6 (Πλ. Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ - 122

Διευθυντής ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΤΛΟΣ
Ἐπιμελητής ὕλης ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΤΛΟΣ

ΕΤΟΣ 19ον * Ἰούλιος — Αὐγουστος καὶ
Σεπ/βριος-Ὀκτώβριος 1974 * ΤΕΥΧΟΣ 106-107

Ἐλευθερία: Μέση ὁδός

Ἄλλ' ἐγώ, ἔφη ὁ Ἀρίστιππος (Σημ. Ἕλλην φιλόσοφος, πρεσβύτερος τοῦ Πλάτωνος, ἰδρυτῆς τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς) οὐδὲ εἰς δουλείαν ἐμαυτὸν τάπτω, εἶναι τις μοι δοκεῖ μέση τούτων ὁδός, ἣν πειρῶμαι βαδίζειν: οὔτε δι' ἀρχῆς (αὐταρχισμοῦ) οὔτε διὰ δουλείας, ἀλλὰ δι' ἐλευθερίας, ἥπερ μάλιστα πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγει.

(Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα 2,1,11)

Ἐλεύθερον φύλασσε τὸν σεαυτοῦ τρόπον. Ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ πόλει.

Πλάτωνος Πολιτεία 564 Α'

Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐλεύθερος, ἀλλὰ σὲ πολλές χώρες ζῆ ἀλυσοδεμένος.

Ζάν-Ζάκ. Ρουσσώ

Ζητῶ μόνον νὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Οἱ πεταλοῦδες εἶναι ἐλεύθερες. Ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀρνήται στὸν ἄνθρωπο τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχουν οἱ πεταλοῦδες.

Κάρολος Ντίκενς

Στή χώρα μας (ΗΠΑ) έχουμε τρία απεριγράπτως πολύτιμα πράγματα: Ἐλευθερία λόγου, Ἐλευθερία συνειδήσεως καί... τὴν φρόνησι νὰ μὴν ἀσκοῦμε τίς προηγούμενες ἐλευθερίες!

Μάρκ Τουαϊν

Τί εἶναι ἐλευθερία; Ὅρθῶς νοουμένη, εἶναι οἰκουμενική ἀδεια καλωσύνης.

Χάρτλεϊ· Κόλεριτζ

Κ. Π Α Λ Α Μ Α

Τύραννος ἢ ὄλεθρος...

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ)

Τύραννος ὅταν ἢ ὄλεθρος καίη τοῦ πιστοῦ τὸ σπῆμα,
τ' ἅγια κόνιαματα, τοῦ καίει τὸν ἱερὸ νασό,
τοῦ μένει ἡ πίστη σὰν εἰκόνα ἐντὸς τοῦ ἀχεροποίητη
σπὸν ἕνα ἀόρατο Θεό.

Μιά εἶν' ἡ Πατριδα τῶν αἱμάτων καὶ δραμάτων, τὸ ἄστρο
τῆς Ἱστορίας τὸ πολικό, τοῦ τραγουδιοῦ τροφή,
χώρες καρδιές, ἀπὸ παντοῦ μιὰ ψυχὴ σ' ἕνα κάστρο,
κ' ἡ προσταγή της: Ἄ δ ε ρ φ οί!

Καὶ τὸ πού δέρνει ἀνάθεμα καὶ ὁ πού δέρνεται θρήνος
μακριά! σὸ μαῦρο Γολγοθᾶ τῶν ξεθεμελιωμῶν,
βόθηθα, ἀγγελε τοῦ τραγουδιοῦ, ν' ἀνθίσῃ ὁ ἄσπρος κρίνος
τῶν Εὐσαγγελισμῶν!

Καὶ οἱ λυτρωμένοι, ἀλύτρωτοι. Κι' οἱ ἀλύτρωτοι ἐδῶ πέρα
δόστε νὰ ἰδοῦν τοῦ λυτρωμοῦ μιὰ χάρη, ὅσο φτωχὴ.
Ἡ Ἑλλάδα μιὰ, ἀκαμμάτιστη καὶ ἀμέτρητη μητέρα,
μιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ψυχὴ!

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ «Τραγοῦδι τῶν προσφύγων»)

ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ

“Έχει διακηρυχθή — ὀρθώτατα — ἐπὶ τοῦ ἰδεολογικοῦ πεδίου, ἡ παγκόσμια ἀδελφοσύνη ὄλων τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς διακρίσεις φυλῆς, ἐθνικότητος, τάξεως, φύλου, πίστεως, ἀνεξαρτήτως ὄλων τῶν περιστάσεων, ἰδεολογιῶν καὶ προκαταλήψεων, πού χωρίζουν σήμερα τοὺς ἀνθρώπους καὶ δημιουργοῦν τὸ μῖσος, τὴ διχόνοια, τὴν καχυποψία, τὴ δυσπιστία, τὸν πόλεμο. Ἡ ἀδελφοσύνη τῆς ζωῆς εἶναι ἓνα γεγονός, ἀδιάφορον ἂν οἱ ἀτελεῖς ἀνθρώποι τὸ ἀντιλαμβάνονται ἢ ὄχι καὶ μέσα στὴν παχυλὴ ἀγνοιά τους ἐχθρεύονται ἀλλήλους ἢ δυσπιστοῦν πρὸς ἀλλήλους, διότι δὲν ἔχουν κατανοήσει τὸ μέγα γεγονός τῆς ἀδελφοσύνης.

Εἶναι θεβαίως ἀρκετοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σέβονται τὴν ἰδέα τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τὴν θεωροῦν ὡς ἓνα ὑψηλὸ ἰδανικό, ὡς ἓνα ὠραῖο μακρινὸ ὄνειρο, ὡς ἓνα ἀφηρημένο ἰδεῶδες, πρὸς τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ κατατείνουν οἱ προηγμένοι στὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν ἠθικὴ ζωὴ ἀνθρώποι. Ἄλλ’ αὐτὸ καθόλου δὲν ἀρκεῖ. Ἡ ἀδελφοσύνη, δὲν πρέπει νὰ παραμείνῃ στὴ σφαῖρα τοῦ ἰδανικοῦ. Πρέπει νὰ καταστῇ ζωντανὴ καὶ πάλλουσα πραγματικότης. Πρέπει νὰ τεθῆ μὲ τὸν σοβαρώτερο τρόπο σὲ ἐφαρμογὴ στὴν καθημερινὴ ζωὴ, στὴν πρακτικὴ ζωὴ τῆς συμπεριφορᾶς πρὸς τὸ περιβάλλον, πρὸς ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ὁποῖους θριακόμεθα ἢ δὲν θριακόμεθα σὲ ἐπαφή.

Ἡ Δρ Ἄννη Μπέζαντ, ἡ περίφημη Πρόεδρος τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας, εἶχε πεί: «Θὰ γίνετε μεγάλοι ἀλχημισταί, ἀν μετουσιώσετε τὴν ἄγνοια σὲ σοφία, τὸ μῖσος σὲ δρῶσα ἀγάπη, τὴν ὑποψία σὲ ἐμπιστοσύνη, τὴ χωριστικὴ ἀλαζονεία σὲ εὐλικρινῆ συντροφικότητα».

Οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ μακρότατα ἔτη, ἐπῆραμε τὸν δρόμο τῆς διαίρεσεως, τῆς ὑπερφαλαγγίσεως τῶν ἄλλων, τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἀλληλοσπαραγμοῦ. Εἶναι ἓνα στάδιον ἀπαραίτητον ἴσως γιὰ τὰ πρῶτα θήματα τοῦ ἀτομικοποιημένου βίου, γιὰ τὰ πρῶτα θήματα τῆς ἀνθρωπότητος, εὐρισκομένης στὴν πρωτόγονο κατάστασή της. Ἄλλὰ σὲ τί ἀδιέξοδο μᾶς ἔφερε! Τὸ μῖσος, ὁ χωριαμός, οἱ διακρίσεις, οἱ ἀντιθέσεις, οἱ καχυποψίες ἐπροξένησαν ἀφάνταστα δεινὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ἐγέννησαν τὸν πόλεμο, τὸν ἀλληλοσπαραγμὸ καὶ τὴ θία. Τὴν ὀδύνη καὶ τὸν πόνον. Τὸ μοναδικὸ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο γιὰ τὴν κακοδαμονία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ κατανόηση καὶ ἡ ἀγάπη. Ἡ συγκατάθεσις καὶ ἡ ἀδελφσύνη.

Ὁ συνεργάτης τῆς Μπέζαντ Κάρολος Λεντιμπῆτερ εἶχε πεί: «Τὰ δεινὰ στὸν κόσμον προέρχονται ἀπὸ ἔλλειψη ἀγάπης καὶ ἀδελφικότητος. Ἄν ὁ ἄνθρωπος μάθῃ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ παίρνῃ τὴν ἀδελφικὴ στάση, ὅλα τὰ δεινὰ θὰ σταματήσουν καὶ θὰ ἀνατελεῖ ὁ χρυσοῦς αἰὼν».

Οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ μεγάλοι Μύσται καὶ Διδάσκαλοι, ἐκήρυξαν ὄχι τὸν ἀνταγωνισμὸ καὶ τὴ θία, ἀλλὰ τὴν εὐδοκία καὶ τὴν ἀγάπη.

«Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν διωκόντων ὑμᾶς» ἐκήρυξεν ὁ Θεάνθρωπος κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν του.

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶπεν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς Μαθητάς του, ὀλίγον πρὶν ἀνεβῆ στὸν Γολγοθᾶ.

«Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θήλυ», ἐκήρυξεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν.

«Ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔστι, καὶ

πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται» ἐδίδαξεν ὁ προσφιλέστερος τῶν Μαθητῶν τοῦ Ναζωραίου.

«Στὸ μῖσος νὰ ἀποκρίνεσθε μὲ ἀγάπη» καὶ «Μὴν κάνεις σὲ ἄλλους ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνουν» ἐκήρυξεν ὁ ἀρχαίολογος Λάο - Τσέ.

«Σ' ἐκεῖνον ποῦ ἀναίτια μοῦ προξενεῖ κακὸ, θ' ἀπαντήσω περιθάλλοντάς τον μὲ τὴν ἀνεπιφύλακτη ἀγάπη μου. Ὅσο περισσότερο κακὸ θὰ μοῦ κάνη, τόσο περισσότερο καλὸ θὰ τοῦ ἀνταποδίδω. Ποτὲ τὸ μῖσος δὲν καταιστέλλεται μὲ τὸ μῖσος, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπη» ἐδίδαξεν ὁ «μεγάλος φωτισμένος» ὁ εἰρηνικὸς Βούδδας. Καὶ εἶπε ἀκόμη: «Ἐπειδὴ τὸ μῖσος εἶναι πηγή δυστυχίας γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ σοφὸς δὲν γνωρίζει τὸ μῖσος».

Οἱ σοφοὶ Μύσται ὄχι μόνον ἐκήρυξαν — διότι τὸ ἀπλὸ κήρυγμα δὲν θὰ εἶχε καμμιά ἀξία — ἀλλὰ καὶ ἐφήρμοσαν τὴν ἀγάπη, τὴν ταπεινότητα, τὴν ἀδελφосύνη. Ὁ πραγματικῶς μέγας ἔζησε πάντα γιὰ τοὺς ἄλλους, ἐργάστηκε καὶ ἐμόχησε γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὸ ἀτομικὸ του μεγαλεῖον ἐπήγαγε ὄχι ἀπὸ τὴν προσοχὴ γιὰ τὴν προσωπικὴ του πρόοδο, τὴν προβολὴ καὶ τὴν ἀναγνώριση, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνιδιοτέλεια καὶ τὴν ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος καὶ φροντίδος γιὰ τὸ ἀτομὸ του.

Ἡ Ἑλενα Π. Μπλαβάτακου, ἰδρύτρια τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας, εἶχε πεῖ: «Νὰ δρέπωμε στὸν δρόμο μας τὰ ρόδα, μὲ σκοπὸ νὰ προσφέρωμε τὸ ἄρωμά τους στοὺς ἄλλους καὶ νὰ κρατοῦμε τ' ἀγκάθια γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ στερηθῇ ἄλλος γιὰ νὰ χαροῦμε ἐμεῖς τὴ μυρωδιὰ τους».

Ὅλοι γνωρίζομε ἀόριστα καὶ συγκεχυμένα ὅτι ἡ ἀδελφосύνη τῆς ζωῆς ὑπάρχει. Οἱ θρησκείες τὴ διδάσκουν, οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι τὴν ἐφαρμόζουν. Οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ τῆς ἀνθρωπότητος μᾶς λέγουν ὅτι τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ὀριστικὴ λύση τῶν προβλημάτων μας, τῶν ἰδικῶν μας καὶ τῶν ἄλλων, εἶναι νὰ δεχθοῦμε τὴν ἀδελφосύνη καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσωμε σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις τοῦ καθημερινοῦ βίου. Τότε θὰ ἴδουμε τὸν κόσμον μὲ καινούργια μάτια. Τότε θὰ παύσῃ νὰ μᾶς κατατρώγῃ τὸ σαράκι τῆς ζηλοτυπίας. Τότε ὁ δαίμων τοῦ ἐγωῖσμοῦ θὰ καταρρεύσῃ. Τότε ἡ ἀγάπη θὰ γεννηθῇ στὴν

ψυχή μας. Ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία θὰ κατακαύσῃ ὄλα τὰ ταπεινά στοιχεῖα καὶ θὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ σὲ μιὰ καινούργια ζωὴ, τὴ ζωὴ τοῦ ἀπελευθερωμένου Ἀνθρώπου. Τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δὲν ρίχνει τὴ σικιά του ἐπάνω στοὺς ἄλλους, ποῦ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῖται, ποῦ δὲν θέλει νὰ τοὺς πιέσῃ ἢ νὰ τοὺς παρασύρῃ.

Πολλοὶ πιστεύουν στὴν ἀδελφοσύνη, ἀλλὰ μὲ τρόπο περιορισμένον ἀπὸ τὴ στενὴ τους ἀντίληψη. Προσαρμύζουν τὴν ἀδελφοσύνη στὴν ἀντίληψή τους γιὰ τὴ ζωὴ, ἀντὶ νὰ προσαρμόσουν τὴν ἀντίληψή τους γιὰ τὴ ζωὴ στὴν ἀδελφοσύνη. Ἄν τὸ κατορθώσουν αὐτό, θὰ ἀνακαλύψουν κατὰ θαυμαστὸ καὶ μεγαλειώδη τρόπο, ὅτι ἡ ἀντίληψή τους διαρκῶς εὐρύνεται σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ.

Ἡ ἀδελφοσύνη δὲν εἶναι ἓνα καινούργιο μήνυμα. Σὲ ὅλες τὶς θρησκείες, σὲ ὅλες τὶς ἠθικὲς διδασκαλίες ὁ φθόγγος τῆς ἀδελφοσύνης ἀντηχεῖ. Εἶναι καθῆκον μας νὰ δυναμώσωμε αὐτὸν τὸν φθόγγο, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Νὰ ἀκουσθῇ κυρίαρχος μέσα στὸν σάλαγο τοῦ κόσμου τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Πρέπει ὁ φθόγγος αὐτὸς νὰ κυριαρχήσῃ στὴ ζωὴ, νὰ κυριαρχήσῃ στὶς καθημερινὲς ἀνθρώπινες σχέσεις. Μόνον ἔτσι θὰ γεννηθῇ ἡ ἀρμονία τῆς ζωῆς, ὁ ἐπὶ τῆς Γῆς Παράδεισος.

Μὲ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀδελφοσύνης στὶς καθημερινὲς σχέσεις μας, ἡ κυριαρχία τοῦ ἀπατηλοῦ διαρκῶς θὰ λιγοστεύῃ καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμὴ ὅπου, ἂν καὶ θὰ ζοῦμε μέσα στὸν χρόνο, ἡ ψυχή μας καὶ ὀλόκληρο τὸ εἶναι μας θὰ κατοικῇ στὸ Αἰώνιον. Ἄν καὶ θὰ ζοῦμε στὸν κόσμο τῆς ἀπατηλότητος καὶ τῆς πλάνης, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη τοῦ κόσμου τούτου, ἡ Ἀλήθεια θὰ ὀδηγῇ τὰ βήματά μας, καὶ τὸ φῶς τῆς θὰ ἀνατείλῃ στὴ ζωὴ μας σὰν ἀκτινοβόλος ἥλιος.

Ὅλες οἱ μισαλλόδοξες διαφορὲς ποῦ χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους, φυλὴ, ἔθνος, τάξη, φύλο, θρησκεία, ἰδεολογία, εἶναι ἐπιφανειακὲς. Εἶναι τὰ χρωματιστὰ γυαλιὰ ποῦ φοροῦμε σὰν μέλη μιᾶς φυλῆς, ἑνὸς ἔθνους, μιᾶς τάξεως, ἑνὸς φύλου, μιᾶς θρησκείας, μιᾶς ἰδεολογίας, τὰ ὁποῖα μᾶς κάνουν νὰ βλέπωμε τὰ πράγματα ὄχι ὅπως στὴν πραγματικότητα εἶναι, ἀλλὰ χρωματισμένα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ ποῦ φοροῦμε. Οἱ διαφορὲς αὐ-

τές, έπιφανειακές και έπουσιώδεις, άποτελούν αντίθεσεις μέσα στη σχετικότητα του χρόνου και των περιστάσεων. Είναι όμως άρμονία, άν τις θεωρήσωμε από τη σκοπιά του Αιώνιου, του 'Αληθινού. Οι αντίθεσεις είναι φυσιολογικές και άποτελούν ποικιλίες και είναι ευχάριστες, όταν γεννούν την άγάπη και όχι τὸ μίσος.

Έάν κατορθώσωμε νά διακρίνωμε τί κρύβεται πίσω από την έπιφάνεια τῶν πραγμάτων, εάν κατορθώσωμε νά κρίνωμε τούς ανθρώπους σύμφωνα με την πραγματική τους αξία και όχι με την έπιφανειακή τους εμφάνιση, τότε ή ανταγωνιστική ιδέα και ή έχθρική διάθεση υποχωρούν και γεννιέται ή κατανόηση. Οι διαφορές παύουν νά έχουν σημασία. "Όλοι είναι συνάνθρωποι και δέν σημαίνει τίποτα σέ ποιά φυλή ή σέ ποιό έθνος ή σέ ποιό φύλο ανήκουν. Ποιά θρησκεία ή πιά πίστη ή ποιά ιδεολογία έχουν. Είναι δικαίωμά τους αναφαίρετο νά σκέπτονται όπως θέλουν, αφού και έμεις σκεπτόμεθα όπως θέλομε. Η παγκόσμια διακήρυξη του ΟΗΕ για τά ανθρώπινα δικαιώματα αναγράφει: «'Ο εύγενέστερος πόθος του ανθρώπου είναι ή δημιουργία ενός κόσμου, όπου οι άνθρωποι θα είναι ελεύθεροι νά εκφράζονται και νά πιστεύουν, άπελευθερωμένοι από τόν φόβο και την άβλιότητα»

"Όταν γεννηθή ή κατανόηση, θα παύσωμε νά καταδικάζωμε όσους άκολουθοῦν δρόμους διάφορους από τόν δικό μας, ούτε θα διατηρούμε την αίσθηση της άνωτερότητας, πού προέρχεται από την πεποίθηση ότι οι δικές μας άπόψεις είναι τελειότερες και δικαιότερες. Θα άνεχώμεθα, αντί νά καταδικάζωμε και θα παραινώμε ψύχραιμοι αντί νά εκφράζωμε έχθρική κρίση. Θα κατανοούμε ότι ή όρθή κρίση δέν είναι άποκλειστικό δικό μας προνόμιο. Η άλήθεια είναι πολυέδρη. Δέν πρέπει νά περιοριζώμεθα στη θεωρηση μιᾶς μόνον έδρας. Αυτό δέν σημαίνει ότι δέν έχομε τὸ δικαίωμα της κρίσεως και του σχηματισμού ίδιας γνώμης επάνω σέ όλες τις άπόψεις. Δέν σημαίνει καθόλου έπιδοκιμασία ή παραδοχή κάθε άπόψεως. Πρέπει νά διατηρούμε πάντοτε την έλευθερία της σκέψεώς μας και την έλευθερία νά άποδοκιμάζωμε ό,τι χρειάζεται άποδοκιμασία. 'Αλλά ή κρίση μας γι' αυτό νά λειτουργήση άνεπηρέαστα, νά λειτουργήση χωρίς προκατάληψη, χωρίς μερολη-

ψία, χωρίς αγανάκτηση. Νά λειτουργήση με κατανόηση και χωρίς νά λείπη ποτέ ἡ αγάπη γιά τὸ άτομο πού σκέπτεται διαφορετικὰ ἀπὸ μᾶς.

Πρέπει νά μάθωμε νά διακρίνωμε τὴν Ἐνότητα μέσα στὴν πολλαπλότητα. Τὸ Αἰώνιο μέσα στὴ ροὴ τοῦ χρόνου. Τὴ μοναδικὴ ζωὴ πού ζωόγονεῖ τίς διάφορες μορφές. Νά ἀντιληφθοῦμε πόση λίγη σημασία ἔχει ἡ διάκριση τῶν φυλῶν, τῶν ἔθνῶν, τῶν τάξεων, τοῦ φύλου, τῶν πίστεων, τῶν ἰδεολογιῶν.

Σὲ ὁποιοδήποτε φυλὴ, σὲ ὁποιοδήποτε ἔθνος, σὲ ὁποιοδήποτε ἰδεολογία καὶ ἂν ἀνήκωμε, ἔχομε τὴν ὑποχρέωση καὶ τὸ συμφέρον νά ἀναπτύξωμε τὴν κατανόηση, νά ἀναπτύξωμε τὴν ἀνοχή, νά ἀναπτύξωμε τὴν ἀδελφοσύνη. Ἔτσι θὰ γίνωμε ἐργάτες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εἰρήνης. Ἔτσι θὰ συντελέσωμε γιά νά ἀναπτυχθῇ καὶ νά ἐξαπλωθῇ ἡ ἀρμονία καὶ ἡ αγάπη.

Ὁ φιλόσοφος Νιλοκάντα Σρι Ράμ λέγει: «Δὲν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ ἐλευθερία γιά τὴν ψυχὴ, παρὰ μόνο σὲ μιὰ κατάσταση ἀρμονίας, πού θὰ ἔχη πραγματοποιηθῇ μετὰ τὴν ἀδελφότητα. Ἄδελφότης εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ, ἀγνή, ἐλεύθερη καὶ ἰσορροπημένη σχέση μέσα στὴ ζωὴ».

Ὁ ἀειμνηστὸς ἀδελφός μας καὶ Διδάσκαλός μας Ἄντ. Ἀδριανόπουλος εἶχε πεῖ: «Ὅστις ἐπιθυμεῖ νά εὐρίσκηται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, πρέπει νά εὐρίσκηται εἰς σχέσεις ἀρμονικὰς πρὸς ὅλα τὰ ὄντα. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, πρέπει νά ἀγαπᾷ ὅλα τὰ ὄντα».

Ὁ ἀειμνηστὸς ἐπίσης ἀδελφός μας καὶ πρεσβύτερος ὄλων Διδάσκαλός μας Σπυρ. Νάγος εἶχε πεῖ: «Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἀπὸ ἐκεῖ ἐκπορεύεται καὶ τὸ φῶς».

Πρέπει νά διακρίνωμε τὰ πράγματα ὅπως εἶναι κατὰ θάθος, ὅπως εἶναι στὴν οὐσία τους, ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα, καὶ νά προσπαθοῦμε νά διαπλάσσωμε συνεχῶς τὴν ἐπιφανειακὴ εἴδη σύμφωνα μετὰ τὴ βασικὴ πραγματικότητα. Νά θεωρήσωμε τὴν ἀδελφοσύνη ὡς γεγονὸς καὶ νά ἐργασθοῦμε γιά νά ἐναρμονίσωμε τὸν ἰδικὸ μας βίον, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρο τὸν κόσμον, σύμφωνα μετὰ τὸ γεγονὸς τῆς ἀδελφοσύνης. Νά μὴ λησμονοῦμε ἐκεῖνο πού τόσο χαρακτηριστικὰ εἶπε ὁ Κα-

ζαντζάκης: «'Εγώ, ἐγὼ μονάρχος μου, ἔχω χρέος νὰ σώσω τὴ γῆ. "Ἄν δὲν σωθῆ, ἐγὼ φταίω».

Νὰ παραμερίσωμε ὅλες τὶς διαφορές, ποὺ χωρίζουν σήμερα τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ δὲν ἔχουν καμμιά οὐσιαστικὴ σημασία. Νὰ μὴ ἐνθαρρύνωμε, οὔτε νὰ δικαιολογοῦμε μιὰ συνήθεια, ἐπειδὴ ἔχει παλαιὰ τὴν καταγωγή, οὔτε μιὰ πεποιθήση ἐπειδὴ τὴν ἔχουν πολλοὶ καὶ εἶναι γενικῶς ἀποδεκτὴ. Νὰ ἐξετάζωμε καὶ νὰ κρίνωμε τὰ πάντα ἀνεπηρέαστα, μὲ ἐλεύθερη σκέψη, προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψωμε ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ποῦ θρῖσκεται τὸ δίκαιον.

Σταθερὸ καὶ ἀλάνθαστο γνώμονα μπορούμε νὰ ἔχωμε σὲ κάθε περίπτωση τὴ συμφωνία μὲ τὴν Ἀδελφοσύνη. "Ὅ,τι συμφωνεῖ μὲ τὴν Ἀδελφοσύνη εἶναι δίκαιο καὶ ἀληθινό. "Ὅ,τι δὲν συμφωνεῖ εἶναι λανθασμένο. Πιθανὸν νὰ κάμωμε λάθη. Τὸ πιθανῶστα εἶναι ἀνθρώπινον. Ἡ κρίση μας, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχομε φθάσει στὴ Σοφία, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι σχετικὴ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπόλυτη καὶ ἀλάνθαστη. Ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ διορθώσωμε τὰ σφάλματά μας. Νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦμε μιὰ πληρέστερη φώτιση. "Ἄν εἴμεθα εἰλικρινεῖς στὴν ἀναζήτησή μας τῆς ὀρθῆς κρίσεως, ἡ φώτιση θὰ μᾶς ἔλθῃ ἀσφαλῶς καὶ πιθανὸν νὰ φέρῃ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Νὰ μὴ φοβοῦμεθα μιὰ πληρέστερη γνώση. Νὰ μὴ φοβοῦμεθα τὴν ἀλλαγὴ τῆς γνώμης μας. Νὰ ποθοῦμε ἀπληστα τὴν Ἀλήθεια. Νὰ μὴ διστάζωμε νὰ ἀναθεωρήσωμε τὶς πρόσφιλεστερες πεποιθήσεις μας, ἐὰν καὶ ὅταν μᾶς τὸ ὑπαγορεύσῃ ἡ ἀγάπη τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀδελφοσύνης. «Φίλος μὲν Πλάτων, φιλέτερά δὲ ἀλήθεια».

"Ἐνας Διδάσκαλος ἔχει πεῖ: «Κρατᾶτε γερὰ ὅ,τι κρατᾶτε, ὅχι ὅμως τόσο γερὰ, ποῦ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ χαλαρώσετε τὸ σφιξιμὸ σας γιὰ τὴν ἀγάπη μιᾶς πληρέστερης πραγματικότητος. Μέσα στὸ σχετικὸ σκοτάδι σας παραμονεύετε τὸ φῶς καὶ προσέξετε νὰ μὴ νομίσετε ὅτι τὸ ἄσπρο, ποῦ φωτίζει τὸν δρόμο σας μὲ τὶς ἀδύνατες ἀκτῖνες του, σᾶς δίνει ὄλο τὸ φῶς ποῦ χρειάζεσθε. "Ἄλλα ἄστρα, λαμπρότερα, θὰ ἀνατείλουν καὶ κάποτε ὁ ἥλιος τῆς τελείας ἀδελφοσύνης θὰ λάμψῃ στὴ ζωὴ ὅλων μας μὲ τὸ ἀγνότερο φῶς του».

Ἡ ἀδελφοσύνη δὲν ἔχει μόνον θεωρητικὸ χαρακτήρα

Ἔχει ποικίλες ἐφαρμογές στὸν καθημερινὸ βίο. Προσφέρει τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης καὶ τὴ χαρὰ τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ ἀγαπᾶν καὶ τὸ ὑπηρετεῖν εἶναι ἐφαρμογές στὸν πρακτικὸ βίο τῆς ἀντιλήψεως τῆς ἀδελφосύνης. Καὶ εἶναι ἀνεξάντλητη ἢ εὐτυχία τῆς ἀγάπης, διότι ὅσο περισσότερον ἀγαπᾶς τόσο περισσότερον εὐτυχῆς γίνεσαι. Καὶ εἶναι ἀνεξάντλητη ἢ χαρὰ τῆς ὑπηρεσίας, διότι ὅσο περισσότερον ὑπηρετοῦμε, ὅσο περισσότερο βοηθοῦμε τοὺς ἄλλους, τόσο ἀισθανόμεθα τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπηρετοῦμε καὶ νὰ βοηθοῦμε σὲ εὐρύτερο κύκλο. Ἡ ἀλαζονεία, ἡ διαίρεση, ἡ αἰσθησις τῆς ἀνωτερότητος, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ τάση πρὸς καταπίεσιν ὑποχωροῦν καὶ ἐξαφανίζονται, γιὰ νὰ παραχωρήσουν τὴ θέση τους στὴν ἀντίληψη τῆς ἀδελφосύνης καὶ στὶς ἐκδηλώσεις της στὸν πρακτικὸ βίο, ὅταν γίνονται μὲ πλήρη ἀνιδιοτέλεια.

Ὁ Ἀλβέρτος Σβάϊτσερ εἶπε: «Κάνετε κάτι γιὰ κείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια, χωρὶς νὰ ὑπολογίζετε ἄλλη ἀμοιβή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προνόμιο νὰ ἐκτελέσετε τὴν πράξη βοηθείας».

Ἡ Ἄννη Μπέζαντ εἶχε πεῖ: «Νὰ ὑπηρετῆς τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι τὸ πιὸ εὐγενικὸ προνόμιο. Νὰ ἐργάζεσαι γιὰ τοὺς ἄλλους, εἶναι ἡ πιὸ πλούσια ἀνταμοιβή».

Ὁ Ἰνδὸς φιλόσοφος Ζιναραγιαντάζα εἶχε πεῖ: «Ὅσο περισσότερον ὁ ἄνθρωπος δίνει τὸν ἑαυτό του, ὅσο προσπαθεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, μὴ ζητώντας τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅσον ἐντονώτερα ζῆ, μιὰ ζωὴ ὑπηρεσίας, θυσίας, προσφορᾶς, τόσο ἀνακαλύπτει ὅτι δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ὄν ἀπὸ σάρκα καὶ ὄσῃ, ἓνα θνητὸν ὄν, ἀλλὰ μιὰ ἀθάνατη ψυχὴ. Ὅτι μέσα του κατοικεῖ ἓνας θεός».

Ἡ ἀδελφосύνη εἶναι ἓνα πολυτιμώτατο νόμισμα, τοῦ ὅποιου τὴν ἀξία πολὺ λίγοι γνωρίζουν. Στὴ μιὰ ὄψη του εἶναι χαραγμένο τὸ ἀγαπᾶν. Στὴν ἄλλη ὄψη του εἶναι χαραγμένο τὸ ὑπηρετεῖν. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ νομίσματα καθιστοῦν ἀνεξάντλητα πλούσιους τοὺς κατόχους των. Καὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦνται καὶ μποροῦν νὰ κατέχουν αὐτὰ τὰ νομίσματα. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουν.

ΠΑΣΟΥΠΑΤΙ ΝΑΘ: ὁ Ἱερός τόπος τοῦ Νεπάλ

Ἔνα κεφάλαιο ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ ΙΩ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
«Στὶς Παγόδες τοῦ Νεπάλ», πὸ κυκλοφορεῖ σὲ λίγο

Τὸ νερό, θεόσταλτο δῶρο, θεωρεῖται ἱερό στοιχεῖο στὴν ἰνδουιστικὴ θρησκεία καὶ στὶς ἰνδουιστικὲς ἱεροτελεστίες. Τὰ χιόνια, πὸ κάνουν ὀλόασπρες τὶς κορφὲς καὶ τὶς ἀπότομες πλαγιὲς στὰ ψηλά βουνά, ἔρχονται στὴ γῆ κατευθεῖαν ἀπὸ τὰ οὐράνια. Μὲ τὰ καυτερά χᾶδια τοῦ ἡλίου λιώνουν, γίνονται νερά, κατρακυλᾶνε γρήγορα στὶς κατηφοριὲς πρὸς τοὺς κάμπους. Μῆξι μὲ τὰ νερά, ἀπὸ τὶς βροχὲς πεσμένα κι αὐτὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό, σχηματίζουν σιγὰ σιγὰ ποτάμια, πὸ ψάλλοντας μὲ τὸ μελωδικὸ νερογαργάρισμά τους ὕμνους γιὰ τὴ μεγαλωσύνη τῶν θεῶν, καταλήγουν σὲ λίμνες ἢ θάλασσες.

Ἦστερα ἀπὸ μακρυνὲς διαδρομὲς τὸ νερό ξεποστάνει γιὰ λίγο, σὲ ἤμερες γαληνεμένες λίμνες ἢ χοροπηδάει σὰν ἀφρισμένο κῆμα σὲ φουρτουνιασμένες θάλασσες. Ἀπὸ κεῖ, ἀνάλαφρο σὰν ἀχνός, ἐξαύλωμένο σὰ σύγνεφο, ξανανεβαίνει χαρού-

μενο κατευθεῖαν ψηλά στὸν οὐρανό, γιὰ ν' ἀνταμώσει τ' ἀστέρια, γιὰ νὰ πάει κοντὰ στοὺς θεοὺς. Στὴν ὑπεργήινη περιπλάνησή του, κρύβει κάθε τόσο περχνιδιάρικα, πότε τὸν ἥλιο, πότε τὸ φεγγάρι. Ὁ ἥλιος, ὅταν πάει νὰ βασιλέψει, θυμᾶται μὲ καλωσύνη τὰ συγνεφάκια καὶ τὰ χωρατά τους καί, σὰν ἀνταπόδοση τὰ ντύνει μὲ τὶς πιὸ γλυκὲς, τὶς πιὸ ὁμορφὲς, μενεξεδένιες καὶ τριανταφυλλένιες ἀποχρώσεις.

Κάποτε τὸ νερό βαριεστημένο νὰ ταλαντεύεται σὰ σύγνεφο μετέωρο στοὺς αἰθέρες, χαμένο στὸ ἀπειρο, ξαναγυρίζει στὴ γῆ. Ἔρχεται ἄλλοτε σὰν ἀνοιξιὰτικη δροσιστικὴ βροχούλα, πὸ ζωντανεὺσι τὸ πράσινο καὶ τὰ λουλούδια. Ἄλλοτε, στὶς βαρχειμωνιὲς καὶ στὶς καταιγίδες, σὰ χιόνι, σὰ χαλάζι, σὰν μπόρα μ' ἀστροπελέκια. Ἀκολουθώντας ἀδιάκοπα ἐπαναλαμβανόμενο κύκλο, ἀνεβοκατεβαίνει ὀλοένα, ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανό.

Πάντοτεινὰ ἀκούραστος σύνδε-

σμος μεταξύ τους, πηγαινοφέρνει, κάθε φορά, ένα σωρό μυστικά μηνύματα. Έντολές, συμβουλές, παρηγορίες, από τους Θεούς για τους ανθρώπους. Προσευχές, ύμνους, παρακάλια, από τή γῆ για τους οὐρανοὺς.

Τὸ νερό, εὐλογημένο ἀπὸ τοὺς θεοὺς στὸ οὐράνιο πέρασμά του, ξεκινάει ἀπὸ τὰ μυστηριακὰ Ἱμαλάια, τὸν «Ὀλυμπο» τῶν θεῶν τοῦ ἰνδουισμού, σάν ποταμὸν μὲ τ' ὄνομα Μπαγκμάτι. Ὅσο προχωρεῖ μεγαλώνει καὶ θεριεύει, τρέχοντας μέσα σὲ ἀπόκρημνες βαθεῖες χαράδρες κι ἄγρια παρθένα δάση. Λὲς καὶ βιάζεται νὰ φτάσει στὸ Πασουπάτι Νάθ, γιὰ νὰ πάρει ἐκεῖ ἀκόμα πιότερη ἁγιοσύνη. Κι ἀμέσως, χωρὶς νὰ σταθεῖ καθόλου, συνεχίζει τὸ τρέξιμό του γιὰ νὰ ἐνωθεῖ, μὲ τὸν ἱερὸ Γάγγη, γιὰ νὰ γίνει ἓνα μᾶζι του.

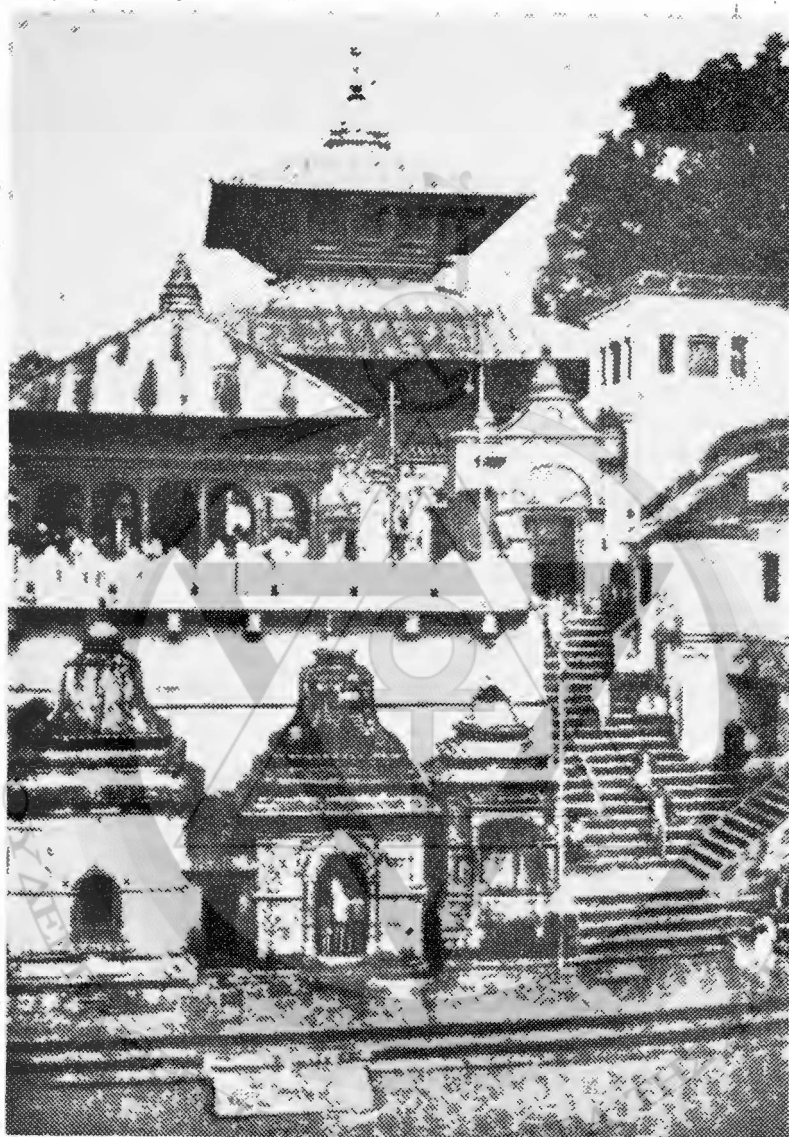
Τὸ Μπαγκμάτι μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ Ἰορδάνης τοῦ Νεπάλ. Τὸ Πασουπάτι Νάθ εἶναι, γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Νεπάλ, ὁ πιὸ ἅγιος τόπος, τὸ ἱερὸ τῶν ἱερῶν. Ἀφιερωμένο στὴ λατρεία τοῦ Σίβα, θυμίζει σὲ μικρογραφία τὸ ἰνδικὸ Μπενάρες. Τὸ τοπία καταπράσινο γραφικὸ, ἰδιόρυθμο, ἔχει ἀφάνταστη ποικιλία κ' ἐντυπωσιακὰ ὑποβλητικὸ περιβάλλον. Ποτάμι, πελώρια δέντρα, γεφύρια, παγόδες, ναοί, κτίρια γιὰ τοὺς ἱερωμένους καὶ γιὰ κείνους ποὺ ἔρχονται νὰ ἐξαγνισθοῦν. Σκάλες πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, σάν παρακίνηση σὲ ἀνεβάσματα, σὲ τρεπὴ πρὸς τὰ ἐπάνω, πρὸς τὸν οὐρανὸ, πρὸς τοὺς θεοὺς.

Ὅταν πρωτοφτάνεις, σὲ ὑποδέχονται μπουλούκια ἀπὸ κουρε-

λιασμένα παιδιὰ ποὺ γυρεύουν ἐπίμονα μπαξίς. Πλῆθος σακάτηδες, μ' ἓνα ἢ καὶ χωρὶς κανένα πόδι, μὲ κομμένα χέρια, τυφλοὶ, ἀδύνατοι, παραμορφωμένοι, σέρνονται στὸ χῶμα, κοντὰ στὰ γεφυράκια ποὺ συνδέουν πάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι τὶς δύο ὄχθες. Λίγο πιὸ πέρα γυναῖκες γονατιστὲς σκύβουν, γιὰ νὰ κάνουν κοντὰ στὸ ποτάμι μπουγάδα, βουτώντας στὰ ἱερὰ νερά του βρώμικα ρούχα.

Πάρα κάτω γέροντες καὶ νέοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, προσεύχονται εὐλαβικά. Ἄλλοι, μὲ λουτρὸ γιὰ τὸ σῶμα, κάνουν καθαρμὸ στὴν ψυχὴ. Μισόγυμνοι, ἠλιοκαμμένοι ἀσκητὲς, ἀδύνατοι, κουρελιάρηδες, φακίρες καὶ γιόγκι, μὲ δασωμένα ἀκατάστατα μαλλιά καὶ μακριὰ γένεια, μ' ἓνα σκοινὶ μὲ κόμπους σάν περιδέραιο στὸ λαιμό, παριστάνουν ἀσάλευτοι, πῶς σκέφτονται μὲ αὐτοσυγκέντρωση. Ζωντανεοῦν ὅμως κκι ξανασηκώνονται ἀμέσως, ἂν τυχὸν τοὺς φωτογραφίσεις, γιὰ νὰ γυρέσουν δικαιοματικὰ τὴν ἀμοιβή τους. Ἐκεῖ κοντὰ, οἱ πεθαμένοι γίνονται γρήγορα στάχτη ἀπὸ τὶς φλόγες, ποὺ χοροπηδᾶνε δίπλα στὸ νερό.

Διαισθάνεσαι, ἔντονα, ὀλόγυρα στὸ περιβάλλον, κάποια ὑποβολὴ ἀπὸ τὸ μυστήριο ἀόρατης θεϊκῆς παρουσίας. Ὅπως, ὅταν βρεθεῖς στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Γάγγη, στὰ γκάτ τοῦ Μπενάρες. Ἄν δὲν κυκλοφοροῦσαν στὸ Πασουπάτι Νάθ γυναῖκες, θάλεγε κανεὶς πῶς εἶναι γιὰ τὸ Νεπάλ, ὅπως γιὰ μᾶς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Μιὰ ἰδανικὴ θρησκευτικὴ πολιτεία, ἀποκλειστικὰ προορισμένη καὶ ἀφοσιωμέ-

ΝΕΠΑΛ: 'Ο Ναός του Σίβα στο Πασουπάτι Νάθ

νη στην προσευχή και στη λατρεία τῶν θεῶν.

Τὸ συναίσθημα πὼς πραγματικὰ βρίσκεσαι σ' ἓνα χῶρο μὲ ἰδι-

αίτερη ἱερότητα, δὲν περιορίζεται μονάχα σὲ ὅσους εἶναι Ἰνδουιστῆς. Ἐπηρεάζεται ἔντονα, ἀθελά του, καὶ ὁ ξένος ἐπισκέπτης, σὲ ὅποια-δήποτε θρησκεία κι ἂν πιστεύει,

ἀπό οποιαδήποτε μακρινή χώρα κι ἂν ἔχει ἔρθει. Ἡ διάχυτη θρησκευτικότητα ὑποβάλλει, παρακινεῖ, διευκολύνει τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, νὰ ἐπικοινωνήσῃ νοερά μὲ τὴν ἀνώτατη μυστηριακὴ ὄντοτητα ποὺ δημιούργησε τὸ σύμπαν. Τὴν ἄγνωστη κι ἀόρατη πανίσχυρη δύναμη, ποὺ κατευθύνει τὰ πάντα στὸν κόσμο.

Ὅλες, χωρὶς ἐξάιρεση, οἱ μεγάλες θρησκείες ἔχουν ὀνομάσει μὲ τὴ λέξη «Θεός», τὴ μοναδικὴ αὐτὴ ὑπέρτατη ὑπερφυσικὴ ὄντοτητα. Δὲν ἔχουν καμιὰ ἀμφισβήτηση ἢ διαφορῶν γιὰ τὴν βεβαιότητα πὺς ὑπάρχει. Ὅσο κι ἂν ἔχουν μεταξὺ τους μεγάλες διαφορὲς κι ἀντιθέσεις στὶς ἀφηρημένες δοξασίες καὶ στὶς ξεχωριστὲς κοσμοθεωρίες τους. Οἱ πιστοὶ ἀπευθύνουν τὶς προσευχὲς τους στὸ «Θεό», ὅσο κι ἂν ἔχουν ἀλλιώτικες παραδοχὲς καὶ παραδόσεις. διαφορετικὲς ἱεροτελεστίες, ἐντελῶς δικούς τους τρόπους στὴ λατρεία.

Ἄν βρεθεῖς στὸ Ἄντυαρ τοῦ Μαντράς, στὴ Νότια Ἰνδία, νιώθεις ἀμέσως, πιδ ἔντονα καὶ καθαρά, πὺς «ἕνας» καὶ μοναδικὸς εἶναι γιὰ ὅλους ὁ «Θεός». Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ κάθε θόρυβο καὶ κίνηση, στὴν ἡρεμία ἀπέραντου κήπου μὲ ξωτικά δέντρα καὶ ὠραῖα φυτὰ καὶ λουλούδια, σὲ ἀτμόσφαιρα ἀπόλυτης γαλήνης, ἔχει τὴν ἔδρα τῆς ἡ παγκόσμια Θεοσοφικῆ Ἐταιρία. Ἐνα πνευματικὸ κέντρο, μὲ μεγάλη ἀκτινοβολία καὶ ἀκατάπαυστη δραστηριότητα, ποὺ ἔχει ἰδρυθεῖ πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. Στὸ Ἄντυαρ συνεργάζονται σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες, ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκείες,

ἀπὸ ὅλες τὶς φυλές, χωρὶς καμιὰ διάκριση μεταξύ τους.

Μὲ τάση πρὸς πανανθρώπινη κατανόηση καὶ ἐγκάρδια συνεννόηση, παραμερίζοντας κάθε φυλετικὴ προβολὴ καὶ φατριακὴ διάθεση, συσκέπτονται καὶ μελετᾶνε, σὲ ἀνώτερο ἐπιστημονικὸ, πνευματικὸ καὶ φιλοσοφικὸ ἐπίπεδο. Ὅλοι μαζὶ ἀναζητᾶνε συστηματικὰ, πὺς μὲ ἐρευνητικούς στοχασμούς καὶ φιλοσοφημένη σκέψη, θὰ μπορέσει ὁ ἀνθρώπος, πέρα ἀπὸ τοὺς ἑκστατικὸς ὄραματισμούς, νὰ κατανοήσῃ κάπως βαθύτερα τὴν αἰώνια ἀλήθεια καὶ τὴ θεϊκὴ σοφία. Νὰ γίνῃ πιδ τέλειος, ν' ἀναπτύξῃ τὸν ἐσωτερικὸ του κόσμο, ν' ἀποκτήσῃ πιότερη πίστη καὶ ψυχικὴ δύναμη, νὰ βρεῖ τὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴ λύτρωση.

Οἱ θρησκείες βεβαιώνουν, πὺς ὁ θεὸς τους εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ πάντα πολὺ κοντὰ σὲ κάθε ἀνθρώπο, ὅπου κι ἂν βρίσκεται. Ὅρισμένοι ὁμως τόποι, σάμπως νὰ ἔχουν εὐνοηθεῖ ἀπὸ θεῖα εὐλογία μὲ ὑπερφυσικὴ χάρη, φέρουν πιδ κοντὰ τὸν ἀνθρώπο στὸ Θεό. Δυναμώνουν ἀνεπιφύλακτα τὴν πίστη του, κάνουν τὴν καρδιά του νὰ δονεῖται ἀπὸ περισσὴ θρησκευτικὴ ἔξαρση. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπάρχουν στὸν κόσμο τόσες Μέκκες, Ἱερουσαλήμ, Μπενάρες, Λοῦρδες, ποὺ πλημμυρίζουν ὅλες τὶς ἐποχὲς ἀπὸ θεοσεβούμενους προσκυνητὲς.

Ἐκεῖ, θεὸς δὲ θὲς, παρασύρεσαι εὐκολὰ σ' ἑκστατικὴ διάθεση. Ξεχνώντας κάθε λογῆς διαταγμούς καὶ ἀμφιβολίες, συγκεντρώνεις μὲ κατάνυξη ὅλες τὶς σκέψεις σου στὸ Θεὸ σου, ὅποιος κι ἂν εἶναι, ὅπως καὶ νὰ τὸν λένε. Ξεφεύγεις ἀπὸ

κάθε ρεαλιστικό ή επιφανειακό αντίκρουσμα τής ζωής. Ἄδιαφορὲς ἐντελῶς γιὰ ὅλα τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα, εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα, πού σέ ἀπασχολοῦν τίς ἄλλες ἡμέρες. Ὅλα γίνονται κείνη τὴν ὥρα ἀσήμαντα, ἀδύναμα κι ἀνάξια νὰ ταραξοῦν, ἔστω κοί γιὰ μιὰ στιγμή, τοὺς στοχασμοὺς σου, τίς προσευχές σου, τὴν ἀπέραντη γαλήνη πού νιώθεις στὴν ψυχὴ σου.

«Πασουπάτι» εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ τόσα ὀνόματα, πού ἔχουν δώσει στὸ Σίβα. Σημαίνει ποιμένας καὶ μεταφορικὰ κύριος ὄλων τῶν ζωντανῶν ὑπάρξεων. Στὸ Πασουπάτι Νάθ, ἀνάμεσα σὲ πλῆθος ναοῦς, μνημεῖα καὶ διάφορα ἄλλα κτίρια, ξεχωρίζει ἡ μεγάλη παγόδα τοῦ Σίβα, μὲ τὴ διπλὴ ἀπὸ ἐπιχρυσωμένο χαλκὸ σκεπὴ τῆς. Στὴν ἀπέναντι ἀνηφορικὴ ὁχθη, ἀνάμεσα σὲ ψηλὰ ὀλοπράσινα δέντρα, ὑπάρχουν σὲ σειρὲς πολλὰ «ναντρί», ὁμοίμορφοι τετράγωνοι ναοί, πού σὲ καθένα φυλάγεται ἓνα λίνγκαμ. Ἄπὸ ἐκεῖ πάνω χαιρεσαί τὴν ὠραία πανοραματικὴ θεά, ὅπως ἀπλώνεται ἡ ἱερὴ πολιτεία, δίπλα στὸ ποτάμι.

Κάτω ἀπὸ τὴν παγόδα τοῦ Σίβα, εἶναι μεγάλη σὲ μῆκος πλακόστρωτη ἀποβάθρα, πού καταλήγει σὲ σκαλοπάτια πρὸς τὸ νερό. Οἱ περισσότεροὶ ἔρχονται νὰ βαπτιστοῦν στὸ ἱερὸ ποτάμι πρῶι πρῶι ἢ τὴν ὥρα πού δῦει ὁ ἥλιος. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποβάθρας προορίζεται γιὰ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Ἄπὸ ἓνα σημεῖο καὶ πέρα γιὰ τοὺς ἄντρες. Οἱ γυναῖκες δροσίζουσι μὲ νερὸ τὸ πρόσωπο, βρέχουσι λίγο τὰ μαλλιά. Τίς περισσότερες φορὲς βάζουσι μονάχα τὰ πόδια στὸ ποτάμι. Τὰ μακριὰ σαρὶ ση-

κώνονται ὡς τὰ γόνατα, κάποτε κι ἀκόμα πάρα πάνω.

Οἱ ἄντρες, ξεγυμνωμένοι, μπαίνουν βαθύτερα, φορώντας ἓνα κοντὸ πανταλόνι ἢ ἔχοντας τυλιγμένο ἓνα πανὶ στὰ σκέλη. Κάνουσι διάφορες συμβολικὲς κινήσεις μὲ τὰ χέρια, λένε σιγὰ προσευχές, πίνουσι μὲ τὴν παλάμη τοὺς λίγο νερό. Βγαίνοντας πολλοὶ δὲν παραλείπουσι, πρὶν ντυθοῦν, νὰ ρίξουσι λίγο νερὸ ἢ νὰ χαιδέψουσι τὴν πέτρα κάποιου λίνγκαμ πού βρίσκεται ἐκεῖ κοντά.

Κοντὰ στὴν ἀποβάθρα εἶναι ἓνα μεγάλο κτίριο μὲ κολῶνες, τὸ Νταρμσάλα, ὁ ξενώνας τῶν ἐτοιμοθανάτων. Ἐκεῖ φέρνουσι τοὺς βαρεῖα ἄρρωστους, πού ζήτησαν μόνου τοὺς, ἀπὸ θρησκευτικὴ ἔξαρση καὶ πίστη, νὰ πεθάνουσι κοντὰ στὸ ἱερὸ ποτάμι. Εἶναι μεγάλη τύχη, ἰδιαίτερη εὐνοῖα καὶ εὐλογία Θεοῦ, νὰ πεθάνει κανεὶς καὶ νὰ καεῖ στὸ Πασουπάτι Νάθ. Ἡ ψυχὴ τοῦ γλυτώνει, μιὰ γιὰ πάντα, τίς ταλαιπωρίες ἀπὸ τίς αἰώνιες μετενσαρκώσεις. Φτάνει πρὸ γρήγορα στὸν οὐρανὸ, τὴ δέχονται καλύτερα κοντὰ τοὺς εἰ θεοί.

Στὴν ἀποβάθρα καὶ στὴ σκάλα πού ὀδηγεῖ στὸ ναὸ τοῦ Σίβα ἀπαγορεύεται, μὲ μεγάλη αὐστηρότητα, νὰ πατήσῃ ξένος. Διῶχεται πάντα καὶ μάλιστα πολὺ ἀπότομα, ὅποιος προσπαθῆσῃ, παρὰ τὴν ἀπαγόρευση, νὰ πλησιάσῃ. Μόνον οἱ Ἰνδουιστὲς ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ναὸ καὶ νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ, ἀπέναντι στὴν κύρια εἰσοδὸ τοῦ, τὸ καλυμμένο μὲ φύλλα χρυσοῦ ἄγαλμα τοῦ Ταύρου Νάντι. Εἶναι ὁ κέλης, ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ Σίβα κ' ἔχει γίνεσι σὲ

Ο Ίερός Ποταμός στο Πασουπάτι Νάθ

οκταπλάσιο περίπου από το φυσικό μέγεθος. Ονομαστό σ' όλη την Άπω Ανατολή, φυλάγεται με φανατισμό, σαν πολύτιμος θησαυρός. Εκεί είναι και το περίφημο λίνγκαμ του Πασουπάτι Νάθ. Όπως λένε, είναι συχνά περικυκλωμένο από μαιμούδες με κόκκινα όπισθια, που άφθονες κυκλοφορούν στον περιβολό του ναού.

Σύμφωνα με παλιά παράδοση, ο ίδιος ο Βούδας έσωσε κάποτε από βέβαιη καταστροφή αυτό το λίνγκαμ, αρπάζοντάς το από τα χέρια του δαίμονα Βιρουπάκσα. Όταν εκείνος προσπάθησε με πείσμα να το ξαναπάρει, ο Βούδας άκούμπησε πάνω στο λίνγκαμ την τιάρα του. Ο δαίμονας ήμερεψε άμέσως, έπαψε μεμιάς να θέλει να το καταστρέψει κι άρχισε να προσεύχεται με ταπεινωσύνη

στο Σίβα. Την ημέρα που γιορτάζεται στο Πασουπάτι Νάθ ή επέτειος για το θάμα, βάζουν στο λίνγκαμ ένα χρυσό στέμμα, σκαλισμένο με μορφές του Βούδα.

Άλλη παράδοση βεβαιώνει πως σε παλιότερες εποχές είχαν συχνά προστριβές ο Ίνδουϊσμός και ο Βουδισμός. Ο Βουδιστικός θεός Τακσάκα είχε έρθει στο Πασουπάτι Νάθ, για να τιμήσει το Σίβα. Ξαφνικά του ρίχτηκε κι άρχισε να τον ραμφίζει, χωρίς κανένα λόγο, ο Γκαρούντα, το μυθικό πουλί που μεταφέρει στους ώμους του τον Βισνού στα ούρανια ταξίδια του. Άμέσως έτρεξαν ο Λογιτεσβάρα, ένσάρκωση του Βούδα, για να προστατέψει τον Τακσάκα, κι ο Βισνού, για να πάρει το μέρος του Γκαρούντα. Άρχισαν να μαλλώνουν μεταξύ τους, αλλά σε λίγο όλα τελείωσαν καλά.

“Αποψη του Πασουπάτι Νάθ

Σάν επιβεβαίωση ραϊώνιας κι αδιατάραχτης αμοιβαίας φιλίας, ο Λογιτεσβάρα έκανε ένα γύρο καθισμένος στους ώμους του Γκαρούντα.

Σε όρισμένες γιορτές, έρχονται στο Πασουπάτι Νάθ πολλοί προσκυνητές από όλες τις επαρχίες του Νεπάλ κι από την Ίνδια. “Ολοι περπατάνε ξυπόλυτοι στην αποβάθρα. Μερικοί κρατάνε λουλούδια στα χέρια. Άλλοι έχουν τρεις όριζόντιες με χρώμα γραμμές στο μέτωπο, τó χαρακτηριστικό σύμβολο τών Σιβαιτών. ‘Η ψυχή όποιου δέν έρθει, έστω και μιá φορά στη ζωή του, θά τυρανιέται σε αιώνια ανήσυχη περιπλάνηση, χωρίς νά βρίσκει ανάπαυση με την ένσάρκωση σε άλλη ύπαρξη.

Μιά φορά τó χρόνο, όταν είναι ή «γιορτή τών γυναικών», όλες οι αποβάθρες, όλες οι σκάλες, στο Πασουπάτι Νάθ, κατακλύζονται από γυναίκες. Δέν υπάρχει καμιá διάκριση στην κάστα, στην τάξη, σε τίποτα. Γυναίκες μαχαραγιάδων, πριγκίπων, στρατηγών, γυναίκες που έχουν άνδρες φτωχούς εργάτες ή κουρελιασμένους κυβλητάδες, γυναίκες που πουλάνε έρωτα, βρίσκονται όλες μαζί κοντά ή μιá στην άλλη. Τó ιερό νερό έξουδετερώνει όλες τις αποστάσεις κι αντίθεσεις, φέρνει κάθαρση σ’ όλες τις άμαρτίες.

Τήν ήμέρα τής γιορτής οι γυναίκες μπαίνουν ως τó λαιμό στο νερό, όπως είναι ντυμένες. Εύχαριστημένες, γελαστές, δέν μένουν ούτε στιγμή ήσυχες. Πότε κάθονται, πότε σηκώνονται όρθιες. Τά

λεπτούφαντα λουλουδάτα σαρί, με τὸ βρέξιμο, κολλᾶνε ἐντελῶς στὰ κορμιά τους, γίνονται ἓνα με τὸ δέρμα τους. Δὲν κρύβουν πιά τίποτα ἀπὸ τὶς γυναικειῖες πλαστικότητες. Οἱ λεπτοκαμωμένες, οἱ ἀδύνατες, φαίνονται ἀκόμα πιὸ κομψές, πιὸ λυγερές! Στὶς κοντόχοντρες, στὶς παχουλές, ξεχύνονται ἀκόμα πιὸ ἀσυμάζευτες οἱ σάρκες.

Λένε, πὼς πρέπει νὰ βουτηχτοῦν καὶ νὰ ξαναβουτηχτοῦν στὸ νερὸ τριακόσιες ἐξήντα φορές. Γιὰ νὰ συχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες πρὸς ἕξιναν ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς χρονιάς. Φαίνεται πὼς μιὰ βουτιά φτάνει, γιὰ νὰ ἐξαγνισθοῦν καὶ περισσότερες ἀμαρτίες, ἂν τυχὸν ἕξιναν τὴν ἴδια ἡμέρα. Σὲ ὅλους τοὺς δρόμους, συντροφιές ἀπὸ πολλές μαζὶ γυναικῆς κάνουν θόρυβο καὶ φασαρία, τραγουδᾶνε, χορεύουν, ξεφωνίζουν, ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ. Ὅταν σκοτινιάσει, ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι φῶταγωγημένα με μικρὰ καντιλέρια, βαλμένα στὴ σειρά. Τὰ ὠραία παράθυρα στὴν Κατμαντοῦ, στὸ Πατάν, γίνονται ἀκόμα πιὸ ἐντυπωσιακά, ὅταν προβάλλονται τὴ νύχτα φωτισμένα τὰ ξύλινα σκαλισματα πού ἔχουν ὀλόγυρά τους.

Μᾶς εἶπαν πὼς συχνά, στὴ γιορτὴ τοῦ Σίβα, πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες προσκυνητὲς εἶναι ταυτόχρονα στὸ Πασουπάτι Νάθ. Ὁ βασιλιάς τοῦ Νεπάλ δὲν παραλείπει νὰ ἐξαγνισθεῖ στὸ ἱερὸ ποτάμι, πρὶν ἀρχίσει ἡ μεγάλη στρατιωτικὴ παρέλαση. Ὅσες φορές πῆγα ἐκεῖ, δὲν ἔτυχα ποτὲ σὲ τόση κοσμοπλημμύρα. Γνώρισα ὁμῶς κάποτε πολὺ καλά, τί θὰ πεῖ Ἰνδουιστικὴ θρησκευτικὴ συγκέντρωση.

Εἶχαμε βρεθεῖ μιὰ βραδιά, χωρίς νὰ τὸ καταλάβω, μέσα στὸ φανταστικὸ συνωστισμὸ κάποιας λιτανείας, στὴν παραλία τοῦ Μαντράς. Εὐπόλητοι, κρατώντας τὰ παπούτσια στὰ χέρια, περπατούσαμε με βῆμα σημειωτῶ, ὅπως μᾶς παρέσυρε τὸ κύμα τοῦ πλήθους. Στριμωγμένοι ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές σταματούσαμε κάθε λίγο. Ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ προχωρήσει κανεὶς, ἔστω κ' ἐλάχιστα. Οὔτε νὰ γυρίσει πίσω, νὰ πᾶει λίγο πιὸ δεξιὰ ἢ λίγο πιὸ ἀριστερά. Ἐφερναν λιποθυμία ἢ ἀνυπόφορη ζέστη καὶ ἡ φοβερὴ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸν ἰδρώτα καὶ τὰ τόσο δυσάρεστα, γιὰ τὴ δυτικὴ ὄσφρηση, βαριά μυρωδικά, πού βάζουν ἀφθονα οἱ γυναῖκες στὴν Ἰνδία.

Νιώθει κανεὶς σὰ χαμένος, μέσα σὲ τόση κοσμοπλημμύρα. Δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει, γιατί πηγαίνει, πότε θὰ εἶναι ἐλεύθερος καὶ θὰ μπορέσει νὰ ξεφύγει. Περπατᾶς σὰ σὲ ὄνειρο, χωρίς δική σου βούληση. Ἀφήνεσαι, χωρίς καμιὰ ἀντίδραση, νὰ φτάσεις ἐκεῖ πού ἡ κοσμοπλημμύρα σὲ κατευθύνει. Ὀλόγυρα, οἱ πιὸ περίεργες καὶ διαφορετικὲς φυσιολογίες. Γυναῖκες με πολύχρωμα φανταχτερὰ σαρί, ἄλλες παχουλές, ἄλλες λεπτοκαμωμένες, ὅλες πολυβαμμένες, με μεγάλα μυγδαλωτὰ μάτια, με κατακόκκινα χεῖλη. Κορίτσια με γυαλιστερὰ καλοχτενισμένα μαλλιά, στολισμένα με λουλούδια, με γυμνὰ σοκολατένια μπράτσα.

Ἄντρες ψηλοὶ, κοντοί, ἀδύνατοι, ἀχτένιστοι, μαυριδεροί, ὀλόασπρα ντυμένοι. Στὶς ἀγκαλιὲς παιδάκια, πού ἄλλα κοιμόνταν κι ἄλλα κοίταζαν φοβισμένα με μι-

σώκλειστα μάτια. "Όλοι ἐβάδιζαν σοβαροί, σκεφτικοί, σὰ νὰ εἶχαν συνειδητοποιήσει, πὼς ἀκολουθώντας ἡσυχά, ἀθόρυβα, εὐλαβικά τὴν ἱερὴ πομπή, ἐξεπλήρωναν τὸ πρὸ σημαντικὸ καθήκον πρὸς τοὺς θεοὺς. Γιὰ μᾶς τοὺς ξένους ἦταν μιὰ ὥρα πρωτόγνωρη, ἀσυνήθιστη, ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ ἰδιαίτερα δύσκολη, κουραστική, ἀποπνικτική, μὲ κάποια δυσφορία κι ἀγωνία πότε θὰ τελειώσει.

Τώρα ὁμως θυμᾶμαι μ' εὐχαρίστηση ἐκείνη τὴ βραδιά, μὲ τὴν ἀναγκαστικὴ κι ἀτέλειωτη νύχτερινὴ πορεία. "Ἡμῶν ἓνα τίποτα μέσα σὲ ἀμέτρητο πλῆθος, πλημμυρισμένο ἀπὸ βαθεῖα θρησκευτικὴ κῆρυξη καὶ πίστη. Πῆρα μιὰ μικρὴ γέυση, γνώρισα ἀπὸ κοντὰ, τὸ ἐκστασιακὸ συναίσθημα ἐνὸς κόσμου, πὸ εἶναι ἀφοσιωμένος μὲ πάθος στοὺς θεοὺς του, πὸ βρίσκει πάντα κουράγιο καὶ νιώθει χαρὰ κι ἀνακούφιση, νὰ τοὺς τιμᾷ καὶ νὰ τοὺς ἐκδηλώνει τὴ λατρεία του.

✱

Τὸ κάψιμο τῶν νεκρῶν στὸ Πασουπάτι Νάθ, ὅπως καὶ στὰ γκατ τοῦ Μπενάρες, γίνεται σὲ φωτιὲς ἀπὸ σωροὺς ξύλα γιὰ τοὺς πλούσιους καὶ λίγα ἄχαρα γιὰ τοὺς φτωχότερους. Σὰν κρεματόρια χρησιμοποιοῦνται μικρὲς, στρωμένες μὲ τοῦβλα, ἐξέδρες στὶς ἀποβάθρες, μέσα στὸ νερό. Ἐκεῖ καίγονται ὅλοι, βασιλιάδες, μαχαργιάδες, πρίγκηπες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πλούσιοι καὶ φτωχοί, νέοι καὶ γέροντες. Ἀπὸ δύο ἐξέδρες, κάτω ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Σίβα, εἶναι ἡ μία γιὰ τοὺς βασιλιάδες καὶ ἡ δευτέρη γιὰ τοὺς πρίγκηπες κι ὅσους εἶχαν ἀνώτερη

θέση. Σὲ κείνες πὸ εἶναι πέρα ἀπὸ τὰ γεφυράκια καίγονται ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Ἡ δυσάρεστη βαριὰ μυρουδιά πὸ ἀφήνουν τὰ ἀνθρώπινα πτώματα, ὅταν ψήνονται, εἶναι κάτι συνηθισμένο. "Ὅταν ἀνάψει ἡ φωτιά καὶ ὁ ἱερωμένος πεῖ τὴν τελευταία προσευχὴ («Φέρε με ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξη, ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς, ἀπὸ τὸ θάνατο στὴν ἀθανασία»), οἱ συγγενεῖς φεύγουν. Ἀφήνουν τὸ νεκρὸ νὰ καεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του. Πρὶν γυρίσουν στὰ σπίτια τους, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ κάνουν καθαρμὸ μὲ λουτρὸ στὸ ἱερὸ ποτάμι.

Οἱ προσκυνητὲς παρακολουθοῦν τὸ κάψιμο μὲ ἀνακούφιση, μπορεῖ καὶ μ' εὐχαρίστηση. Ἴσως σκέφτονται πὼς, ὅταν ἔρθει κάποτε ἡ σειρά τους ν' ἀφήσουν αὐτὴ τὴ ζωὴ, θάκαοῦν καὶ οἱ ἴδιοι ἐκεῖ. Πὼς θὰ ριχτεῖ ἡ στάχτη τους στὸ ἱερὸ ποτάμι Μπαγκμάτι, γιὰ νὰ φτάσει στοὺς κάμπους τῆς Ἰνδίας, στὸ Γάγγη. Εἶναι τὸ πρὸ ὠραῖο ὄνειρο, ἡ πρὸ μεγάλη ἐπιθυμία κάθε Ἰνδουίστου. "Ὅχι βέβαια πὼς θέλουν, πὼς τοὺς ἀρέσει, πὼς δὲ βλέπουν τὴν ὥρα, νὰ πεθάνουν. "Όλοι ἀγαπᾶνε τὴ ζωὴ, ὅλοι τὴ χαίρονται, καθένας μὲ τὸ δικό του τρόπο. "Ὅσο κι' ἂν εἶναι βασιανισμένη κι ἄθλια, δὲ βιάζονται καθόλου νὰ τὴν ἀφήσουν γιὰ νὰ πᾶνε στὸν ἄλλο κόσμον, στὸ ἄγνωστο ὑπερπέραν. Κανένας δὲν ἀρνιέται πὼς «καὶ μὲ τὰ τόσα βάνασα πάλι ἡ ζωὴ γλυκειὰ εἶναι».

Τόσο οἱ Ἰνδουιστὲς, ὅσο καὶ οἱ βουδιστὲς, πιστεύουν, ἀπὸ θρησκευτικὴ παράδοση, στὴν μετεμψύχωση. Δὲν ἔχουν σὲ ἀπέχθεια, δὲ βλέπουν σὰν κάτι τρομερὸ τὴν

αναπότρεπτη ανθρώπινη μοίρα. Δὲ νιώθουν φόβο καὶ ἄγχος, ὅταν σκέφτονται τὸ θάνατο. Ξέρουν, πῶς δὲν τελειώνει μὲ αὐτὸν ὀριστικά ἢ ὑπαρξή. Πῶς, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ξανάρθουν μιὰ μέρα στὸν κόσμο, μὲ τὴν ἴδια ἢ μὲ κάποια ἄλλη μορφή σὲ μιὰ ἀνώτερη ἢ κατώτερη ὑπόσταση. Ἀνάλογα μὲ τίς καλὲς ἢ κακὲς πράξεις τους, τὸ λίγο ἢ τὸν πολὺ σεβασμὸ καὶ ἀφοσίωση πού ἔδειξαν πρὸς τοὺς θεοὺς στὴν περασμένη ζωὴ τους.

Εἶναι ἔμφυτη σὲ κάθε ἄνθρωπο ἡ ἐπιθυμία γιὰ ἓνα τρόπο ζωῆς ἀνετότερο καὶ πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ αὐτὸν πού ἔχει. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ φιλοδοξία γιὰ κάτι ἀνώτερο καὶ καλύτερο, γιὰ πιὸ πολλές, κάθε λο-

γῆς, διακρίσεις. Στὴ Δύση ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ γίνεται κίνητρο γιὰ προσπάθειες, δραστηριότητες, κόπους, ἀγῶνες. Στὴν Ἑλλάδα ἡ ἀνατολή ὑπόσχεται νὰ τὴν ικανοποιήσει ἡ θρησκεία σὲ μελλοντικὴ ζωὴ. Τὴν προσφέρει σὰν ἀνταμοιβὴ ἐνάρετου βίου σὲ περασμένες ζωές.

Ἐκεῖ ὅλοι εἶναι βέβαιοι πῶς θὰ ξανάρθουν στὸν κόσμο, γιὰ νὰ πεθάνουν πάλι, καὶ πάλι νὰ ξαναγεννηθοῦν καὶ νὰ ξαναπεθάνουν...

Δέχονται συγκαταβατικά, ἡρεμα, ἀδιαμαρτύρητα, τὴν καθορισμένη αἰώνια καὶ ἀδιάκοπη μυστηριακὴ συνέχεια τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ θάνατο, τοῦ θανάτου ἀπὸ τὴ ζωὴ...

Τὸ περιοδικὸν

Ἐλευθέρας Σκέψεως

“ ΙΛΙΣΟΣ ”

εἰς τὸ 19ον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος.

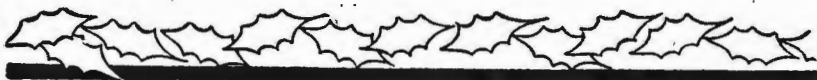
Ἐτησίᾳ συνδρομὴ δρχ. 100 — Ἐξωτερικοῦ \$ 5

διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Κ. Μελισσαρόπουλον

Ὀδὸς Δραγατσανίου 6, Ἀθήναι (122)

ΕΓΓΡΑΨΑΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Στέλλονται ΔΩΡΕΑΝ τεύχη-δείγματα

Αἱ «Στροφαὶ τοῦ Δζυᾶν»

Η ΑΝΘΡΩΠΟΓΝΩΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ

Αἱ «Στροφαὶ» ἢ Βιβλίον τοῦ Δζυᾶν εἶναι ἓνα κείμενον ἑσωτερικῶν διδασκαλιῶν τῆς Ἀνατολῆς, συντεταγμένον εἰς σανακριτικὴν γλῶσσαν. Δζὺν ἢ Δζυᾶν εἰς τὴν θιβητιανὴν γλῶσσαν σημαίνει Σοφία, Γνώσις. Ἐπίσης εἰς τὴν θιβητιανὴν γλῶσσαν ἡ λέξις Δζὺν σημαίνει μανθᾶνω.

Πρόκειται περὶ κειμένον μὲ ἱερά συμβολικὰ σημεῖα. Οὐδεὶς γνωρίζει τὴν πραγματικὴν ἡλικίαν του. Λέγεται ὅτι τὸ πρωτότυπὸν του εἶναι παλαιότερον ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Γῆ μας, καὶ πῶς ἦτο τόσον πολὺ μαγνητισμένον, ὥστε ὅταν μεμνημένοι τὸ ἤγγιζαν, ἔβλεπαν νὰ διέρχωνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὰ γεγονότα ποὺ περιγράφει καὶ ταυτοχρόνως μὲ παλμούς, μεταδιδαμένους ρυθμικά, ἠδύναντο νὰ ἀκούσουν τὰ μυστηριώδη κείμενα εἰς τὴν γλῶσσαν των.

Ἐπὶ ὀλοκλήρους χιλιετηρίδας ἐφυλάσσετο ἡ μυστικὴ αὕτη Διδασκαλία ἐντὸς θιβητιανῶν κρυπτῶν. Τὸ πρωτότυπὸν του ἀντεγράφετο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ συνεπληροῦτο μὲ νέας διηγήσεις καὶ δόγματα τῶν μεμνημένων.

Πέραν τῶν Ἱμαλαίων πρέπει νὰ συντάγη τὸ Βιβλίον τοῦ Δζυᾶν εἰς τὴν σημερινὴν μορφήν του.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ στροφάς.

Τὸ ὅλον βιβλίον τοῦ Δζυᾶν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ στροφάς.

Ἐκάστη ἀκολουθοῦσα παράγραφος ἐκάστης στροφῆς παρουσιάζει τὴν ἐξελισσομένην, θῆμα πρὸς θῆμα, κατάστασιν, ἐν τῇ πορείᾳ τῆς πρὸς τὴν Δημιουργικὴν ἐκδήλωσιν.

Ἴδου τὸ κείμενον τῆς πρώτης Στροφῆς ἐξ ἑννέα παραγράφων:

1ον. Ὁ Αἰώνιος ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ, τυλιγμένος μέσα στὸ πάντοτε ἀάρατο πέπλο του, εἶχε καὶ πάλιν κοιμηθῆ ἐπὶ ἑπτὰ Αἰωνιότητας.

2ον. Ὁ χρόνος δὲν ὑπῆρχε, διότι ἐκοιμήτο εἰς τὴν ἀπέραντον ἀγκάλην τῆς Διαρκείας.

3ον. Παγκόσμιος Δύναμις δὲν ὑπῆρχε, διότι δὲν ὑπῆρχε τὸ ΑΗ-ΗΙ διὰ νὰ τὴν περιέχη.

4ον. Οἱ Ἐπτὰ Δρόμοι τῆς Μακαριότητος δὲν ὑπῆρχον. Αἱ Μεγάλαι Αἰτίαι τῆς Ἀθλιότητος δὲν ὑπῆρχον, διότι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τὰς δημιουργῆσῃ καὶ οὔτε νὰ αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ αὐτὰς.

5ον. Μόνον τὰ ΕΡΕΒΗ ἐπλήρουν τὸ ΑΝΕΥ ΟΡΙΩΝ ΟΛΟΝ, διότι ὁ ΠΑΤΗΡ, ἡ ΜΗΤΗΡ καὶ ὁ ΥΙΟΣ ἦσαν πάλιν ΕΝ καὶ ὁ ΥΙΟΣ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφυπνωθῆ διὰ τὸν νέον ΤΡΟΧΟΝ καὶ τὴν ὁδοπορίαν του ἐπάνω εἰς αὐτόν.

6ον. Οἱ Ἑπτὰ Ὑπέρτατοι Κύριοι καὶ αἱ Ἑπτὰ Ἀλήθειαι εἶχον παύσει νὰ ὑπάρχουν καὶ τὸ Σύμπαν, τέκνον τῆς Ἀνάγκης, ἦτοι βυθισμένον ἐν ΠΑΡΑΝΙΣΗΠΑΝΑ, ἐφρουχάζον κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνός ΠΡΑΛΑΓΥΑ διὰ νὰ ἀναταραχθῆ ἀπὸ τὴν ΠΙΝΟΗΝ πού ὑπάρχει καὶ ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχει. Τίποτε δὲν ὑπῆρχεν.

7ον. Αἱ Αἰτίαι τῆς Ὑπάρξεως εἶχον ἐξεοφανισθῆ. Τὸ ὄρατόν πού ὑπῆρξε καὶ τὸ Ἄόρατον πού ὑπάρχει ἐπανεπαύοντο ἐν τῷ Αἰωνίῳ ΜΗ-ΕΙΝΑΙ, τὸ μοναδικὸν ΕἶΝΑΙ.

8ον. Μόνον ἡ Μοναδικὴ Μορφή τῆς Ὑπάρξεως ἐξετείνεται, ἀνευ ὀρίων, ὀτελειώτος, χωρὶς αἰτία, ἐν Ὑπνω χωρὶς ὄνειρα. Καὶ ἡ Ζωὴ ἐπάλλετο ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Χώρῳ, παντοῦ, ἐν τῇ Ἀπολύτῳ Παρουσίᾳ, ἡ ὁποία εἶναι αἰσθητὴ ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν Ὄφθαλμόν του ΔΑΝΓΚΜΑ.

9ον. Ἀλλὰ πού ἦτο ὁ ΔΑΝΓΚΜΑ ὅταν ἡ ΑΛΑΓΥΑ τοῦ Σύμπαντος εὕρισκετο ἐν ΠΑΡΑΜΑΡΘΑ καὶ ὁ Μέγας Τροχός ἦτο ΑΝΟΥΠΑΔΑΚΑ;

Ἄς προσπαθῆσωμεν τώρα νὰ ἀναλύσωμεν καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐρμηνεύσωμεν τὴν δυσνόητον αὐτὴν Στροφήν.

Ἡ πρώτη παρόδηγραφος τῆς πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Ὁ Αἰώνιος ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ, τυλιγμένος μέσα στο πάντατε ὄρατο πέπλο του, εἶχε πάλιν κοιμηθῆ ἐπὶ ἑπτὰ Αἰωνιότητας».

Ἡ Στροφή αὐτὴ μᾶς εἰσάγει εἰς τὸ ΠΡΑΛΑΓΥΑ, Κοσμικὴν Περιόδον Ἀναπαύσεως, ἣτις προηγήθη τῆς γεννήσεως τοῦ τωρινοῦ Σύμπαντος. Ὁ Αἰώνιος ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ εἶναι ὁ ΧΩΡΟΣ, ἡ Αἰωνία Αἰτία, πάντατε παρούσα τοῦ Παντός. Ἡ Ἀκατανόητος Θεότης, ὁ Κοσμικὸς Λόγος. Εἶναι αἰώνιος διότι διαρκεῖ ἀφθαρτος διὰ μέσου ὄλων τῶν ΠΡΑΛΑΓΥΑ (Κοσμικῶν Περιόδων Ἀναπαύσεως) καὶ τῶν ΜΑΝΒΑΤΑΡΑ (Κοσμικῶν Περιόδων Ἐκδηλώσεως). Ὁ Κοσμικὸς Λόγος κατὰ τὴν τελευταίαν του Κοσμικὴν Περιόδον Ἀναπαύσεως εἶναι τυλιγμένος μέσα στο πάντατε ἄρατον πέπλον του, διότι ἐκόσθη Κοσμικὴ Περίοδος Ἀναπαύσεως εἶναι ἓνα εἶδος ἄοράτου ἐνδυμασίας, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς Κοσμικῆς Περιόδου Ἐκδηλώσεως, ὁ Δημιουργὸς ἐμφανίζεται ὀρατῶς ἐν τῷ Σώματι τοῦ Σύμπαντός του ἐπὶ κοσμικοῦ πεδίου οὐσιαστικῆς ὑπάρξεως. Ἡ Ἑλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκυ περιγράφει κατὰ θαυμαστὸν τρόπον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ. Γράφει: Εἶναι ἡ Αἰωνία Μοναδικὴ ἢ Ζωή, ἄορατος καὶ ἐν τούτοις πανταχοῦ παρούσα, χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ ἐν

τούτοις κανονική εις τὰς περιοδικὰς ἐκδηλώσεις της, μεταξὺ τῶν ὁποίων βασιλεύει τὸ σκοτεινὸν μυστήριον τοῦ ΜΗ—ΕΙΝΑΙ, ἀσυνείδητος καὶ ἐν τούτοις ἀπόλυτος συνείδησις, ἀκατανόητος καὶ ἐν τούτοις ἡ μόνη πραγματικότης, ἐξ ἑαυτῆς ὑπάρχουσα, ἐν ὀλίγοις ἕνα Χάος διὰ τὰς αἰσθήσεις, ἕνας Κόσμος διὰ τὸ λογικόν. Αὕτη ἡ ἰδιότης της, μοναδικὴ καὶ ἀπόλυτος, πρὸς ἑαυτὴν ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΣ, αἰώνια καὶ ἀκατάπαυστος κί ν η σ ι ς, ἀποκαλεῖται εἰς τὴν ἀποκρυφιστικὴν γλῶσσαν ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΝΟΗ (ἢ κατὰ Πλάτωνα ΑΛΗΘΕΙΑ, λέξις ἣτις προέρχεται ἀπὸ τὰς λέξεις ΑΛΗ (ὄρμη) καὶ ΘΕΙΑ (τρέξιμο, κινήσις) δηλαδὴ θεία περιφορά τοῦ ὄντος, ὅρα Κρατύλον Πλάτωνος), εἶναι ἡ συνεχὴς κινήσις τοῦ σύμπαντος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Χώρου, χώρου χωρὶς ὄρια καὶ πάντοτε παρόντος. "Ὅ,τι εἶναι ἀκίνητον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι θεῖον. Καὶ πράγματι δὲν ὑπάρχει τῇ ἀληθείᾳ τίποτε τὸ ἀπολύτως ἀκίνητον μέσα εἰς τὴν παγκόσμιον ψυχὴν. "Ὅπως ἀνεφέρθη προηγουμένως, ὁ Πλάτων εἰς τὸν Κρατύλον τοῦ λέγει ὅτι ἡ λέξις ΘΕΟΣ προέρχεται ἐκ τοῦ ρήματος ΘΕΩ, ὅπερ σημαίνει κινεῖσθαι, τρέχω καὶ ἡ λέξις ΑΛΗΘΕΙΑ ἐκ τῶν λέξεων ΑΛΗ καὶ ΘΕΙΑ (ὄρμη καὶ κινήσις) καὶ σημαίνει τὴν θεῖαν περιφοράν τοῦ ὄντος. Ὁ Λεύκιπτος, διδασκαλὸς τοῦ

Δημοκρίτου, ἐδίδασκεν ὅτι ὁ Χῶρος ἦτο διαρκῶς πλήρης ἀτόμων, ζωογονουμένων ὑπὸ ἀδιακόπου κινήσεως, ἣτις ἐν καιρῷ, ὅταν τὰ ἄτομα αὐτὰ συνηθύντο, προκαλοῦσαν μίαν περιστροφικὴν κίνησιν, δι' ὁμοιβαίων συγκρούσεων, αἰτινες ἐδημιουργοῦν πλαστικὰς κινήσεις. Ὁ Ἐπίκουρος τὰ αὐτὰ ἐδίδασκε, προσθέτων μόνον εἰς τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τῶν ἀτόμων τὴν ἰδέαν τῆς συναφείας (ὁμοιότητος) των

Καὶ συνεχίζει ἡ Στροφή λέγουσα ὅτι ὁ ΠΑΤΗΡ-ΜΗΤΗΡ εἶχε κοιμηθῆ καὶ πάλιν ἐπὶ Ἑπτὰ Αἰωνιότητος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Κοσμικὴ Περίοδος Ἀναπαύσεως, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς τώρα ἐξετάζομεν, εἶναι μίαν μόνον ἀπὸ τὰς πολλὰς, δι' ὧν ὁ Κοσμικὸς Λόγος διέβη κατὰ τὴν μακρὰν του κοσμικὴν ἐξέλιξιν, καὶ ὁ ὅρος Ἑπτὰ Αἰωνιότητες συμβολίζει ἑπτὰ περιόδους αὐτῆς τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἀναπαύσεως. "Ας σημειωθῆ ὅτι ἡ λέξις Αἰωνιότης χρησιμοποιεῖται μὲ διαφορετικὴν ἐννοίαν εἰς τὴν ἀνατολικὴν φιλοσοφίαν. Δὲν σημαίνει, χρόνον ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύει μόνον μίαν πολὺ-πολὺ μακρὰν ἐποχὴν, ἀλλὰ πεπεραιωμένην καὶ ὄχι ἀπειρον, ἀτελεύτητον.

Ἡ ἔκφρασις Ἑπτὰ Αἰωνιότητες δηλοῖ ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἀναπαύσεως, ὅτι δηλαδὴ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος τῶν ἑπτὰ Κοσμικῶν Περιόδων αὐτῆς τῆς Ἀναπαύσεως.

Ἄξιζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μετάβασις ἐκ τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἐκδηλώσεως εἰς τὴν τῆς Ἀναπαύσεως συμβολίζεται θαυμάσια ὑπὸ τοῦ μύθου τοῦ Κρόνου, ὅστις καταβροχθίζει τὰ τέκνα του. Ὁ Κρόνος, ὁ Κοσμικός Λόγος, καταβροχθίζει εἰς τὸ τέλος μιᾶς Κοσμικῆς Περιόδου Ἐκδηλώσεως πᾶσαν ὕλην δημιουργηθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ, δηλαδὴ τὸ ὄρατον Σύμπαν, τὰ παιδιὰ του.

Ἡ δευτέρα παράγραφος τῆς πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Ὁ χρόνος δὲν ὑπῆρχε, διότι ἔκοιμτο εἰς τὴν ὑπέραντον ἀγκάλῃ τῆς Διαρκείας».

Ἡ δευτέρα αὐτῆ παράγραφος δηλοῖ ὅτι: ὁ Χρόνος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιαν αὐταπάτην, ἣτις δημιουργεῖται διὰ τῆς διαδοχῆς τῶν συνειδητῶν καταστάσεων μας, καθὼς ταξιδεύομεν διὰ μέσου τῆς Αἰωνίας Διαρκείας. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρχη ὅταν δὲν ὑπάρχει συνειδησις, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δημιουργηθῇ καὶ νὰ γίνεταί ἀντιληπτός. Τὸ παρὸν δὲν εἶναι εἰ μὴ μία μαθηματικὴ γραμμὴ, ἣτις διαχωρίζει τὸ Παρελθὸν ἀπὸ τὸ Μέλλον. Ὁ Χρόνος εἶναι μία καθαρῶς διασητικὴ ἀντιληψις-σκέψις, μία ἀντιστροφή τοῦ πλέον εὐρέος καὶ πολὺ δυσκολωτέρου προβλήματος τοῦ Χώρου. Σκεφθῆτε μόνοι σας πόσον δύσκολον εἶναι νὰ ἀποφασίσωμεν ποῦ εὐρίσκονται τὰ ὄρια μεταξὺ τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ

τί πράγματι ἀντιπροσωπεύουν αὐτὰ αἱ τρεῖς ἔννοιαι. Δεχόμεθα γενικῶς ὡς γεγονός ὅτι ἔφυγε διὰ παντός τὸ παρελθὸν καὶ ὅτι τὸ μέλλον δὲν εἶναι ἀκόμη ἐδῶ. Οὕτω εἴμεθα μετέωροι μεταξὺ δύο μὴ πραγματικότητων, δύο μὴ ὑπαρχουσῶν καταστάσεων. Μόνον ἡ παρούσα στιγμὴ φαίνεται ὡς νὰ ἔχη πραγματικὴν ὑπόστασιν, ἀλλὰ αὕτη ἡ παρούσα στιγμὴ εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον μία στιγμὴ ἐν τῷ χώρῳ ἢ ἐν τῇ συνειδήσει, συνεχῶς ἀλλάσσουσα καὶ συνεχῶς μετακινουμένη ἀπὸ τοῦ μέλλοντος εἰς τὸ παρελθόν, ἀπὸ μίαν μὴ-πραγματικότητα εἰς ἑτέραν φανταστικὴν ὑπαρξιν. Ὅταν π.χ. λέγω τὴν λέξιν Εἶγω, τόσο ἡ λέξις, ὅσον καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἐκδηλώνει, ἔγιναν ἤδη παρελθόν, δὲν διήρκεσαν οὔτε δευτερόλεπτον, καὶ οὕτω ἔγιναν ἐπίσης μὴ-πραγματικότητες, πρόσκαιρος καὶ ἄνευ διαρκείας. Δηλαδὴ τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον φαίνονται ὡς μὴ-πραγματικότητες καὶ ὡς ἔννοιαι μόνον. Ἐν τούτοις τὸ παρὸν πρέπει νὰ εἶναι ἐδῶ, μιά καὶ ζῶμεν ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἀντιλαμβανόμεθα, τὸ παρελθόν ἐπίσης πρέπει νὰ ὑπάρχη, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ τὸ ἐναποθηκεύωμεν εἰς τὴν μνήμην μας. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον πρέπει ἐπίσης νὰ ὑπάρχη, ἐφ' ὅσον ἡ παραψυχολογία ἀποδεικνύει ὅτι ὄραματα εἰς τὸ μέλλον εἶναι δυνατὰ. Ἡ ἀντιληψις τοῦ χρόνου συνεπῶς εἶναι προσωρινὸν δημιούργημα τοῦ νο-

ός μας, διὰ προσωρινήν χρῆσιν εἰς τὰς σχέσεις μας μετὸν ἔξωπερικόν κόσμον. Κλείομεν τώρα τὰς ἐρεῦνας μας ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ χρόνου. Τὸ Βιβλίον τοῦ Δζυὰν φαίνεται νὰ ἐκφράζη τὸν ἀκριβῆ χαρακτήρα τοῦ χρόνου, βεβαιοῦν ὅτι προτοῦ ὑπάρξει ὁ χρόνος μας, Ο ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ, καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον τὸ δημιουργημα μιᾶς Σκεπταμένης Διανοίας καὶ δὲν ἔχει πραγματικὴν ὑπαρξιν ἐξ ἑαυτοῦ.

Ἡ τρίτη παράγραφος τῆς πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Παγκόσμιος Διάνοια δὲν ὑπῆρχε, διότι δὲν ὑπῆρχε τὸ ΑΗ-ΗΙ διὰ τὴν περιέχη».

Τὸ ΑΗ-ΗΙ σημαίνει Σοφοί, Ὀφεις, Δράκοντες τῆς Γνώσεως, Οὐράνια Ὑπάρξεις.

Ἡ τρίτη παράγραφος μᾶς ἀποκαλύπτει τὸ ἐπόμενο χαρακτηριστικόν γνώρισμα τῆς Κοσμικῆς Περιόδου. Ἀναπαύσεως, δηλαδὴ τὴν μὴ-ὑπαρξιν ἐν αὐτῇ τῆς ΠΑΝ-ΣΥΝΕΙΔΗ-ΣΕΩΣ τῆς Κοσμικῆς Διανοίας. Δὲν ὑπῆρχε χρόνος ἐν τῇ Κοσμικῇ Περιόδῳ Ἀναπαύσεως, διότι δὲν ὑπῆρχον διάνοιαι ἢ συνειδήσεις νὰ σκεφθοῦν τὸν χρόνον, νὰ καταγράψουν καὶ νὰ ἐνθυμηθοῦν τὰς μεταβολὰς ἢ τὰ γεγονότα ἐν τῷ χρόνῳ καὶ δὲν ὑπῆρχε συνείδησις ἀκόμη καὶ εἰς ἀνώτατον πεδίων πρὸς τοῦτο, διότι εἰς τὴν ἀμορφον κατάστασιν τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἀναπαύσεως οὐδεμίαν Οὐράνια ὑπαρξιν εἶχεν ἀκόμη ἐκδηλωθῆ ἐπὶ ἀνω-

τάτου πεδίου πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεως, ἥτις νὰ δύναται νὰ ἀντιληφθῆ τὸν χρόνον.

Ἡ τετάρτη παράγραφος τῆς πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Οἱ Ἐπτὰ Δρόμοι τῆς Μακαριότητος δὲν ὑπῆρχον. Αἱ Μεγάλαι Αἰτίαι τῆς Ἀθλιότητος δὲν ὑπῆρχον, διότι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς νὰ τὰς δημιουργῆσιν, οὔτε νὰ αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ αὐτὰς».

Ἐπτὰ Δρόμοι, λέγει, ὑπῆρχον, οἵτινες ὀδηγοῦν εἰς τὴν Μακαριότητα τῆς Μὴ-Ὑπάρξεως, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἀπόλυτον Ὑπαρξιν καὶ τὴν Ἀπόλυτον Συνείδησιν. Οἱ Ἐπτὰ αὐτοὶ Δρόμοι δὲν ὑπῆρχον, διότι τὸ Σύμπαν ἦτο ἔως τότε κενὸν καὶ δὲν ὑπῆρχεν εἰ μὴ μόνον ἐν τῇ Θεῷ Διανοίᾳ. Δηλαδή ἡ παράγραφος αὕτη περιγράφει τὴν ἀρνητικὴν ὄψιν τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἀναπαύσεως. Εἶδομεν ἤδη ὅτι ὁ χρόνος δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι, δὲν ὑπῆρχε Παγκόσμιος Διάνοια, ἀφοῦ ἀτομικαὶ διάνοιαι δὲν ὑπῆρχον εἰσέτι. Δὲν ὑπῆρχον Δρόμοι τῆς Μακαριότητος, δὲν ὑπῆρχεν ἐξέλιξις, δὲν ὑπῆρχον ὄντα, ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξελιῶσονται ἐν χρόνῳ καὶ χώρῳ. Δὲν ὑπῆρχον τέλος αἱ Μεγάλαι Αἰτίαι τῆς Ἀθλιότητος διότι δὲν ὑπῆρχε τις διὰ νὰ τὰς δημιουργῆσιν, οὔτε διὰ νὰ αἰχμαλωτισθῆ ὑπ' αὐτῶν, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἐν τῇ καταστάσει τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἀναπαύσεως ὁ Νόμος τοῦ Αἰτίου καὶ τοῦ Αἰτιατοῦ δὲν ἐλειτούργει εἰσέτι καὶ

ὡς τοιοῦτος δὲν ἐπιηρέαζεν ἀμετρήτους ὑπάρξεις συνειδήσεων καὶ ζώντων ὄντων.

Ὁ Νόμος τοῦ Αἰτίου καὶ τοῦ Αἰτιατοῦ (ἢ ΑΝΑΓΚΑ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ σασηκριτικὸν ΚΑΡΜΑ, τὸ ΚΙΣΜΕΤ) σημαίνει τὴν σχέσιν τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τὸν Νόμον τῆς αἰτίας τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας. Οὐδεμία ἐνέργεια χάνεται ἐν τῷ φυσικῷ ἢ τῷ πνευματικῷ κόσμῳ. Ὅ,τιδήποτε σκεπτόμεθα, αἰσθανόμεθα ἢ λέγομεν ἢ κάμνομεν (τὸ τῆς θρησκείας μας ΕΡΠΩι, ΛΟΓΩι ἢ ΔΙΑΝΟΙΑι) θὰ φέρῃ τὰ ἀποτελέσματα του ἐν τῷ μέλλοντι καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν τῆς ΑΝΑΓΚΗΣ ταύτης τὴν ἀνταπόκρισιν ἢ ἀνταπόδοσιν. Ὅ,τιδήποτε ἐπράξαμεν ἐν τῷ παρελθόντι, κατὰ τὰς προηγουμένης ὑπάρξεις μας, φέρει τὸν καρπὸν του ἐν τῇ παρούσῃ ἡμῶν ζωῇ, δημιουργεῖ τὰς καταστάσεις ὑφ' ἧς τώρα ζῶμεν, ἐργαζόμεθα, ἀγωνιζόμεθα καὶ ὑποφέρομεν. Ἡ παράγραφος αὕτη μᾶς λέγει ὅτι ἐν τῇ Κοσμικῇ Περιόδῳ Ἀναπαύσεως ὁ Νόμος οὗτος τοῦ Αἰτίου καὶ τοῦ Αἰτιατοῦ δὲν ἐλειτουργεῖ εἰσέτι, διότι ἀπουσίαζε τελειῶς πᾶσα αἰτία καὶ συνεπῶς καὶ πᾶν ἐκ ταύτης ἀποτέλεσμα.

Ἡ πέμπτη παράγραφος τῆς πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Μόνον τὰ ἐρέθη ἐπλήρουν τὸ Ἄνευ Ὀρίων Ὀλον, διότι ὁ ΠΑΤΗΡ, ἢ ΜΗΤΗΡ καὶ ὁ ΥἴΟΣ ἦσαν πάλιν ΕΝ καὶ ὁ ΥἴΟΣ δὲν εἶχε ὁ-

κὴμη ἀφυνηιοθῆ διὰ τὸν νέον ΤΡΟΧΟΝ καὶ τὴν ὁδοιορίαν του ἐπ' αὐτοῦ.»

Ἡ παράγραφος αὕτη μᾶς υποδηλοῖ ὅτι τὸ Φῶς εἶναι ἄκατανόητον ἐὰν δὲν προέρχεται ἀπὸ πηγῆν, ἥτις νὰ εἶναι ἡ αἰτία. Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ Ἀρχικοῦ Φωτός ἡ αἰτία αὐτοῦ εἶναι ἀγνωστος τὴν ὀνομάζομεν ΕΡΕΒΟΣ. Τὸ Ἐρεβος συνεπῶς εἶναι ἡ Αἰωνία Μήτηρ, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ πηγαὶ τοῦ Φωτός ἐμφανίζονται καὶ ἐξαφανίζονται. Δηλαδή τὸ Φῶς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας τρόπος ὑπάρξεως τοῦ Ἐρέβους καὶ ἀντιστροφῶς. Ὅταν ὀλοκλήρουν τὸ Σύμπαν ἐκοιμάτο—εὐρίσκετο δηλαδή εἰς τὸ μοναδικὸν τοῦ ἀρχικὸν στοιχείον—δὲν ὑπῆρχεν οὔτε κέντρον φωτεινότητος, οὔτε ὀφθαλμὸς διὰ νὰ ἀντιληφθῆ τὸ Φῶς καὶ συνεπῶς τὰ Ἐρέθη ἐπλήρουν τὸ Ἄνευ Ὀρίων Ὀλον.

Ὁ ΠΑΤΗΡ καὶ ἡ ΜΗΤΗΡ εἶναι αἱ Ἀρχαὶ Ἄρρεν καὶ Θῆλυ ἐν τῇ Ρίζῃ—Φύσει, οἱ ἀντίθετοι πόλοι, οἵτινες ἐκδηλοῦνται εἰς κάθε περίπτωσιν. Εἶναι τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Οὐσία, συνισταμένη τῶν ὁποίων εἶναι τὸ Σύμπαν, ὁ ΥἴΟΣ, καὶ εἶναι ΕΝ κατὰ τὴν Κοσμικὴν Περίοδον Ἀναπαύσεως. Οὕτω παρατηροῦμεν ὅτι κατόπιν πολλῶν ἀρνητικῶν ὄψεων τῆς Κοσμικῆς Περιόδου Ἀναπαύσεως ἡ παράγραφος αὕτη μᾶς εἰσάγει εἰς τὴν πρώτην θετικὴν ὄψιν, πληροφοροῦσα ἡμᾶς ὅτι τὸ ΑΝΕΥ ΟΡΙΩΝ ΟΛΟΝ,

ὁ παγκόσμιος χώρος, ἦτο πε-
 πληρωμένον ὑπὸ ΣΚΟΤΟΥΣ,
 ὅτι δηλαδὴ ὁ χώρος ἦτο σκό-
 τος. Οὕτω βλέπομεν ὅτι ἔν
 γεγονὸς ὑπάρχει ἔν τε τῇ
 Κοσμικῇ Περιόδῳ Ἀναπαύσε-
 ως καὶ ἔν τῇ Κοσμικῇ Περιόδῳ
 Ἐκδηλώσεως καὶ τὸ γεγονός
 τοῦτο εἶναι ὁ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
 ΧΩΡΟΣ. Ἡ ἀρχικὴ οὐσία, ἐξ
 ἧς ἔν συνεχείᾳ οἱ κόσμοι θά
 δημιουργηθοῦν, ἀλλὰ οὐσία,
 ἥτις δὲν δύναται νὰ ὁραθῇ
 οὔτε νὰ ἀκουσθῇ, οὔτε νὰ ψαυ-
 σθῇ καὶ θά πρέπει νὰ λάβῃ
 τὴν συμβολικὴν ἔννοιαν τοῦ
 ΣΚΟΤΟΥΣ μόνον. Τέλος, ὡς
 σημειώσωμεν ὅτι ὁ ΠΑΤΗΡ
 συμβολίζει τὴν θεϊὰν δημιουρ-
 γίαν, τὴν ἀρσενικὴν δημιουρ-
 γικὴν ἐνέργειαν, ἡ ΜΗΤΗΡ
 τὴν θηλυκὴν παθητικὴν ἀρχήν,
 τὴν ἀρχικὴν ὕλην ἔν τῇ ὁποίᾳ
 ὁ ΠΑΤΗΡ θά πλάσῃ καὶ θά
 δημιουργήσῃ. Ἐκ τοῦ Πατρὸς
 καὶ τῆς Μητρὸς δι ΥἸΟΣ, τὸ
 Ἐκδηλωθὲν Σύμπαν, ἐγεννή-
 θη.

Ἡ ἕκτη παράγραφος τῆς
 πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Οἱ Ἐπτὰ Ὑπέρτατοι Κύριοι καί
 αἱ Ἐπτὰ Ἀλήθειαι εἶχον παῦσαι
 νὰ ὑπάρχουν καὶ τὸ Σύμπαν, τέ-
 κνον τῆς Ἀνάγκης, ἦτο βυθισμένον
 ἐν ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΑ, ἐφησυχάζον
 κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς Κοσμικῆς
 Περιόδου Αναπαύσεως, διὰ νὰ ἀνα-
 ταραχθῇ σπὸ τὴν ΠΝΟΗΝ, ἥτις ὑ-
 πάρχει καὶ ἔν τούτοις δὲν ὑπάρ-
 χει. Τίποτε δὲν ὑπῆρχεν.

Οἱ Ἐπτὰ Ὑπέρτατοι Κύριοι
 εἶναι τὰ Ἐπτὰ Δημιουργικὰ
 Πνεύματα, τὰ ΕΛΟΧΙΜ τῆς
 Βίβλου, οἱ Ἅγιοι Μιχαήλ, Γα-

βριήλ κ.λ.π. Αἱ Ἐπτὰ Ἀλή-
 θειαι εἶναι αἱ Ἀποκαλύψεις
 ἢ καλύτερον τὰ ἀποκαλυφθέν-
 τα μυστικά. ΠΑΡΑΝΙΣΠΑΝΑ
 σημαίνει τὴν Ἀπόλυτον Τελει-
 ότητα, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνουν
 ὅλαι αἱ ὑπάρξεις εἰς τὸ τέλος
 μιᾶς μεγάλης Περιόδου Δρά-
 σεως. Καὶ εἰς τὴν Ἀπόλυτον
 Τελειότητα ἀναπαύονται αἱ ὑ-
 πάρξεις κατὰ τὴν ἀκολουθοῦ-
 θοῦσαν Περίοδον Ἀναπαύσε-
 ως.

Τὸ πᾶν ἀναπτύσσεται προο-
 δευτικῶς. Τάσον οἱ Κόσμοι, ὅ-
 σον καὶ τὰ άτομα, ἀνευ ἀρχῆς
 καὶ τέλους. Τὸ Σύμπαν μας
 εἶναι μίᾳ μονάς ἑνὸς ἀτελειώ-
 του ἀριθμοῦ Συμπάντων, τὰ
 ὁποῖα εἶναι ὅλα Τέκνα τῆς Ἀ-
 νάγκης Ἡ ἐμφάνις καὶ ἡ
 ἐξαφάνις τοῦ Συμπαντος
 δύναται νὰ περιγραφοῦν ὡς
 ἡ ἐκπνοὴ καὶ ἡ εἰσπνοὴ τῆς
 Μεγάλης Πνοῆς. Εἴμεθα Τέ-
 κνα τῆς Ἀνάγκης διότι αἱ πα-
 ροῦσαι μας ἐνσαρκώσεις εἶναι
 τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προηγου-
 μένων μας ζωῶν καὶ ἐνσαρκώ-
 σεων. Τὸ ἐδάφιον τελειώνει μὲ
 τὴν θεβαίωσιν ὅτι ΟΥΔΕΝ
 ΥΠΗΡΧΕ. Τίποτε δὲν ὑπῆρχε
 διότι κάθε τι ἔκειτο τελειῶς
 κρυμμένον ἔν τῇ ἐνότητι μὲ
 τὸν Κοσμικὸν Κύριον, τὸν ἐμ-
 ψυχοῦντα τὸ Πνεῦμα τοῦ Σύμ-
 παντος, ἔν τῷ μυστηρίῳ τῆς
 ΜΗ-ΥΠΑΡΞΕΩΣ, ἥτις εἶναι
 ἡ ΠΑΝ-ΥΠΑΡΞΙΣ, ἡ χωρὶς
 δευτέραν ὑπαρξίς.

Ἡ ἑβδόμη παράγραφος τῆς
 πρώτης Στροφῆς λέγει:

Αἱ Αἰτίαι τῆς Ὑπόξεως εἶχον
 ἐξαφανισθῇ Τὸ ὁρατὸν ποῦ Ὑπῆρ-

Ἐε καὶ τὸ ὄρατον ποῦ ὑπάρχει, ἐ-
παναπαύοντο ἐν τῷ Αἰωνίῳ ΜΗ-
ΕΙΝΑΙ, τὸ μοναδικὸν ΕΙΝΑΙ.

Αἱ Αἰτίαι τῆς Ὑπάρξεως,
αἰτινες δὲν ὑπῆρχον κατὰ τὴν
Κοσμικὴν Περίοδον Ἀναπαύ-
σεως, δὲν εἶναι ὕλικῆς φύσεως,
ὡς ἡ θερμότης, ὁ ἠλεκτρισμὸς
καὶ αἱ χημικαὶ ἀντιδράσεις,
αἱ διατηροῦσαι ζώντας τοὺς
φυσικοὺς ὀργανισμοὺς, εἶναι
μεταφυσικῆς προελεύσεως καὶ
ἡ σπουδαιότερα αἰτία ἐκ τῶν
Ὑπάρξεων τούτων εἶναι ἡ Κο-
σμικὴ Θέλησις, ἥτις ἐντυποῦ-
ται ἐπὶ τοῦ Ἐγῶ, ὡς ἐπιθυμία
ἐν ἑαυτῷ δι' ἐκδήλωσιν. Οὕτω,
ὕπακούουσα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν
ταύτην, κατέρχεται διὰ μίαν
ὕλικὴν ἐκδήλωσιν, θέλει νὰ αἰ-
σθανθῆ ὡς ζῶσα καὶ νὰ εἶναι
ζῶσα.

Ἡ φράσις «Τὸ ὄρατον ὅπερ
ὑπῆρχε» σημαίνει τὸν Κόσμον
κατὰ τὴν προηγουμένην, τὴν
προϋπάρξασαν Κοσμικὴν Πε-
ρίοδον Ἐκδηλώσεως, πρὸ τῆς
παγκοσμίου Κοσμικῆς Περί-
οδου Ἀναπαύσεως, περὶ ἧς
πραγματεύονται αἱ Στροφαί.
Καὶ τὸ Ἄδρατον ὅπερ ὑπῆρχε
σημαίνει τὸν ἴδιον Κόσμον, ὅ-
ταν οὗτος μεταβαίνει ἀπὸ τὴν
Κοσμικὴν Περίοδον Ἐκδηλώ-
σεως εἰς τὴν παγκόσμιον Κο-
σμικὴν Περίοδον Ἀναπαύσεως.
Αὐταὶ αἱ δύο καταστάσεις ὑ-
πάρξεως, δηλαδὴ ὁ ἐκδηλωμέ-
νος Κόσμος κατὰ τὴν Κοσμι-
κὴν Περίοδον Ἐκδηλώσεως καὶ
ὁ ἴδιος Κόσμος κατὰ τὴν Κο-
σμικὴν Περίοδον Ἀναπαύσεως,
ἀναπαύοντο ἐν ΑἰΩΝΙΑ ΜΗ-
ΥΠΑΡΞΕΙ; ἥτις εἶναι ἡ ΥΠΑΡ-

ΞΙΣ. Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ
ἀναλυθῆ εὐκρινέστερον ἢ ἐν-
νοια τῆς Στροφῆς ταύτης. Ἄς
ποῦμε ὅτι τοιαύτη κατάστα-
σις ὑπάρξεως μπορεῖ νὰ γίνῃ
ἀντιληπτὴ καὶ νὰ πειραματι-
σθῆ εἰς ὑψηλότερα πεδία συ-
νειδήσεως, εἰς μίαν κατάστα-
σιν πλήρους ἀποσπάσεως ἐκ
τῶν ὕλικῶν κόσμων, ἐν βαθυ-
τάτῳ διαλογισμῷ, ὅστις ἀνοί-
γει τὸν δρόμον πρὸς τὰς περὶ-
οχὰς τῆς διαυσιότησεως, τῆς ἐμ-
φύτου ἀντιλήψεως ἢ τῆς εὐθεί-
ας πνευματικῆς ἀντιλήψεως.
Αὕτη ἡ ἰδέα τῆς Αἰωνίας ΜΗ-
ΥΠΑΡΞΕΩΣ, ἥτις εἶναι τὸ
«Μοναδικὸν Εἶναι» φαίνεται
παράδοξος. Ἄς προσπαθήσω-
μεν, λοιπόν, νὰ τὴν ἐξηγήσω-
μεν διὰ τοῦ ἐξῆς παραδειγμα-
τος. Τὸ ἔμβρυον, μὴ γεννηθὲν
εἰσέτι, ἐὰν ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ,
θὰ περιώριζε βεβαίως τὰς ἀν-
τιλήψεις του περὶ τοῦ «Εἶναι»
μὲ τὴν ἐνδομητρικὴν ζωὴν του
—τὴν μόνην ποῦ γνωρίζει— καὶ
ἂν προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήσῃ
εἰς τὴν συνείδησίν του τὴν ἰδέ-
αν περὶ τῆς μετὰ τὴν, καθ' ἡ-
μᾶς, γέννησίν του (δηλαδὴ,
δι' αὐτὸ, τὸν θάνατόν του) θὰ
ἐφθάνεν εἰς τὸ συμπέρασμα
νὰ ἐρμηνεύῃ τὴν ζωὴν αὐτὴν
ὡς τὸ ΜΗ-ΕΙΝΑΙ, ὅπερ εἶναι
τὸ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Ἡ ὀγδοῆ παράγραφος τῆς
πρώτης Στροφῆς λέγει:

«Μόνῃ ἢ Μοναδικῇ Μορφῇ τῆς
Ὑπάρξεως ἐξετείνεται ἀνευ ὀρίων,
ὀτελεύτητος, χωρὶς αἰτίαν, ἐν Ὑ-
πνῳ χωρὶς ὄνειρα. Καὶ ἡ Ζωὴ ἐπάλ-
λετο χωρὶς συνείδησιν ἐν τῷ Παγκο-
σμῷ Χώρῳ, παντοῦ, ἐν τῇ Ἀπολύ-

τῷ Παρουσίᾳ, ἡ ὁποία εἶναι αἰσθη-
τῆ ὀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὀφθαλμὸν τοῦ
ΔΑΝΓΚΜΑ».

Ἡ παράγραφος αὕτη μᾶς
περιγράφει τὴν κεικρυμμένην
ζωὴν τοῦ Παγκοσμίου Λόγου
ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Χώρῳ. Δια-
θάζομεν ὅτι ἡ ΜΟΝΗ ΜΟΡΦΗ
ΥΠΑΡΞΕΩΣ, τὸ μὴ ἐκδηλω-
θὲν Παγκόσμιον Πνεῦμα, τὸ
ὁποῖον εὐρίσκετο, κατὰ τὴν
Κοσμικὴν Περίοδον Ἀναπαύ-
σεως, ΑΝΕΥ ΟΡΙΩΝ, ΑΤΕ-
ΛΕΥΤΗΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΑΙΤΙ-
ΑΣ, ἦτο θυθισμένον εἰς ΑΝΕΥ
ΟΝΕΙΡΩΝ ΥΠΙΝΟΝ. Αὕτῃ ἡ
συμβολικὴ εἰκὼν ἐνὸς Θεοῦ ἐν
θαυτάτῳ ὑπῶ φαίνεται ὡς
πολὺ καλὰ διαλεγμένη καὶ
παραστατικὴ. Ὅταν κοιμώμε-
θα βαθειά, τῇ ἀληθείᾳ παύο-
μεν νὰ ὑπάρχωμεν. Αἱ ζωτικαὶ
λειτουργίαι τοῦ σώματος γεμι-
κῶς ἐπιβραδύνονται, τὰ νεῦρα
παύουν νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν
συνείδησίν μας τὰ γεγονότα
ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον.
Εὐρισκόμεθα πράγματι ἐκτὸς
τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ ζῶ-
μεν μίαν κρυμμένην ζωὴν, εἰς
μίαν ἄλλην σφαῖραν ὑπάρξεως.
Δὲν βλέπομεν, δὲν ἀκούο-
μεν, δὲν αἰσθανόμεθα, χάνο-
μεν τὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν κόσμον.
Ἐν τούτοις ἡ ζωὴ πάλλι ἐν
τῷ σώματί μας, ἀλλὰ εἶναι
ἄνευ συνειδήσεως τοῦ ἑαυτοῦ
της, μὴ ἐπιμεθαίνουσα εἰς τὸ
περιβάλλον μας· καὶ εὐρισκο-
μένη ἐν ἀλληλοεπιδράσει μετ'
αὐτοῦ, λανθάνουσα καὶ ἀόρα-
τος. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἡ
Ζωὴ τοῦ μὴ ἐκδηλωθέντος Λό-

γου ἐβροντήθη ἀοράτως κατὰ
τὴν Κοσμικὴν Περίοδον Ἀνα-
παύσεως ἐν τῷ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩ
ΧΩΡΩ ἔνθα θὰ ἦτο δυνατὸν
νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ μόνον ἀπὸ
ἀνωτέρας δυνάμεις, ἐνὸς
ΝΤΑΝΓΚΜΑ, ἐνὸς δηλαδὴ Με-
μυημένου, ἐνὸς Διδασκάλου
τῆς Γνώσεως Ἐχομεν τέλος
νὰ ἐρμηνεύσωμεν ἐδῶ μίαν
ἄλλην βαθειὰν ἔννοιαν. Ὁ
Παγκόσμιος Λόγος ζῆ, κατὰ
τὴν Κοσμικὴν Περίοδον Ἀνα-
παύσεως, ἐν Παγκοσμίῳ Χώ-
ρῳ. Ὁ Χῶρος εἶναι τὸ μόνον
ὑπάρχον καὶ διὰ μέσου τούτου
ἡ ζωὴ τοῦ Λόγου πάλλι ἀο-
ράτως. Καὶ ὡς σημειώσαμεν
ὅτι τοῦτο συμβαίνει ὄχι μόνον
εἰς περίοδον συνειδήσεως, κα-
τὰ τὴν Κοσμικὴν Περίοδον
Ἐκδηλώσεως. Ὁ Χῶρος εἶναι
τὸ Σῶμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ
πρωταρχικὸν μέσον, ἐν τῷ ὁ-
ποίῳ καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὀτιδήποτε
ἐδημιουργήθη καὶ ὀτιδήποτε
θὰ ἀναδυθῆ.

Καὶ ἡ τελευταία ἐνάτη πα-
ράγραφος τῆς πρώτης Στρο-
φῆς λέγει:

«Ἄλλο πού ἦτο ὁ ΔΑΝΓΚΜΑ ὅταν
ἡ ΑΛΑΓΓΑ τοῦ Σύμπαντος εὐρί-
σκετο ἐν ΠΑΡΑΜΑΡΘΑ καὶ ὁ Μέ-
γας Τροχὸς ἦτο ΑΝΟΥΠΑΔΑΚΑ»·

ΔΑΝΓΚΜΑ σημαίνει ψυχὴν,
τὸν φθάσαντα τὴν ὑπερτάτην
μῆσιν.

ΑΛΑΓΓΑ σημαίνει Ψυχὴ τοῦ
Κόσμου (ANIMA MUNDI).

ΠΑΡΑΜΑΡΘΑ σημαίνει Ὑ-
ψίστη Ἀλήθεια, καὶ

ΑΝΟΥΠΑΔΑΚΑ σημαίνει
ὁ αὐτο-ὑπάρχον, ὁ ἄνευ γονέ-
ων.

Συνεπῶς ἡ ἐνάτη παράγραφος λέγει:

Ἄλλὰ ποῦ ἦτο ἡ κεικαθαυμένη ψυχὴ, ὅταν ἡ Ψυχὴ τοῦ Κόσμου, τοῦ Σύμπαντος, εὐρίσκετο ἐν Ὑψίστῃ Ἀληθείᾳ καὶ ὁ Μέγας Τροχὸς ἦτο «αὐτὸ-ὑπάρχων, ἄνευ γονέων»;

Ἐρωτᾷ ποῦ ἦτο ὁ φθάσας τὴν ὑπερτάτην μύησιν, ὅταν ἡ ΜΗΤΗΡ εὐρίσκετο ἐν τῷ ΠΑΤΡΙ καὶ ὁ ΥἶΟΣ ἦτο αὐτὸ-ὑπάρχων, ἄνευ γονέων.

Οὕτω βλέπομεν ὅτι διὰ τῆς πρώτης Στροφῆς τίθεται ἐνώπιον ἡμῶν τὸ πρόβλημα τοῦ χώρου ὡς τι τὸ Ἀπόλυτον, περιέχον τὸ ΟΛΟΝ. Ἐν τούτῳ τῷ Αἰωνίῳ Χώρῳ κατοικεῖ Ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπῆρχε παντοῦ, τὸ Σπέρμα ἐν τῇ Ρίζῃ, τὸ Ἀξιω-

μα ΖΩΗ, ἡ Ζωὴ-Δύναμις, ἡ ἐκπηγάζουσα ἐκ τῆς δευτέρας Ἐκπορεύσεως τῆς θείας Ἐνεργείας διὰ μέσου τοῦ Δευτέρου Προσώπου τῆς Τριάδος, ὁ ΥἶΟΣ-ΘΕΟΣ, τὸ ἀξίωμα ΧΡΙΣΤΟΣ, Κατασκευαστῆς καὶ Διασκευαστῆς τῆς Ζωῆς ἐν τῷ ὄλῳ συστήματι. Τὸ τρίτον πρόσωπον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πηγάζει καὶ ἔρχεται, ἡ Μεγάλῃ Πνοῇ, ἡ τρίτη ἐκπορεύσις τῆς ἐνεργείας τοῦ Λόγου, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὁ κατασκευαστῆς τῆς φυσικῆς καὶ ὑπερφυσικῆς ὕλης. Αὐτὰ αἱ τρεῖς ἐκπορεύσεις εἶναι οὐσιαστικῶς ΕΝ, περιλαμβάνονται ἐν τῷ ΕΝΙ καὶ αὐτὸ τὸ ὄλον διαποτίζουν ΕΝ εἶναι ὁ ΧΩΡΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΚΟΚΟΛΗΣ

● Ἄρτος

● Ζυμαρικά

● Φρυγανιές

διὰ διαβητικούς

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Η Ν Ε Ο Τ Η Σ

Ἡ νεότης δὲν εἶναι μία ἐποχὴ τῆς ζωῆς. Εἶναι μία κατάστασις τῆς ψυχῆς.

Δὲν εἶναι τὰ ἀπαλά μαγουλά, τὰ κόκκινα χεῖλη, τὰ εὐλύγιστα γόναπα.

Εἶναι ἡ ζωντάνια τῆς φαντασίας, ἡ δύναμις τῶν συναισθημάτων, ἡ δροσερότης τοῦ πνεύματος.

Εἶναι ἡ ἐπικράτησις τοῦ θάρρους ἐπάνω στὸν φόβο, τοῦ πνεύματος ποὺ εἶναι πρόθυμο γιὰ περιπέτειες ἐπάνω σπῆ ράθυμη ἐπιθυμία γὰ ἄνεσι.

Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ συναντοῦμε κάποτε πρὸ εντονα σὲ ἄνδρες 50 χρονῶν, παρὰ σὲ ἐφήβους 20 χρονῶν.

Κανένας δὲν γερνάει ἀπὸ μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἔζησε ἕναν ὠρισμένον ἀριθμὸ ἐτῶν. Γερνοῦν ὅσοι ἐπρόδωσαν τὰ ἰδανικά τους.

Τὰ χρόνια ρυτιδῶνουν τὸ δέρμα. Ἀλλὰ ἡ παραίτησις ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ ρυτιδῶνει τὴν ψυχὴ.

Ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἑλλειψικὴ αὐτοπεποιθήσις, ὁ φόβος, ἡ ἀπελπισία, αὐτὰ εἶναι ποὺ καμπουριάζουν τὸ σῶμα καὶ σκεπάζουν μὲ στάχτη τὴν ἐσωτερικὴ σπιθα.

Κάθε ἀνθρώπινον ὄν, εἴτε εἶναι 70 χρονῶν, εἴτε 16, μπορεῖ νὰ ἔχῃ μέσα σπῆν καρδιά του τὴ λαχτᾶρα τοῦ θαυμαστοῦ, τὴ γλυκεῖα ἐνατένισι τῶν ἄσπρων καὶ τῶν ἰδεῶν ποὺ λάμπουν ὡς ἄστρα, τὴ ζωτικότητα νὰ ἀντιμετωπίζη τίς ἀντιξοότητες, τὴν αἰώνια παιδικὴ δίψα νὰ ἰδῇ «τί θὰ ἐπακολουθήσῃ» καὶ τὴ χαρὰ τοῦ παιγνιδίου τῆς ζωῆς.

Εἶθε τόσο νέοι, ὅση εἶναι ἡ αὐτοπεποιθήσις ποὺ ἔχετε. Τόσο γέροι, ὅσοι εἶναι οἱ φόβοι σας. Τόσο νέοι, ὅσοι εἶναι οἱ ἐλπίδες σας. Τόσο γέροι, ὅση εἶναι ἡ ἀπελπισία σας.

Στὸ κεντρικώτερο σημεῖο τῆς καρδιᾶς σας βρίσκεται ἕνας σταθερὸς ἀσυρμάτου. Ὅσον καιρὸ δέχεται μηνύματα ὠραιότητος, ἐλπίδος, θάρρους, μεγαλείου καὶ δυνάμεως, ποὺ στέλνουν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸ ἄπειρο, εἶθε νέοι. Ἀλλ' ἂν οἱ σύνδεσμοι τοῦ σταθμοῦ χαλάσουν ἀπὸ τὰ χιόνια τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ ἀπὸ τοὺς πάγους τῆς ἀπελπισίας, τότε πραγματικὰ γερᾶσατε...

Τὸ Βιβλίον τῆς Σοφίας

Μ Η Τ Ι Σ

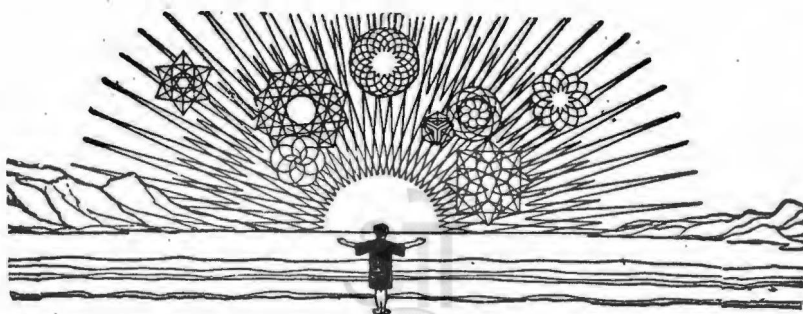
ΠΕΡΙΕΧΕΙ 1450 ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

Αρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν (Θαλῆς, Πιπτακός, Βίας, Σόλων, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων), Πυθαγόρεια, Ἡρακλείτου, Δημοκρίτου, Πινδάρου, Τραγικῶν (Αἰσχύλου, Σοφοκλῆ, Εὐριπίδου), Ἀντισθένης, Διογένης, Ἴσοκράτους, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Δημοσθένους, Πύρρωνος, Μεγάνδρου, Ἐπικούρου, Πλουτάρχου, Ἐπικτήτου, Μάρκου Αὐρηλίου, Πλωτίνου, Πρόκλου καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ξένων: Ἀνατολικῶν (Λάο-Τσέ, Κομφουκίου, Βούδδα), Ἑρμητικά, Καινῆς Διαθήκης, Ἰνδικῶν, Σασσῆ, Ἐράσμου, Θερβάντε, Σαίξπηρ, Καρτεσίου, Σπινόζα, Βολταίρου, Ρουσσώ, Κάντ, Τζέφφερσον, Γκαίτε, Σοπενχάουερ, Καρλάιλ, Ἴγκερσολ, Ρενάν, Ἴψεν, Τολστόϊ, Μπλαβάτσκι, Συρέ, Νίτσε, Φλαμμαριῶν, Μπέζαντ, Μπερξόν, Ταγκόρ, Βίβεκανάντα, Μαίτερλιγκ, Καρέλ, Σβάϊτσερ, Τσβάιχ, Σρί Ράμ, Κρισναμούρτι καὶ ἄλλων.

Νεοελλήνων: Κοραῖ, Ρήγα Φεραίου, Δημ. Γαλανοῦ, Θ. Καίρη, Διον. Σολωμοῦ, Ἀ. Λασκαράτου, Ἐμ. Ροΐδου, Πλ. Δρακούλη, Σπ. Νάγου, Ἀντ. Ἀδριανοπούλου, Π. Γιωτοπούλου, Ν. Καρβούνη, Κ. Βάρναλη, Ν. Καζαντζάκη, Ἰω. Βασιλῆ, Θρ. Βλησίδη, Ν. Λούβαρι, Φ. Πολίτη, Δ. Ἰωαννίδη, Κ. Κιτρινιάρη, Ἰω. Θεοδωρακοπούλου, Ε. Παπανούτσου, Ἰ. Μ. Παναγιωτοπούλου, Π. Κανελλοπούλου καὶ ἄλλων.

Τιμᾶται Δρχ. 120

ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ ★★★ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑ

Υπό ΒΑΣ. ΚΑΡΑΜΑΛΙΚΗ

Έτος 1556: Ο Νοστράδαμος, προσκεκλημένος της Αικατερίνης των Μεδίκων (στην όποιαν λέγεται ότι είχε δώσει ένα ρόφημα και απέκτησε το πρώτο από τα δέκα παιδιά της, έπειτα από δέκα έτη εγγάμου βίου άκάρπου) της δίνει συμβουλές για το μέλλον.

Ἡ σκέψις ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ἄτομα καὶ μεταξύ ἀκόμη τῶν πνευματικῶς καλλιεργημένων, ἀμφισβητοῦντα τὴν ὑπαρξίν ἐνός Ἀοράτου Κόσμου, ὑπῆρξε τὸ ἐρέθισμα δι' ὅσα κατωτέρω θὰ ἐκθέσω περὶ «Μαγείας καὶ Ἀποκρυφισμοῦ», θέμα τὸ ὁποῖον ἤντηλα ἀπὸ τὴν Ἑσωτερικὴν Φιλοσοφίαν.

Ἐκ προοιμίου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῇ, ὅτι διὰ μὲν τοῦ ὄρου Ἀόρατος πρέπει νὰ νοῶμεν, πᾶν ὅ,τι δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰ αἰσθητήριά μας, χωρὶς τοῦτο καὶ νὰ δηλοῖ τὴν ἀνυπαρξίαν του, διὰ δὲ τοῦ ὄρου Κόσμος, κατάστασιν τῆς ὕλης λεπτοφευστέρα ἀπὸ τὰς γνωστὰς τρεῖς (στερεάν, ὑγρὰν καὶ ἀερώδη), νέαν λεπτοφυᾶ ὕλην, τὴν ὁποίαν ὁ ἀποκρυφισμὸς ἀποκαλεῖ Ἀστρικὸν πεδλίον, τοῦτον δὲ τὸν ἀόρατον κόσμον, ἐρευνᾶ καὶ μελετᾷ ὁ Ἀποκρυφισμὸς.

Ἡ Ἑσωτερικὴ Φιλοσοφία ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἔρευναν τοῦ Βάθους, τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων, οὐδόλως δὲ μὲ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα παρέχουν ἀνεπαρκῆ καὶ ἀσυμπλήρωτον γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ ὄριον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀρχεῖται ἡ δρᾶσις τῆς εἶναι τὸ Ἐπέκεινα, τὸ πέραν τῆς γνώσεως, τὴν ὁποίαν ἀποκτῶμεν διὰ τῶν πέντε αἰσθησέων μας: δι' αὐτὸ καὶ ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἐνδοτέραν νόησιν, τὴν καλυμμένην «διαίσθησιν». Δηλαδή ἐάν, διὰ τοὺς πραγματιστάς, γνῶσις σημαίνει τὸ ὄραν, τὸ ἀκούειν, τὸ γεύεσθαι, τὸ ἄπτεσθαι καὶ ὀσφραῖνεσθαι, ὅ,τι

ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, διὰ τὸν Ἑσωτερισμὸν γνῶσις σημαίνει διοραῖν, διακούειν, «διαίσθανεσθαι».

Καὶ διακοῆ μὲν, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἡ ἰδιότης νὰ ἀκούη τις χωρὶς τὴν φυσικὴν μεσολάβησιν τῆς φυσικῆς ἀκοῆς ἤχους, οἱ ὅποιοι, δὲν εἶναι φυσιολογικῶς ἀκουστοί, διάρρασις δὲ ἡ ἰδιότης νὰ βλέπη τις χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τῆς φυσικῆς ὄρασεως, ἀντικείμενα ἡ γεγονότα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι, φυσιολογικῶς, ὄρατά.

Ἀμφότεραι, διακοῆ καὶ διόρασις, ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν ἀφύπνισιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν δυνάμεων, εὐρισκομένων ἐντὸς τοῦ Ἀνθρώπου εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν. Αἱ ἀφύπνιζόμεναι οὕτω δυνάμεις χρησιμοποιοῦν, συνειδητὰ ἢ ἀσυναίσθητα, ὄργανα λεπτότερα ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ φυσικοῦ σώματος, δηλαδή τῶν αἰσθητηρίων μας. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀντιδράσεις ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως παρομοίων λεπτῶν ὀργάνων εἶναι λεπτότεραι καὶ ἀπείρως εὐαίσθητότεραι τῶν ἄλλων. Τὰς ἀντιδράσεις ταύτας ἢ ἔστω τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα μόνον ἐξησκημένος νοῦς δύναται ν' ἀνιχνεύσῃ, ν' ἀντιληφθῇ, διὰ τοὺς ἄλλους παραμένον βωβά.

Ἡ ἄσκησις αὕτη τοῦ νοῦς πρὸς τὸ «διαίσθανεσθαι», ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν συμβόλων καὶ ἀλληγοριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι προωρισμένα ν' ἀφύπνίσουν τὰς ιδέας, αἱ ὁποῖαι καθεύδουν ἐν τῷ νοητικῷ μας, νὰ καλλιεργοῦν τὴν σκέψιν καὶ τὴν διαίσθησιν καὶ νὰ ἄγουν αὐτὰς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ιδεῶν τεθαμμένων εἰς τὰ βάθη τοῦ νοῦς μας.

Τὸ περίφημο «Συνέδριο τῆς Βιέννης» τοῦ 1814, πολλὰ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου, λὶαν ἀξιόπιστα, ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶχαν ἰδῆ τὸν κόμητα τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἐπισήμως θανόντα πρὸ 30 ἐτῶν

Τὰ σύμβολα, βεβαίως, δὲν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν τυχόντα. Ἀποπλανοῦν μάλιστα τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ τὰ λεγόμενα «Θετικά πνεύματα», τὰ ὁποῖα ἐσυνήθισαν νὰ βασιζοῦν τὰς λογικὰς τῶν ἀποδείξεις ἐπὶ δογματικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ὄρων.

Ἴσως ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως νὰ εἶναι χρήσιμος ἡ μέθοδος αὕτη. Ἀπὸ ἐσωτερικῆς ὁμως ἀπόψεως, αἱ μέθοδοι αὗται φαίνονται δύσκαμπτοι σκέψεις, περιορισμένοι, σχεδὸν ἄψυχοι, ἐνώπιον τῆς ζωσῆς σκέψεως, τῆς πραγματικῶς ἀπεριορίστου, τῆς πολυσχιδοῦς, τῆς εὐκάμπτου καὶ εὐπλάστου, ἡ ὁποῖα πηγάζει ἐκ τῶν συμβόλων.

Τὰ σύμβολα, προφανῶς, δὲν εἶναι δημιουργημένα πρὸς διατύπωσιν δογματικῶν ὄρων. Ἐκ φύσεως παραμένουν σκοτεινὰ καὶ ἀσαφῆ, δεδομένου ὅτι ὁ οὐσιώδης χαρακτήρ των συνίσταται εἰς τὴν ἀποκάλυψιν μυστηρίων, ἀφήνουν δὲ εἰς τὸ πνεῦμα ὄλην του τὴν ἐλευθερίαν διὰ τὰς ἐρμηνείας.

Ο ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟ

Ὁλόκληρος ἄβυσσος χωρίζει τὸ σύμβολον ἀπὸ τὸ δόγμα. Τὸ τελευταῖον — τὸ δόγμα — ὀδηγεῖ εἰς τὴν τυραννικὴν καθυπόταξιν τοῦ πνεύματος ἐπὶ μιᾶς καθωρισμένης ἀληθείας.

Είναι τὸ ὄργανον αὐστηρᾶς τινος πνευματικῆς ἀγωγῆς, ὅποια ἐννοοῦν αἱ ἐκκλησίαι, αἱ σχολαί, αἱ αἱρέσεις. Τὰ σύμβολα, ἀντιθέτως, διευκολύνουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ πνεύματος: διὰ τοῦτο αἱ μυητικαὶ σχολαὶ ἅπασαι ἔκαμν εὐρεΐαν χρῆσιν αὐτῶν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ νεώτερον πνεῦμα ἀποστρέφεται τὸν συμβολισμόν καὶ τὴν μέσφ αὐτοῦ διδασκαλίαν. Θεωρεῖ χαμένον κυριολεκτικῶς καιρὸν τὰς συγκεκαλυμμένας φράσεις καὶ τὰς ἀλληγορίας. Ὁ ἄνθρωπος σήμερον ἔχει συνηθίσει νὰ τρέχῃ ἀκαταπαύστως, ἀδιάφορον ἂν σκοντάφτῃ ἢ ὄχι. Διὰ τοῦτο πάντοτε ἀποβλέπει εἰς τὰ ἄμεσα καὶ ταχέα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ αἱ παλαιαὶ μέθοδοι ἐχρησιμοποιοῦν τὸ «σπεῦδε βραδέως». Ὅσοι καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀνυπομονησίαν ἢ ἀνίαν ἐκ τῶν συμβολισμῶν καὶ ἀλληγοριῶν ἄς ἐγκαταλείψουν κάθε ἐλπίδα νὰ ἐννοήσουν τι ἀπὸ τὴν Ἑσωτερικὴν Φιλοσοφίαν.

Τόσον οἱ νεώτεροι σοφοί, ὅσον καὶ οἱ παλαιοί, ἐπροτίμησαν καὶ προτιμοῦν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν παλαιῶν μεθόδων τῆς ὑπομονητικῆς ἀναγωγῆς.

Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, ἰσοπεδοῦντες τὰ πάντα, προσπαθοῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ἴδια μέσα, τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα, τόσον διὰ τὰς λεπτὰς, ὅσον καὶ διὰ τὰς βαρεῖας καὶ χονδροειδεῖς ἐργασίας. Ἐν τούτοις, οὐδέποτε ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος μετεχειρίσθη μίαν βούρτσαν, διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἀριστουργήματος, μιᾶς Παναγίας, οὐδὲ ὁ Φειδίας τὴν σκαπάνην, διὰ νὰ λαξεύσῃ τὴν Ἀθηνᾶν.

Ἐκαστον εἶδος ἐργασίας ἀπαιτεῖ εἰδικὰ ἐργαλεῖα, ἴδιον τρόπον.

Ὁ Συμβολισμὸς, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀσκησις ἢ ὁδηγοῦσα πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἀνθρώπου τῶν μεγάλων φυσικῶν ἀπορρήτων, τῶν νόμων καὶ ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖα βαθμηδὸν ὁδηγοῦν πρὸς τὴν πραγματικὴν μύησιν, τὸν Ἑσωτερισμόν. Ἀλλὰ ἐν σύμβολον, ἐν ἐμβλημα, μία παράδοσις ἂν δὲν ἔχῃ διεγείρει ἐν τῷ πνεύματι τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν κατανοήσεως τῶν ἀλληγορουμένων ἀληθειῶν, ὄχι διὰ τῆς πεπερασμένης ἀνθρωπίνης νοήσεως, ἀλλὰ διὰ τοῦ πνευματικοῦ ὀφθαλμοῦ, διὰ τῶν ἐνορατικῶν ἰκανότητων, δὲν ἐκπληροῖ κανένα σκοπόν. Τότε μόνον ἐπιτελεῖται ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καλεῖται εἰς τὸν Ἑσωτερισμόν («Μυστικὸν Βίωμα»), δηλαδὴ λειτουργία, διὰ τῆς ὁποίας καθίσταται ὁ Μύστης πραγματικὸς κάτοχος τῆς ὑποκρυπτομένης γνώσεως.

Τὸ πλεῖστον, ὅμως, τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκεται κατέναντι τῶν ὑπεραισθητικῶν Κόσμων ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς εὐρίσκεται ἀπέναντι τοῦ ὄρατοῦ Κόσμου, ἀνίκανος νὰ λάβῃ συναίσθησιν τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα πανταχόθεν τὸν περιβάλλουν. Δυστυχῶς.

Καὶ ἤδη περὶ Μαγείας.

Ὁ ὅρος Μαγεία, διὰ τὸν σημερινόν μας πολιτισμόν, τὸν ὑπερμέτρως προσκεκολλημένον εἰς ὕλην καὶ τὸ ὄρατόν, ἐνέχει κάποιαν δόσιν ὑπερφυσικότητος, δεισιδαιμονίας, ἀοριστίας, εὐπιστίας, ἐνίοτε δὲ καὶ γελοίου.

Σχεδόν πάντοτε ἡ λέξις *Μαγεία* ἀπωθεῖ, περικλείει διὰ τὸν ἡμιμαθῆ τὴν ἰδέαν τῆς χρησιμοποίησεως παραδόξων μέσων πρὸς ἐπίτευξιν ἐκπληκτικῶν καὶ θαυμασιῶν φαινομένων. Ἄλλ' ἂν σταθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, τότε ἡ φωτογραφία, τὸ γραμμόφωνον, ἡ τηλεφωνία, τὸ μαγνητόφωνον, ἡ τηλεόρασις καὶ πλείσται ἄλλαι ἀνακαλύψεις, θὰ ἐθεωροῦντο ὡς ἔργον *Μαγείας*, κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἢ πρότερον.

Πράγματι, εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ἐκατηγόρουν ὡς *Μάγον* πάντα, ὅστις παρῆγε φαινόμενα ἀνεξήγητα ὑπὸ τῶν τότε ἐπιστημονικῶν γνώσεων.

Πολλοὶ μεγαλοφρεεῖς ἐρευνηταὶ κατεδικάστησαν εἰς τρομακτικὰς βασάνους καὶ εἰς αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, διότι εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ζοῦν πέραν τῶν γνώσεων τῆς ἐποχῆς τῶν.

Ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὄρου *Μαγεία* ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ νεώτεροι ὄροι Ὑπνωτισμός, Μεταψυχική, Παραψυχολογία, Φυσικὴ τῆς τετάρτης διαστάσεως, καὶ λοιποὶ, ἴσως ἐξενίζοντο ὀλιγώτερον οἱ ὄχλοι καὶ οἱ ἡμιμαθεῖς ἢ τέλος οἱ δι' οἰανδήποτε αἰτίαν σκανδαλιζόμενοι...

Ὅμως δὲν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιεῖσω νεολογισμούς, νέους ὄρους διὰ πράγματα τελείως καὶ πληρέστερον ἀποδιδόμενα διὰ τοῦ παλαιοῦ ὄρου «*Μαγεία*», ἔστω καὶ ἂν ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἡμιμάθεια, ἐδάνεισεν εἰς ταύτην, τὴν *Μαγείαν*, κατὰ καιρούς, πότε τὸ προσωπεῖον τοῦ διαβόλου καὶ πότε τὴν μάσκαν τοῦ Ἄρλεκίνου.

Μαγεία καὶ Ἄποκρυφισμός εἶναι ἔννοια περιέχουσαι ἢ μία τὴν ἄλλην, ἀμφοτέραι δὲ κλάδοι τῆς Ἑσωτερικῆς Φιλοσοφίας. Ὅταν λοιπὸν ὀμιλῶμεν περὶ *Μαγείας* ἢ περὶ Ἄποκρυφισμοῦ ἀναγκαστικῶς φιλοσοφοῦμεν, φιλοσοφοῦντες δὲ εἴμεθα ἐντὸς τοῦ σκοποῦ. τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομεν.

✱

Ὅταν ἐξέλιπον οἱ διωγμοὶ καὶ γενικώτερον οἱ κίνδυνοι τοῦ Μεσαίωνος διὰ πάντα ἐρευνητῆν τῶν κεκρυμμένων νόμων τῆς Φύσεως, δηλαδὴ τῶν φαινομένων τοῦ ἀοράτου Κόσμου, πολλὰ ἄτομα διεθνοῦς κύρους, ὅπως ὁ Κάρλ ντὺ Πρέλ, ὁ φὸν Ράιγεμπαχ, ὁ Ἐλιφάς Λεβί, ὁ Στανίσλαος ντὲ Γκάιτα, ὁ Μάξουελ, ὁ Λομπρόζο, ὁ Ρισέ, ὁ Γκέλεν, ὁ Σέλιγκερ, ὁ Κρούξ, ὁ Πιδὸμπ καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν φαινομένων τῆς *Μαγείας* καὶ κατέληξαν εἰς τὸ ὀμόφωνον σχεδὸν συμπέρασμα, ἕκαστος διὰ λογαριασμόν του, ὅτι ἡ *Μαγεία* εἶναι μία Φυσικὴ Ἐπιστήμη, καὶ ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ ἀριθμὸν τινα φαινομένων τοῦ ἐνδιάμεσου κόσμου, πάντως φυσικῶν. Διὰ τοῦτο ἀπεκάλουν αὐτὴν — τὴν *Μαγείαν* — Ἄγνωστον Φυσικὴν Ἐπιστήμην ἢ Φυσικὴν *Μαγείαν*.

✱

Σὺς παραθέτω τὸν ὀρισμὸν τῆς *Μαγείας* εἰς δύο τύπους μόνον, τοὺς περισσότερον εὐλήπτους.

Κατὰ τὸν πρῶτον τύπον, *Μαγεία* εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς δυναμικοποιημένης θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως, αἱ ὁποῖαι κυ-

κλοφοροῦν εἰς ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Κόσμου.

Κατὰ τὸν δεύτερον τύπον, Μαγεία εἶναι ἡ ἔκφρασις ἰσχυρᾶς θελήσεως, ἐκδηλουμένης εἰς κάθε λεπτομέρειαν καὶ ἀποβλεπούσης εἰς τὴν καθυπόταξιν ὑπερβατικῶν ὄντοτήτων τοῦ Ἄοράτου Κόσμου ἢ εἰς τὴν κυριαρχίαν φυσικῶν δυνάμεων μὴ ὑποτεταγμένων εἰς τὸν συνήθη ἄνθρωπον.

Ἡ φιλοσοφικὴ ἐρμηνεία τοῦ ὀρισμοῦ ἀμφοτέρων τῶν τύπων περὶ Μαγείας εἶναι ὅτι: «ἡ Θέλησις δημιουργεῖ πᾶν ὅ,τι βεβαιοῖ. οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἀνθρώπινον λόγον, ἀποθεωθέντα διὰ τῆς Πίστεως.

... Ἀλλὰ εἰς τὸν ὀρισμὸν περὶ Μαγείας εἰς μὲν τὸν πρῶτον τύπον ἠκούσαμεν νὰ ὀμιλῇ περὶ λεπτοφυῶν δυνάμεων, εἰς δὲ τὸν δεύτερον περὶ ὑπερβατικῶν ὄντοτήτων τοῦ Ἄοράτου Κόσμου.

Συμφώνως πρὸς τὸν Ἀποκρυφισμόν, ὁ κόσμος δὲν τελειώνει εἰς τὸ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς μέρος του. Ὑπάρχει ἐν μέγα μέρος, τὸ καὶ ἀπείρως μεγαλειότερον, ἀνεξερεύνητον καὶ ἀόρατον. Ἀνεξερεύνητον καὶ ἀόρατον ναί, ἀπαράδεκτον ὅμως ὄχι, διότι κατόπιν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων τῆς τελευταίας ἑκατονταετίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπαρξίν, ἐνὸς τεραστίου εἰς ἑκτασιν ἀοράτου Κόσμου, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλάχιστον μέρος ὑπόκειται εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν.

Μερικὰ παραδείγματα:

Διὰ τοῦ μικροσκοπίου διαπι-

στοῦμεν τὴν ὑπαρξίν πολυαριθμοῦ κόσμου μικροβίων, μικροοργανισμῶν, κινουμένων ἐντὸς ἀπειροελαχίστου χώρου. Ἐκατομμύρια ὅλα παρομοίων ὀργανισμῶν εἰσπνέομεν καὶ ἐκπνέομεν. Καὶ ὅμως οὐδεμίαν γνῶσιν εἶχομεν περὶ αὐτῶν πρὸ τοῦ μικροσκοπίου, ἂν καὶ ὑπῆρχον.

Ἄπειρος ἀριθμὸς κυττάρων ἀδιάκοπα ἀποσυντίθεται, ἀποβάλλεται καὶ ἀντικαθίσταται εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Καὶ ὅμως, πρὸ τῆς ἐπιστημονικῆς διαπιστώσεως, πλήρη ἄγνοιαν εἶχομεν περὶ τῆς συντελουμένης τεραστίας δημιουργίας καὶ τῆς ἐντὸς ἑπταετίας περίπου πλήρους ἀνανεώσεώς των ὥστε ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος νὰ μὴ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν.

Ἄπειρία ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων περιβάλλει ἡμᾶς, περὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἀντίληψιν θὰ εἶχωμεν, ἂν δὲν ἐμεσολάβει τὸ ραδιοφῶνον καὶ ἑκατομμύρια ὀπτικῶν εἰκόνων, περὶ τῶν ὁποίων ἐπίσης πλήρη ἄγνοιαν θὰ εἶχωμεν ἄνευ τῆς συσκευῆς τῆς τηλεοράσεως.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν πειραματικῶν αὐτῶν μέσων, ραδιοφώνου, τηλεοράσεως, μικροσκοπίου, περὶ τῶν ὁποίων οἱ προγενέστεροι οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχον, ἡ ἀπλῆ λογικὴ βεβαιοῖ ὅτι οἱ ἤχοι καὶ αἱ ὀπτικαὶ ἀκτίνες, τὰς ὁποίας συλλαμβάνομεν, δηλαδὴ ὅσαι ἐρεθίζουν τὰ ἀκουστικὰ καὶ ὀπτικὰ νεῦρα τοῦ ἐγκεφάλου μας, δὲν ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῶν ἤχων καὶ ἀκτίνων αἰ ὁποῖαι ὑπάρχουν.

Ἦχος, φῶς, ἠλεκτρικὰ κύματα, ἀκτίνες Χ, δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ κραδασμός, ρυθμικὴ δόνη-

σις, διαφορετικῆς ταχύτητος και διαφορετικῆς μήκους κύματος.

Αἱ 32 δονήσεις κατά δεύτερον λεπτόν και σί 4224 παρόμοιαι αἱ ὁποῖαι ἀντιστοιχῶς παράγουν τὸν βαθύτερον και ὑψηλότερον ἤχον, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶναι αἱ μόναι. Θὰ ὑπάρχουν δονήσεις διάφοροι τοῦ 32 και 4224, ἀλλὰ τοὺς παραγομένους ἐξ αὐτῶν ἤχους δὲν ἐπιτρέπει ἡ διάπλασις τοῦ ὄργανοῦ μας, ν' ἀντιληφθῶμεν.

Ὁμοίως ὁ κραδασμὸς ὁ παράγων τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἔχει μῆκος κύματος 1/1500 ὁ δὲ τοῦ ἰώδους 1/2500. Κραδασμοὶ μὲ μῆκος κύματος μεγαλύτερον τῶν τοῦ ἐρυθροῦ ἢ μικρότερον ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ ἰώδους δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀντίληψίν μας. και ὅμως ἡ Ἐπιστήμη ἀπέδειξεν ὅτι κραδασμοὶ κάτω τῶν τοῦ ἐρυθροῦ και ἄνω τοῦ ἰώδους ὑπάρχουν. εἶναι σί ὑπερύθροι και αἱ ὑπεριώδεις ἀκτίνες, ἀόρατοι διὰ τοὺς ἀνθρωπίνους ὀφθαλμούς, ἀλλὰ ὑπάρκται.

Ἡ Ἑρτζιανὴ κύμανσις, ἐκπεπομένη πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὑπὸ τῆς κεραίας τοῦ δέκτου, συντονίζεται ἡλεκτρικῶς εἰς τὸ μῆκος κύματος τῆς κυμάνσεως τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ δεχθῆ. Διὰ καταλλήλου διατάξεως, ἡ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὸν κυρίως δέκτην, μετασχηματίζεται ἢ ληφθεῖσα ἐρτζιανὴ κύμανσις εἰς ἡλεκτρικὰς δονήσεις χαμηλοτέρας συχνότητος και μεγαλύτερου μήκους κύματος, εἰς τρόπον ὥστε διὰ καταλλήλων διατάξεων νὰ δύναται ν' ἀκουσθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὠτός.

Και τοῦτο, εἴτε θέλομεν, εἴτε δὲν θέλομεν, δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ ἐν μαγικὸν φαινόμενον, ἐν φυσικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον μία

ἀστάθμητος ὄντοτης ἢ δύναμις ἢ ἐνέργεια κατέστησεν εἰς ἡμᾶς αἰσθητόν.

Ἄναλογικῶς σκεπτόμενοι πρέπει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει ποῖα ἀπειρία κόσμων, δυνάμεων, κραδασμῶν, πραγματικότητων ὑπάρχουν γύρω μας χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὴν ἐλαχίστην ἀντίληψιν αὐτῶν.

Ὁ Ἀποκρυφισμὸς βεβαιώνει ὅτι αἱ ἀπειροὶ σκέψεις, γεννήματα τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ κραδασμοὶ νοητικῆς ὕλης τριγυρίζουν, ὡς ζωντανὰ μορφαὶ πέριξ ἡμῶν, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν μέθοδον τῆς αἰχμαλωτίσεώς των, ὥστε νὰ τὰς καταστήσωμεν ἀντιληπτὰς, ἐνῶ τινες μερικῶς τὸ κατορθώνουν, ὁπότε λέγομεν ὅτι ἔχομεν τὸ μαγικὸν φαινόμενον τῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως ἢ τῆς τηλεπαθείας.

Ἐπίσης ὁ ἀποκρυφισμὸς δέχεται ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν στερεάν, ὑγρὰν και ἀερώδη κατάστασιν τῆς ὕλης, ὑπάρχουν και ἄλλαι καταστάσεις, λεπτότεραι, ὅπως ἡ Αἰθερικὴ, ἢ Ἀστρική, ἢ Νοητικὴ και ἄλλαι ἀσύλληπτοι διὰ τὴν σημερινὴν νοημοσύνην μας. Ἄν αἱ λεπτότεραι αὗται καταστάσεις ὑπέπιπτον εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, ὁ Κόσμος θὰ ἐπαρουσιάζετο πολὺ διαφορετικὸς, ἀφ' ὅτι τὸν ἀντιλαμβανόμεθα σήμερον.

Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἔστω τὸ ἑξῆς:

Ἄν φαντασθῶμεν ἐν ὄν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναται ν' ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὸν γνωστὸν σημερινὸν κόσμον, παρὰ μόνον τὰ στερεά. Δηλαδὴ νὰ ἔχη πλήρη ἄγνοιαν τῶν ὑγρῶν και τῶν ἀερίων, ἀγνώστων και ἀνυπάρχτων δι' αὐτό, ὅπως

άγνωστοι είναι εις ἡμᾶς αἱ λεπτότεροι καταστάσεις τῆς ὕλης, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν προηγουμένως, δηλαδὴ ἡ αἰθερική, ἡ ἀστρική, ἡ νοητικὴ κ.λπ.

Εἰς ἓν παρόμοιον ὄν, μὲ μόνην τὴν περὶ στερεῶν ἀντίληψιν, ἡ εἰκὼν τοῦ Κόσμου θὰ ἦτο τελείως διαφοροτικὴ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν βλέπομεν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν ἀντίληψιν, ἐκτὸς τῶν στερεῶν καὶ τῶν ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀερίων.

Θὰ ἀντελαμβάνετο δηλαδὴ ὅτι ὁ κόσμος τῶν στερεῶν ὑφίσταται μεταβολάς, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσδιορίσῃ ἢ καὶ νὰ ὑποθέσῃ τίποτε, διὰ τὴν αἰτίαν ἢ ὁποία τὰς προκαλεῖ. Θὰ ἔβλεπε, δηλαδὴ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ χῶμα τῆς γῆς νὰ γίνεταί μαλακώτερον, βαρύτερον, σκοτεινότερον χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται τὸ διατί, ἀφ' οὗ δὲν θὰ εἶχεν ἀντίληψιν τῶν ὑγρῶν καὶ ἐπομένως τῆς βροχῆς.

Θὰ ἔβλεπε ἐπίσης τὰ πλοῖα νὰ ἴστανται μετέωρα, τὰ πτῖλα ἢ χαρτιά νὰ αἰωρῶνται, τὰ ἰστία τῶν πλοίων νὰ κολποῦνται, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐνοῆ περὶ τῆς αἰτίας ὄλων αὐτῶν τῶν φαινομένων, ἀφ' οὗ δὲν θὰ εἶχεν ἀντίληψιν τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ἀερίων.

Εἰς παρομοίαν κατάστασιν εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν σημερινὴν ἀνάπτυξίν του, ἐναντι ἐνὸς ἄλλου, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε πληρεστέραν συνειδήσιν τοῦ περιβάλλοντός του καὶ τῶν καταστάσεων τῆς ὕλης, αἱ ὁποῖαι εἶναι λεπτότεροι ἀπὸ τὴν ἀερώδη, τὴν στερεὰν καὶ τὴν ὑγράν, ὡς καὶ τῶν ὑπάρξεων αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ ζῶσιν ἐντὸς αὐτῶν.

Ἄν ἦτο δυνατόν, λοιπόν, σήμε-

ρον νὰ συνελαμβάνωμεν ὅλα τὰ ὀπτικά κύματα τὰ ὁποῖα μᾶς περιβάλλουν, ἀσφαλῶς τὸ Σύμπαν θὰ μᾶς ἐφαίνετο ἀπείρως διάφορον.

Ἄν ἦτο δυνατόν ν' ἀντιληφθῶμεν τὴν κίνησιν καὶ τὴν μεταβολὴν, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν ἐντὸς τῆς ὕλης, τῶν λεγομένων ἀκινήτων σωμάτων, θὰ ἐννοούσαμεν ἀμέσως διατί ὁ Ἄποκρυφισμὸς διδάσκει ὅτι δὲν ὑπάρχει νεκρὰ ὕλη, ἀλλὰ μία ἀπέραντος ζωή, διαρκῶς εἰς κίνησιν, ἐξελισσομένη, ρέουσα. Ἀκόμη θὰ ἐννοούσαμεν ὅτι αὕτη ἐξελίσσεται ἀπὸ τὸ ὁμοιογενὲς εἰς τὸ ἕτερογενὲς, ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν εἰς τὸ σύνθετον, ἀπὸ τὸ χάος εἰς τὴν τάξιν, ἀπὸ τὸ ὀρυκτὸν καὶ φυτικὸν βασίλειον, εἰς τὸ ζωικὸν καὶ εἰς τὸ Ἀνθρώπινον, ἀπὸ τὸ ἀνεξέλικτον, τὸ κατώτερον, τὸ παχυλότερον εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ ἐξελιγμένον, πάντοτε μὲ ρυθμὸν, μὲ ἀριθμὸν, μὲ γεωμετρίαν.

Ἄν ἠδυνάμεθα ἀκόμη νὰ συλλάβωμεν τοὺς παλμοὺς τῶν σκέψεων τῶν ἄλλων δὲν θὰ ὑπῆρχε μυστικὴ σκέψις. Ἀκόμη ἂν ἠδυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν τὴν συνειδήσιν μας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς διαδρομῆς τοῦ χρόνου, δὲν θὰ ὑπῆρχον ἐμπόδια ἀποστάσεως, οὐδὲ παρελθὸν καὶ μέλλον, ἀλλ' ἐν αἰώνιον παρόν.

Ἐπὶ τῆς ὑπάρχοντι μερικοὶ ἄνθρωποι προχωρημένοι εἰς τὴν ἀτέρμονα κλίμακα τῆς ἐξελίξεως, κατέχοντες περισσότερα μυστικὰ τῶν Νόμων τῆς Φύσεως.

Ἱστορικῶς γνωστὰ εἶναι αἱ ἱκανότητες τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῶν ἄλ-

λων θαυμασιών του, είδε την ιδίαν ώραν από την Έφεσον, την δολοφονίαν του Αυτοκράτορος Δομιτιανού εις Ρώμην.

Όμοίως ό Σβέντερμποργκ, Σουηδός φυσιοδίφης, είδε την πυρκαϊάν τής Στοκχόλμης από τό λίαν μακρυνόν χωρίον, τό Γκόντερμποργκ.

Ό τελευταίος ούτος, ας σημειωθῆ ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ότι διετύπωσε όλόκληρον σύστημα ἑρμηνείας τής λειτουργίας του Κόσμου, εις τό όποϊον πολλαί ἀντιλήψεις του, διά τούς ἀστέρας, τὰ νεφελώματα, τόν μαγνητισμόν, τήν φυσιολογίαν του Έγκεφάλου, συμπίπτουν μέ όσα διεπίστωσε πολύ μεταγενέστερα ἡ Έπιστημονική ἔρευνα.

Έπίσης εἶναι γνωσταί αἱ ἀπόκουφοι γνώσεις καί δυνάμεις του Μύστου Καλλιόστρου καί τής ιδρύτριας τής Θεοσοφικῆς ἑταιρίας Έλένης Μπλαβάτσκυ, ἡ όποία ἐπραγματοποιεῖ θαύματα, δηλαδή θαύματα διά τήν ἀντίληψιν τῶν ἀμαθῶν, διότι οὐδέν γίνεται ἀντίθετα πρὸς τούς φυσικούς Νόμους.

Περιορίζομαι εις τὰ όλίγα αὐτά παραδείγματα.

Υπάρχει λοιπόν, ἀόρατος καί ἄγνωστος κόσμος, ἐντός δέ αὐτοῦ αἰκεῖ πληθὺς όλη ἀσταθμῆτων παραγόντων δυνάμεως καί ἐνεργείας. Αὐταί εἶναι αἱ λεπτοφυεῖς ζῶσαι δυνάμεις τής Φύσεως καί αἱ ὑπερβατικαί ὄντότητες, περί ὧν ὠμιλήσαμεν ἐν τῷ όρισμῷ περί Μαγείας.

Αἱ λεπτοφυεῖς αὐταί ζῶσαι δυνάμεις ἐν τῇ Φύσει, παλμικῆς ὑφῆς, ἀναλόγου πρὸς τήν του φωτός, του ἤχου, του ἠλεκτρισμοῦ, εἶναι αἱ ἀστάθμητοι μορφαί ἐνεργείας, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τόν ἐνδιά-

μεσον ἐκεῖνον Κόσμον, εἰς τόν όποϊον οὐδέν πλέον εἶναι ὕλη, ἀλλά καί οὐδέν πλέον εἶναι πνεῦμα, ὑπαγόμεναι δέ εἰς Νόμους καί ὑπό εἰδικᾶς συνθήκας δύνανται νά ἐκδηλώσουν συγκεκριμένα φαινόμενα, ἀντιληπτά εἰς τήν ἀκοήν ἢ τήν ὄρασίν μας.

Τόσον ἡ ποίησις, ὅσον καί ἡ λαογραφία ἔκαμον, ὡς γνωστόν, μεγάλην χρῆσιν αὐτῶν, ἀποδώσσει εἰς τὰ ἀστάθμητα οὐτά όντα προσωπικότητα κατὰ τό μᾶλλον καί ἤττον ἀνθρωπίην, κατὰ τό μᾶλλον καί ἤττον φανταστικὴν.

Θά ἤτο, ἀσφαλῶς, τολμηρόν νά θελήσωμεν νά εἰπώμεν τί ἐπακριβῶς ἀντιπροσωπεύουν.

Οἱ συγγραφεῖς λέγουν ότι ζοῦν ἐντός του ἀντιστοίχου στοιχείου, τό όποϊον ἐφορεύου, ἀποτελοῦντα τήν ψυχὴν του. Έν ἄλλαις λέξεσιν εἶναι ἡ αἰτία τῶν φαινομένων, τῶν όποίων ἔδρα εἶναι ἐν τῶν τεσσάρων γήινων στοιχείων.

Κατὰ ταῦτα, τὰ χ θ ό ν ι α εἰς τὰ όποῖα ἀπέδιδον τήν παραγωγὴν τῶν σεισμῶν, θά εἶναι ἡ προσωποποίησις του γήινου μαγνητισμοῦ.

Αἱ νύμφαι, αἱ όποῖαι ζωογονοῦν τὰ ὕδατα, θά παρίσταν τὰ ὑποβρύχια ρεύματα, ὡς καί τήν δύναμιν τήν προκαλοῦσαν τὰς παλιρροίας.

Αἱ σὺλφαι, αἱ όποῖαι τερβάσσουν τούς ἀνέμους καί προκαλοῦν τὰς θυέλλας, θά ἦσαν ἡ αἰτία τῶν ἀερίων ρευμάτων.

Καί αἱ σαλαμάνδραι, τέλος, αἱ όποῖαι ἔζων ἐντός του πυρώδους στοιχείου καί ἦσαν ἱκαναί νά προκαλέσουν πυρκαϊάς, θά ἠδύναντο ν' ἀντιπροσωπεύ-

σουν, ἀφ' ἑνὸς τὴν θερμότητα ἐκ καύσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἠλεκτρισμὸν, ὅστις ὑπὸ μορφὴν κεραυνοῦ πυρπολεῖ τὴν Φύσιν.

Τὴν δὴν Μαγικὴν Τέχνην δυνάμεθα νὰ ὑπαγάγωμεν εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας:

Α'. Εἰς τὴν Φυσικὴν Μαγείαν.

Β'. Εἰς τὴν ἐπικλητικὴν τοιαύτην.

Ἡ πρώτη δρᾶ ἢ ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν ἀοράτων δυνάμεων τῆς Φύσεως, τὰς ὁποίας χειρίζεται βάσει τῶν κειμένων νόμων τοῦ Ἀρχαίου Κόσμου, πρὸς ἐπιτέλεσιν ἑνὸς συγκεκριμένου ἀποτελέσματος.

Ἡ δευτέρα, ἢ ἐπικλητικὴ, ἀπευθύνεται καὶ ἐνεργεῖ διὰ τελετουργικῆς ἐξάρσεως εἰς τὸ ἀνώτερον τοῦ Φυσικοῦ πεδίου, τὸ Ἀστρικόν, προκειμένου ὁ Μάγος νὰ ἐξυπηρετηθῇ ὑπὸ τῶν Ὑπερβατικῶν Ὀντοτήτων.

Αἱ τελετουργικαὶ αὗται ἐξάρσεις ἐξηγοῦν, κατὰ τὰς Ὀρησκευτικὰς λειτουργίας οἰουδήποτε Δόγματος, τὴν χρῆσιν ἀρωμάτων, θυμιαμάτων καὶ ποικίλων χρωμάτων ἀμφίων καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξάρσεις δὲν εἶναι, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, παρά ἔργα ὑψηλῆς Μα-

γείας. Ἀπασαὶ αἱ τελετουργίαι αὗται ἐκτελοῦνται διὰ συγχρόνου χρήσεως χειρονομιῶν, ἀναπαργουσῶν γεωμετρικὰ σχήματα ἢ θετουσῶν τὸν λειτουργὸν εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην στάσιν σώματος ὥστε νὰ δέχεται ἢ νὰ ἀπωθῇ τὰ κοσμικὰ ρεύματα.

Αἱ τελετουργικαὶ αὗται πράξεις ἀποτελοῦν τὴν «ἐπίκλησιν». Εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἀσύρματον τηλεγραφίαν. Καὶ αἱ δύο χρησιμοποιοῦν τὴν παλμικὴν δόνησιν τοῦ αἰθέρος. Οὕτω ὁ Μάγος συντονίζει τὰς δονήσεις τῶν ἀρωμάτων του, τῶν λόγων του, τῶν χειρονομιῶν του κ.λπ. μετὰ τῆς δονήσεως τοῦ ρεύματος πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει. Τὸ ἴδιον πρᾶττομεν μὲ τὴν ἀσύρματον τηλεφωνίαν, ὅταν προσανατολιζόμεν τὰς κεραίας ἢ ὅταν χρησιμοποιῶμεν διατάξεις συντονισμοῦ.

Ἐκ τούτου βλέπομεν ὅτι ἡ Μαγεία δὲν ἔχει τι τὸ παράλογον. Πρακτικῶς μόνον στερεῖται τῶν πειραματικῶν ἐπιβεβαιώσεων τὰς ὁποίας οἰαδήποτε ἐπίσημος πειραματικὴ Ἐπιστήμη ἔχει νὰ παρουσιάσῃ.

Τὸ Β' ΜΕΡΟΣ

εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος

“ Ι Λ Ι Σ Ο Σ , ,

ΕΠΙΛΟΓΗ Α' ΤΡΙΕΤΙΑΣ 1956 - 1957 - 1958

ΕΠΙΛΟΓΗ Β' ΤΡΙΕΤΙΑΣ 1959 - 1960 - 1961

Ἐκαστος χρυσοπανόδετος τόμος Δρχ. 120

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐσωτερικοῦ » 100

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐξωτερικοῦ \$ 5

Έως ποιά εποχή εξιστορούμε τὰ περιστατικά τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας οἱ πολὺπαρμεσ ἐκδόσεις τοῦ Arnold Toynbee καὶ τοῦ Will Durant? Ἔως τὰ 1945; Ἔως τὴν τωρινὴν ἐποχὴ;

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ ΤΟΥ ΝΤΙΝΑΧ

(τοῦ ἀνθρώπου ποῦ «ἐζήσῃε δυὸ ζωές»)

προχωρεῖ ἕως τὰ 3906 μ.Χ. Ξεκινώντας ἀπ' τὸν δικό μας 20ὸ αἰῶνα. Στους δύο τόμους τῆς (σελ. 740 ἐν ὅλῳ) ἐκθέτει ὁ Ντίναχ τίς ἱστορικὲς τύχες τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης (1924-3906) καὶ τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ γιὰ δυὸ χιλιάδες σχεδὸν χρόνια, ἔτσι ὅπως τὴν «εἶδε» καὶ τὴν «ἐζήσῃε», χάρις σ' ἓνα ἀπ' τὰ σπάνια σὲ ἀδρότητα φαινόμενα παραμυθολογίας, ποῦ ἦταν τῆς προσωπικῆς του μοίρας γραφτὸ νὰ συνδεθῇ μ' αὐτὸ ἡ ζωὴ του (ἀναμνήσεις ἀπὸ προϋπαρξῆς).

Μισὸς αἰῶνας ἔχει περάσει ἀφ' ὅτου ἐγράφησαν (1924) τὰ κείμενα. Ἐξ ὧσων ἀναφέρονται κατωτέρω, ποιά ὑπάρχουν βασίμως ἐνδείξεις πὺς θὰ ἐπαληθεύσουν; Καὶ ποιά ἔχουν ἤδη επαληθεύσει;

Σελ. 573 [διαστημικὲς «ἐξέδρες» μὲ συνεργεῖα ἐπιστημόνων, σ' ἐναλλασσόμενες «βάρδιες» ἐκ περιτροπῆς] 485, 552, 557, 559, 574, 583, 625, [εἰρηνικὴ χρησιμοποίησις τῆς θερμοπυρηνικῆς ἐνέργειας] 485 [νέες πηγὲς ἐνεργείας, ἡλιακὴ ἐνέργεια κλπ. μετὰ τὴν ἐξάντλησις τῶν κοιτασμάτων γαιάνθρακος καὶ τῶν πετρελαιοπηγῶν] 562 [εἰρηνικὴ ἐμφάνισις ἰπταμένων δίσκων, μόνο γιὰ κατόπτεισις] 492 [οἱ Ἄραβες ἀντιμέτωποι πρὸς τὴ Δύσις] 492 [συμπαράστασις σλαύων καὶ ἀγγλοσαξόνων πρὸς ἰσραηλινούς στῆ δυτικὴ Ἀσία] 493 [σημικτικὴ ἀγκυλιὰ σ' ὅλες τίς περιοχὲς τῆς βόρειας Ἀφρικῆς] κλπ.

Τὸ ὠραιότερο ἀνάγνωσμα γιὰ τίς θερινὲς διακοπές. Ἰδίως γιὰ μορφωμένους ἀναγνώστες. Ὁ κάθε τόμος (σελ. 400) ὄρχ. 150 μόνον (ἂν ἐπιθυμεῖτε χρυσόδετον, ὄρχ. 50 ἐπιπλέον).

Κεντρικὴ πώλησις διὰ τὰ χρυσόδετα στοῦ Καλλάρου, ὁδὸς Σταδίου 38, καὶ στὸν μεταφραστὴ (τηλέφωνα 717072, 759247 καὶ τὸ βρόδου 721575). Κεντρικὴ πώλησις διὰ τὰ χαρτόδετα στὸν «Πύρινο Κόσμο» ὁδὸς Ἰππακράτους 33 (τηλέφ. 602883).

Διαβάστε ὅμως τὰ κείμενα μὲ προσοχὴ καὶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος, μὲ τὴν σειράν (ὄχι ἀποσπασματικὰ).

Ἄποκτήσατε καὶ σεῖς

ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ»

(Ἐπὶ τὴν Προϊστορία μέχρι τὴν Ἀναγέννηση)

μὲ 3 πρωτότυπους πίνακας ἐκτὸς κειμένου,
περιέχοντας τοὺς φιλοσόφους κατὰ Σχολὰς

Α'. Προσωκρατικὴ περίοδος :

Οἱ ἀρχαιότατοι, Οἱ ἑπτὰ σοφοί, Οἱ Ἴωνες, οἱ Ἀνατολικοί, Πυθαγόρας, Ἡράκλειτος, Ἐλεῖται, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας, Ἀτομικοί, Σοφισταί.

Β'. Ἀπὸ τὸν Σωκράτη μέχρι τὸν Χριστιανισμό

Σωκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, Κυνικοί, Κυρηναῖκοί, Ἀκαδημία Πλάτωνος, Περιπατητικοί, Στωϊκοί, Ἐπικούρειοι, Σκεπτικοί, Ἐκλεκτικοί, Νεοπυθαγόρειοι.

Γ'. Ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό μέχρι τὴν Ἀναγέννηση :

Νεοπλατωνικοί, Πατέρες - Ἀπολογηταί, Σχολαστικὴ φιλοσοφία, Θωμᾶς Ἀκινᾶτος, Ρ. Βάκων, Ἔκκαρτ.

Εὐρετήρια ὀνομάτων.

***Ἄδειον δρχ. 70 — Δεμένον δρχ. 100**

Ἡ αἰθερική ἐνέργεια

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς «ζωντανῆς νεκρῆς» (Καλλιόπης Δασκαλοπούλου) τῆς Θεσσαλονίκης

ὑπό ΧΡ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἔχει διάφορα κέντρα (κλειδιά) σὲ αἰθερική κατάσταση, πού ἐξουσιάζει τὸ καθένα διάφορα ὄργανα τοῦ φυσικοῦ (χοϊκοῦ) σώματος καὶ τὰ ἐφοδιάζει μὲ αἰθερική ἐνέργεια.

Σὲ μερικά ἄτομα μερικά κέντρα εἶναι ἀνεπτυγμένα, σὲ ἄλλα ὀλιγότερο καὶ μερικά ἀδρακοῦν· χρειάζονται γιὰ τὴν ζωογόνηση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Τὰ κυριώτερα κέντρα (κλειδιά) εἶναι ἑπτὰ: ἡ ἐπίφυσις ἢ κωνάριον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ἡ ὑπόφυσις ἢ μιξαδὴν μεταξύ τῶν φρυδιῶν, τὸ λαρυγγικό κέντρο, τὸ κέντρο τῆς καρδιάς καὶ τρία ἄλλα κάτωθεν τοῦ διαφράγματος τοῦ σώματος.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, εἶναι καὶ ἄλλα κέντρα, μικροτέρας σημασίας, στὰ μάτια, τὰ αὐτιά, τὰ γόνατα καὶ τὶς πατούσες τῶν ποδιῶν.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, τὰ ὀνομάζει: «ἥλιος» τὴν ἐπίφυση ἢ

κωνάριον, «σελήμη» τὴν καρδίαν καὶ «ἀστέριον» τὰ ἄλλα κέντρα (Σοφία Σειράχ Ν καὶ ΜΓ).

Κάθε μέλος τοῦ σώματος ἐκπέμπει ραδιοἐνέργεια καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ἔνταση καὶ τὸ χρῶμα τῆς, φανερώνει κάθε βλάβη οἰουδήποτε ὄργανου τοῦ σώματος. Πολλές φορές ἐφωτογραφήθη, ὅπως ὁ φωτοστέφανος τῶν ἁγίων. Εὐαίσθητες φωτογραφικές μηχανές φωτογραφίζουν τὴν ἀκτινοβολία τοῦ αἰθερικοῦ σώματος, τῆς αἰθερικής ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου Ἡ αἰθερική οὐσία ἀποκαλύπτεται σὰν ἓνα ἐνεργειακὸ σύστημα.

Τίποτα δὲν ὑπάρχει στὸ ἐκδηλούμενον σύμπαν, πού νὰ μὴ διαθέτῃ μίαν μορφή ἐνεργείας, λεπτεπίλεπτη καὶ ἀψαυστη, κι ἄμως οὐσιαστικῆς, ἢ ὅποια διευθύνει, διέπει καὶ ρυθμίζει τὸ ἐξωτερικὸ φυσικὸ σῶμα.

Πράκεται γιὰ τὴν αἰθερική ἐνέργεια. Ὁ αἰθέρ τοῦ διαστήματος (καὶ ὄχι ὁ αἰθέρ τῆς Ἰ-

απρικής) είναι ένα είδος ηλεκτρισμού. Το ηλεκτρικόν ρεύμα είναι πραγματικός ποταμός αιθέρος και μέσον αυτού «ζῶμεν κινούμεθα και εοιμέν».

Ὁ Αἰθήρ τοῦ Διαστήματος είναι ἡ Μητέρα πάντων τῶν πραγμάτων, ἡ ρίζα τῆς ὕλης, ἡ πρωτόκλη (πρώτη ὕλη) πρωταρχική οὐσία, ἀκατάληπτη στήν φαντασία μας, πάσης ἐκδηλωθείσης μορφῆς εἰς τὸ ἐξωτερικευθὲν ἢ ἀντικειμενικὸν σύμπαν, ἐπομένως καὶ στὸν ἄνθρωπο. Είναι ὁ κοσμικὸς μεσολαβητὴς ποῦ καθιστᾷ δυνατὴ τὴν μεταβίβαση τῶν διαφορῶν κραδασμῶν μεταξὺ τῶν ἀσπέρων τοῦ διαστήματος.

Ἡ αἰθερική αὐτὴ ἐνέργεια εἶναι τὸ ὑποστήλωμα (σκαλωσιὰ) τοῦ φυσικοῦ σώματος, ὅπως ἡ σκαλωσιὰ ποῦ θάβζουν οἱ οἰκοδόμοι γιὰ τὴν ἀνέγερση κτιρίου.

Τὸ χλωροφάρμιο ἢ ἡ ἐγχείρησις μπορεῖ νὰ κατέστρεψε τὴν σκαλωσιὰ, τὴν αἰθερική ἐνέργεια, ὥστε νὰ μὴ διοχετεύεται ἡ ζωτικότης στὸ σῶμα, νὰ ἐκόπη δηλαδὴ ἡ γέφυρα τῆς αἰθερικῆς ἐνεργείας μετὰ τὸ φυσικὸ σῶμα. Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἐνεργοῦν ἀσυνειδήτως, τὸ νευρικὸ σύστημα ἐνεργεῖ ἐνσυνειδήτως, γι' αὐτὸ παρατηρεῖται ἡ νέκρωσις ποῦ ἐγκεφάλου.

Κάτι παρόμοιο στήν λιποθυμία. Κόβεται πρὸς στιγμὴν — λόγω φόβου ἢ λύπης — ἡ διαδρομὴ τῆς «κυκλοφορίας τοῦ αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον». Ὁ ἐγκέφαλος τότε, αὐταμάτως κύ-

πτει πολὺ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ ἔμπρός, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐπαναφορά τοῦ αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλο.

Ὁ τηλεγραφετὴς δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὰς κλήσεις τῶν τηλεφωνημάτων, διότι ἔχει κοπῆ τὸ ηλεκτρικὸ ρεύμα. Ὅταν ἄμως συνδεθῇ, ἐπαναρχίζει ἡ ἐπικοινωνία.

Κιὰτὰ παρόμοιον τρόπον φαίνεται ὅτι συμβαίνει μετὰ τὴ «ζωντανὴ νεκρὴ» τῆς Θεσσαλονίκης, ποῦ τελευταίως ἠσυχολήθη ὁ τύπος. Πρέπει νὰ ἐπαναυνοθεθῇ ἡ σκαλωσιὰ, ἡ αἰθερική ἐνέργεια, μετὰ κάποια ἀκτινοβολία ἢ μαγνητισμὸ μετὰ ἄστρο ποῦ κατέχουν πεπρωκισμένες ἰσάνοιτες μαγνητισμοῦ, ἢ μετὰ αἰσθητὰ ὄργανα, χωρὶς νὰ παραμεληθοῦν καὶ οἱ συνήθως θελτιωτικὲς ἰατρικὲς καὶ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ μόνον μετὰ τὸ ὀξυγόνο, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἕνα ἄλλο ζωτικὸ ρευστὸ, «Πράνα» τὸ λέγουσιν οἱ Ἴνδοι, ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἡ καλύτερη θεραπεία γιὰ ἕνα ἀρρωστο εἶναι νὰ ἀλλάξῃ περιβάλλον, νὰ ἐκτεθῇ στὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα τῆς υπαίθρου καὶ νὰ πατᾷ στήν γῆ, στὸ χῶμα, γιὰ νὰ ἐκκενοῦται τὸ περίσσειμα τῶν ηλεκτρομαγνητικῶν ρευστῶν στὴ γῆ, καὶ ἔτσι νὰ ἐπέλθῃ ἰσορροπία δυνάμεων στὸν ὀργανισμό, γιὰτὶ ἂν δὲν γίνῃ ἡ ἐκκένωσις τοῦ περισσεύματος, ἐπιστρέφουν τὰ ρευστὰ αὐτὰ στὸν ὀργανισμό καὶ ἰδίως στὸν ἐγκέφαλο καὶ δημιουργοῦν ἀγχος. Προπαντὸς νὰ μὴ

πατᾶ σὲ τιμέντο καὶ νὰ μὴ φορᾶ ὑποδήματα λασιπχένια, διότι αὐτὰ εἶναι μονωτήρες καὶ δὲν ἔρχεται σὲ ἐπαφή τὸ σῶμα μὲ τὴ γῆ.

Ὁ νευροχειρουργὸς κ. Δῶρας Ολίκονάμου — μὲ ἀφορμὴ τῆς ζωντανῆ νεκρῆ — στὸ «Βῆμα» τῆς 10.3.74 γράφει: «Εἶναι ἀσκοπο ἕνα ταξίδι στὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ὅταν πρόκειται γιὰ περιπτώσεις ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν ἴασις».

Ξέρουμε, ὅταν ὁ ἱατρὸς δίδει μιὰ συνταγὴ στὸν ἄρρωστο, στὸ ἐπάνω μέρος τῆς συνταγῆς γράφει τὸ διεθνὲς σῆμα «Cum Deo» «Σὺν Θεῷ», μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ δίδω τὰ φάρμακα.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς Παρισίων ἔγραψε: «Τὸν ἐπέδεσα (τὸν ἄρρωστο) καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐθεράπευσεν». Ἴδιου τὸ μυστικὸν τῶν ἰάσεων.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι πλήρης πνευματικῶν ἰάσεων. Καὶ στρεφόμεθα πρὸς τὴν δύναμη αὐτή, ἢ ὅποια μᾶς θεραπεύει, ὅταν μᾶς βασανίζουν οἱ θλίψεις καὶ οἱ δυσκολίες.

Μόνον ὁ δημιουργὸς τῶν ἀρχικῶν ἰστῶν τοῦ σώματος δύναται νὰ τοὺς ἐπανορθώσῃ, ὅταν οἱ νόσοι μᾶς καταστρέφουν. Ἡ μόνη δυνατὴ ἴασις πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν διέγερση τῶν ἐπανορθωτικῶν δυνάμεων. Οἱ θεραπευτικὲς αὐτὲς δυνά-

μεις εἶναι ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες θεραπεύουν πάσας τὰς νόσους καὶ οἱ ὁποῖες ἀναπεύουν κάθε κύτταρον τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ συνέπειαν αὐτὴ ἡ δύναμις, ἢ ὅποια τὸν ἐδημιούργησε, τὸν διατηρεῖ στὴ ζωῆ.

Τὸ πνεῦμα ἐδημιούργησε τὰ κύτταρα

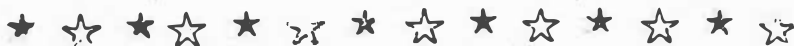
Ὁμοίως ὁ κ. Ολίκονάμου λέγει: «Ἄν παρατηρήθῃ κάποιον «κλάμα» στὴν ἄρρωστη τῆς Θεσσαλονίκης, αὐτὸ εἶναι καθαρὴ κινητικὴ ἀντίδραση καὶ δὲν ἀποτελεῖ συγκινησιακὴ κατάσταση». Γιατὶ ἀποκλείει ὁ ἱατρὸς τὴν συγκινησιακὴ κατάσταση, ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ εἶναι ἕνα δεῖγμα ἀναρρώσεως καὶ ἐπαφῆς μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον;

Ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ ἀναπνοὴ λειτουργοῦν ἀσυνειδήτως. Τὸ νευρικὸν σύστημα λειτουργεῖ ἐνσυνειδήτως, ἐπομένως τὸ «κλάμα» ἐνδέχεται νὰ εἶναι ἐνσυνειδήτη κατάσταση τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ ὄχι κινητικὴ ἀντίδραση.

Ἡ νεωτέρα «Ἐσωτερικὴ Θεραπευτικὴ» τῆς Ἀλίκης Μπέλλη (ἐλληνικὴ μετάφρασις 1969, εἰς δύο τόμους) περιέχει νόμους καὶ κανόνιας θεραπείας κάθε ἀσθενείας, ἀξίας προσοχῆς καὶ μελέτης.

Καλαμάτα, Ἰούνιος 1974

ΧΡ. Δ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα βιβλίο που έλειπε

ΕΚΛΟΓΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΙΣΝΑΜΟΥΡΤΙ

άνθολογία από τις ομιλίες και τα βιβλία του

1926 — 1966

Έπιλογή ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο φιλόσοφος της έσωτερικής
άπελευθέρωσης του άτομου
για μιá νέα Ανθρωπότητα

είναι τώρα στη διάθεση όλων των πνευματικῶν
Ελλήνων με τό νέο αυτό βιβλίο

Αποστέλλεται ελεύθ. ταχ. τελῶν
άντι δρχ. 70 και (χρυσασπινόδετο) δρχ. 120

Ο Κρισηναμούρτι υποδεικνύει την όδό της Άλήθειας

..... ΤΟ ΕΤΗΣΙΟΝ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
 ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ»
 ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Παλὺ διεσκέδασαν, ἀπὸ κοινοῦ, περιεργαζόμενοι τοὺς ἐπι-
 σκεπτας στὴν Κινακομικὴ Ἐκθεση πού ὀργανώθη στο θεα-
 τρον «Ὀλύμπια» τοῦ Λονδίνου, ὁ «Σέρ Ἀϊθαρ», σκύλος ποι-
 μενικῆς ράτσας τῶν Πυρηναίων, καὶ ὁ ἡλικίας 7 μόλις μηνῶν
 Πῶλ Χῶκινς, υἱὸς τοῦ κυρίου τοῦ μεγαλοσώμου σκόλου Ὁ
 φακὸς ἔλαβε τὸ ἀναγέρω χαριτωμένο στιγματώτυπὸν των,
 καθ' ἣν ὥραν φαίνονται γελῶντες ἀμφότεροι!

"Ανθρωποι και Ζωα

Παρ' όλες τις γνώσεις μας, δέν κατορθώνομε παρά να πεθαίνωμε πιό επώδυνα από τὰ ζῶα, πού δέν ξέρουν τίποτε.

Μωρίς ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

Τὰ ἀνθρώπιμα ὄντα εἶναι τὰ μόνα ζῶα, πού εἶναι ἐπίφοβα γιά τὴν ἀνανδρία τους.

Μπέρναρ ΣΩ

Ἡ ἱστορία εἶναι πλήρης παραδειγμάτων πισιότητος σκύλων μᾶλλον, παρά ἀνθρώπων.

Ἄλεξανδρος ΠΟΥΠ

Ἄγγλος ποιητής (1888-1744)

Τὰ ζῶα πλεονεκτοῦν ἐναντι τοῦ ἀνθρώπου στὸ ὅτι δέν ἔχουν θεολόγους γιά νὰ τοὺς διδάσκουν, ἢ κηδεῖα τους δέν κοστίζει τίποτε καὶ κανεὶς δέν προσβάλλει τὴν διαθήκη τους...

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

"Αν τὰ ζῶα εἶχαν λογικό, θὰ ἐναργοῦσαν ἐξ ἴσου γελοῖα ὅπως καὶ οἱ ἀνθρωποι.

Ἰωσ. Μπίλλιγκς (1818-1883)

Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

«Ποιμένες, οἱ ταύτην ὄρεας ράχιν οἰοπαλεῖτε...»

Βοσκοί, σὲ τοῦτου τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη πού βοσκάτε γίδες καὶ πρόβατα ὠριόμαλλα, ναί, σπύνομα τῆς Γαίας, στὸν Κλειπαγόρα μιὰ μικρὴ, γλυκειὰν ὠπτόσο χάρη ὅς κάνετε, ἀπὸ σεβασμὸ στὴ χθόνια Περασφόνη:

Κοντὰ στὸ μνήμα μου τὰ πρόβατα ὅς βελάζουν κι' ἓνας βοσκός, στὴν πέτρα καθιστός, τὴ σύριγγά του ὅς παίζει. Ἄκόμη, ὡς φτάνει ἡ ἀνοιξη ἀπ' τὸ λειβάδι ὅς δρέπουν ἀνθούς οἱ χωρικοὶ καὶ μὲ σπεφάνια ὅς στέφουνε τὸ μνήμα.

Τέλος τὸ μνήμα μου μὲ γάλο πλοῦσιο ὅς τὸ ραντίζουν ἀρνάδα ἀρμέγοντας καλόγεννη, ἀφοῦ σηκώσουν τὸν ὀλοτέντωτο μιστόν' κι' ὅς μὴ ξεχνάτε, ὀδίτες, πὼς ξέρουν κι' οἱ νεκροὶ τὴν εὐεργεσία νάνταποδίνουν!

(Παλατινὴ Ἀνθολογία VII, 657)

Μετάφραση: ΒΑΣ. Ι. ΛΑΖΑΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ—ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ—ΣΧΟΛΙΑ

"Ανθρωποι και σκυλιά

Τῆς κ. ΕΛΕΝΗΣ ΧΑΛΚΟΥΣΗ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΣΚΥΛΟΥΣ:

- Ἐπειδὴ δὲν ἐκλαμβάνουν τις κουρτινες γιὰ βούρτσες τῶν παπου-
τωνῶν.
- Ἐπειδὴ δὲν κάνουν συλλογὴ ἀπὸ
κουταλάκια.
- Ἐπειδὴ δὲν συμπληρώνουν τὸν
ρουχισμὸ καὶ τὰ προκιά τους μὲ
τὰ προσόψια τῶν ξενοδοχείων.
- Ἐπειδὴ δὲν κάνουν νηπί στους
νιπηρες.
- Ἐπειδὴ δὲν παίρνουν μαζί τους
φεύγοντας τὰ τσάκια τῶν τσιγά-
ρων.
- Ἐπειδὴ εἶναι συμπαθεῖς στους
συμπληθητικούς ἄνθρώπους.
- Ἐπειδὴ μᾶς φέρνουν μόνον βο-
λικούς πελάτες.

**

Εἶναι ἡ διαφήμισις ἐνὸς βελ-
γικοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ λύσῃ
τὸ πρόβλημα τῶν παραθερι-
στῶν, πού στίς παραμονές τῶν
διακοπῶν ἀντιμετωπίζουν τὴν
ἄρνησι πολλῶν ξενοδοχείων,
πασιόν, κάμπινγκ κτλ., νὰ δε-
χθοῦν πελάτες μὲ σκύλους. Ὁ-
μως ἡ διαφήμισις αὐτὴ τοῦ
βελγικοῦ ξενοδοχείου δὲν ἐν-
διαφέρει μόνον ὄσους ἔχουν
σκύλους καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ
τοὺς κάνουν τώρα τὸ καλοκαί-
ρι, ἀφοῦ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς
πάρουν μαζί τους στοὺς τόπους
τοῦ παραθερισμοῦ. Ἐνδιαφέρει,
κυρίως, γιὰτὶ εἶναι μία ἀκόμη

μαρτυρία ἐπὶ διεθνούς ἐπιπέδου
τῆς μανίας πού ἔχει πολὺς κό-
σμος —καὶ «καλός», μάλιστα—
νὰ μὴ σέβεται τὴν ξένη περιου-
σία, εἴτε καταστρέφοντάς την,
εἴτε οἰκειοποιούμενος — εἶναι ἡ
ἐλαφρότερη ἔκφρασις — ξένα
ἀντικείμενα: κουταλάκια, μα-
χαιροπήρουνα, τασάκια, προσό-
ψια, πετσέτες, ποτήρια καὶ φλυ-
τζάνια. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι αἱ βο-
ρειές θελοῦδινες κουρτινες τῶν
ξενοδοχείων παρουσιάζουν στὰ
κράσπεδά τους ἐμφανῆ δείγμα-
τα ὅτι χρησίμευσαν γιὰ νὰ ξε-
σκονίσουν καὶ νὰ γυαλίσουν
παπούτσια, ὅτι ἐκλεκτοὶ πελά-
τες μεγάλων ξενοδοχείων —καὶ
μικρῶν— ξεχνοῦν καὶ βάζουν
στὶς βαλίτσες τοὺς τὰ προσό-
ψια τῶν ξενοδοχείων καὶ πολ-
λές κυρίες βάζουν —μὲ τρόπο!
— στίς πανάκριβες τσάντες
τοὺς τὰ τασάκια τῶν ξενοδο-
χείων καὶ τὰ κουταλάκια τῶν
ζαχαροπλαστείων. Τελευταία,
μάλιστα, φαίνεται πὼς τὸ κακὸ
αὐτὸ παρουσιάσθηκε ὄχι μόνον
στὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ ζαχα-
ροπλαστεία, ἀλλὰ καὶ σὲ σπι-
τια! Μοῦ διηγήθηκαν πὼς μί-
α πολὺ καθῶς πρέπει Ἀθηναία
οἰκοδέσποινα ἀναγκάσθηκε στὸ
τέλος χαρτοπαικτικῆς συγκεν-
τρώσεως νὰ πῆ στίς ἑκαλεσμέ-
νες της — μὲ τὰ περιποιημένα
ῥυχια καὶ τὰ βαρύτιμα δαχτυ-

λίβια—έν είδει άποχοαιρετισμοϋ τὰ έξής:

— Παρακαλώ την κυρία που έβαλε στην τσάντα της ένα άσημένο τασάκι, να τὸ αφήσει, φεύγοντας, στο χῶλ!

Μετά τὸ κρούσμα τοϋ πανωφοριοϋ από κουνέλι που έμενε παραπονημένο στη θεσιτέρα μεγάλης δεξιώσεως, γιατί ή ιδιοκτήτρια του προτίμησε να τὸ ανταλλάξει —κατὰ λάθος— με ένα ξένο πανωφόρι από θιζόν, άρχισαν τάρτα και τὰ άσημένα τασάκια να κάνουν φτερά από τις κοσμικές συγκεντρώσεις.
"Ας μὴν εκπληροσώμεθα!

✱

"Ένα κυριακάτικο πρωί μεγάλου συνωστιασμοϋ στο «Μακεδονία Πάλας» άκουσα ένα γκροϋμ να λίση άπελπισμένος την ώρα που καθάριζε ένα χαμηλό τραπεζάκι:

— Πάλι έξαφανίστηκαν τὰ τασάκια!

Και κάπιο μεσημέρι πού έτρωγα στο έστιατόριο της ΧΙΕΝ Θεσσαλονίκης, όταν ρώτησα αν χάνουν πολλά από τὰ ώραία άθραυστα ποτήρια, ή άπάντησις ήταν:

— Σε δύο χρόνια χάθηκαν ένα ή δύο.

Ένώ τὸ γειτονικό κοσμικό ζαχαροπλαστείο παραπονιέται πὼς πέρυσι τὸ καλοκαίρι έχα-

σε τρεῖς χιλιάδες κουταλάκια...

Τὰ κορίτσια που τρώνε στη ΧΙΕΝ σέβονται την έξην περιουσία 'Ο κοσμικός κόσμος τῶν κοσμικῶν ζαχαροπλαστείων δχι!

✱

Η διαφήμισις τοϋ βελγικοϋ ξενοδοχείου άναφορικά με τοϋς σκύλους, δείχνει την έκτασι τοϋ κοκοϋ που —φεϋ!— δέν είναι σημείο τῶν καιρῶν μας. Στα φοιτητικά μου χρόνια, ώρισμένοι έστιάτορες της Γερμανίας, άπελπισμένοι από τή μαζία αυτή, δέν άρέσθησαν να χαράζουν άπλως τὸ όνομα τοϋ καταστήματός τοϋς στα διάφορα σκεϋη, αλλά χάραζαν όλόκληρη φράσι: «Ich habe es aus Rotonda Gestolen» (Τὸ έκλεψα από τή Ροτόντα). Τότε, όμως, ήταν ή εποχή τοϋ έξοντωτικοϋ πληθωρισμοϋ, της οικονομικής έξαθλιώσεως της Γερμανίας, που έφεραν στην έξουσία τὸν Χίτλερ και δ,τι άκολουθήσε. Τώρα που διαινώμε την εποχή της εϋημερίας, με τὸ πληθος αγαθῶν και περιπτώων παραγομένων της καταναλωτικής κοινωνίας, ποία δικαιολογία ύπάρχει να μᾶς φέρουν τοϋς σκύλους ως παράδειγμα πρὸς μίμησιν; Έκτός αν υπεραρθονά και οικονομική έξαθλιώσις οδηγούν στον ίδιο Μεσαίωνα...

Γιατί τὰ παιδιά ζητοῦν τὴν συντροφιά τῶν ζώων;

Τοῦ Δ)ρος C O N D O R E T
ὑπὸ τὸ βιβλίον «Σύντροφον τῆς Ζωῆς»

«Θελω ενα σκυλι και τιποτε ἄλλο»

Ἔτσι ἀκουσθηκε να λεγη ο 9χρονος Ζαν Πιέρ, προκειμενου να τοῦ πάρουν Χριστουγεννιστικο δῶρο. Ἐπι τοῦ σημείου αὐτοῦ τὸ παιδι ἦταν κατηγορηματικό. Εἰς μάτην ηθέλησαν να το μεταπεισουν οἱ γονεῖς του ἐπιμενοντας ἐπὶ τῶν μειοεκτηματων τῆς παρουσιας τοῦ ζῶου στο διαμέρισμα και πορατάσσοντες, ἀντιπαρόφως, τὸ πλεονεκτήματα ἑνός ηλεκτρικοῦ κλειστοῦ κυκλώματος τραινου ἢ ἑνός μαγνητοφώνου.

Ὁ Ζαν-Πιέρ εμενε ἀνένδοτος. Ἐπετυχε νὰ τοῦ ἀγοράσουν τὸν σκύλο του, πού τὸν ὀνόμασε Σαρλώ, ἕνα μικροσκοπικό μαῦρο «κανίς», μὲ κασαρὰ μαλλιά, ποῦ κάθε βράδυ υποδέχεται μὲ ἐκδηλώσεις χαρᾶς τὸν νεαρό του κύριο, ὅταν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Στὴν ταεὶ τοῦ Ζαν-Πιέρ τὰ μιὰ παιδια εχουν ἀπὸ ἕνα ζῶο στο σπίτι τους, κόποτε μάλιστα περισσότερα, σκύλους, γάτους, ποντικούς και ἰνδικὰ χοιριδια. Τελευταίως ἕνας μαθητῆς εἶχε τὴν ἰδέα νὰ υιοθετήσῃ πιθηκο, ὅταν εἶδε τὸν «Ντακτόρ» στὴν Τηλεόρασι, ἐνόμιζε ὅτι ὅλοι οἱ πιθηκοὶ εἶναι στοργικοὶ ὅπως αὐτος.

Κατα τὴν γνώμη ὄλων τῶν εἰδικῶν, τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ για τὰ ζῶα εἶναι σήμερα κοινω-νικὸν φαινόμενον

— Εἶναι πολὺ σημαντικό, ἐξηγεῖ ὁ Κτηνίατρος δρ. Κονταρέ μὲ τὴν ζωηρότητα τῶν κατοίκων τοῦ Μπορντώ, τὸ ἐν λόγω φαινόμενον. Εἰς τὰς βιομηχανοποιημένας, μηχανοκινήτους κοινωνίας μας, εἰς τὰς μεγάλας μας ἄστικές συγκεντρώσεις, ἔχομε ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν Φύσι. Ἐξ αὐτοῦ τὸ παιδι πασχει περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἐνηλίκους. Δεν ὑπάρχουν πλέον δένδρα οὔτε πτηνά, δὲν μπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ παιδι τὴν ἐναλλαγὴ τῶν ἐποχῶν. Περί τῆς Φύσεως ἔχει ἀποσαρκωμένη εἰκόνα. Ἄλλὰ για τὸ παιδι ἡ Φύσις εἶναι βασικὴ ΑΝΑΓΚΗ, διότι μὲ αὐτὴν πραγματοποιεῖ τὴν πρώτη του ἐκπαίδευσιν.

«Στὸ ζῶον τὸ παιδι ἠμπορεῖ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα».

Ὅποιο και νὰ εἶναι τὸ υἱοθετούμενο ἀπὸ τὴν οἰκογένεια ζῶον, πάντοτε μὲ τὸ παιδι πραγματοποιοῦνται οἱ προνομιακαὶ σχέσεις και αἱ πλέον ἐμπλουτιστικαὶ ἀνταλλαγαί.

Ἡ 12χρονη Ζακελιν βγάζει κάθε ἀπόγευμα τὸν ποντικό της ἀπὸ τὸ κλουβί του και πραγματοποιεῖ τὰ σχολικά της καθήκοντα μὲ τὴν συντροφιά του. Ἐνα ἀπόγευμα εὐρέθη ὁ 3ετής Φομηρίς, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ἔτρωγε τὸ γλυκὸ του, ἀκουμπιαμένος στο πλευρὸ τῆς σκύλας του

Κόρα, η όποια καίτοι πολύ λαίμαργη, απέφευγε να κουνήσει το πόδι της, εκ φόβου μήπως διαταράξει την ήσυχία του μικρού της Κυρίου.

Μιά Μητέρα αντελήφθη τελευταίως, ότι η 11χρονη κόρη της κιάθε ημέρα δέν έπρωγε τó μεσημεριάτικο μπιφτέκι της, γιά νά τó δώσει κρυφά σπόν γάπο της.

Παιός δέν γνωρίζει ένα ανέκδοτο αύτου τού είδους! Συγκνητικό ή διασκεδαστικό, γεμάτο τρυφερότητα και παιγνίδια, εις τή όποία τó Ζώο είναι περισσότερο από ένας άπλους Σύντροφος. Ένας σιωπηλός, αλλά καλός Φίλος, εις τόν όποίο τó παιδί μπορεί νά πη τά πάντα. Αναλόγως τής ηλικίας τού παιδιού ποικίλλουν και τά ενδιαφέροντα.

— Έγώ, λέγει ό 12χρονος Τιερί, αγαπώ τήν σκύλα μου, γιστί είναι χαριτωμένη και διότι μαζί της αισθάνομαι περισσότερο ασφαλής εις τόν δρόμον ή στό σπίτι, όταν οι γονείς μου άπουσιάζουν. Μαζί της δέν φοβοῦμε τίποτε. Όποιος θά έκανε τήν ελάχιστη κίνηση, έστω και σ' άσπεία νά μās έπιπέθι, «θά περνούσε ένα πολύ άσχημο τέταρτο τής ώρας».

Ό κ Νουβέλ, Διευθυντής τού Ζωολογικού Κήπου τής Βενσέν, παρέχει τήν έξης έξήγησι:

— Τό Ζών κινείται. Όλα τά άλλα σπασεία τού παιδικού περιβάλλοντος είναι άκίνητα. Τό Ζών είναι ζωντανό και έχει προσθέτως ώρισμένες ιδιότητες μέ τόν άνθρωπο, ιδίως τά Θηλαστικά Ζώα. Ός εκ τής φύσεώς του τó άνθρωπινόν άνέκαθεν ήσθάνετο ελθίν προς τά Ζώα.

Στήν νηπιακή ηλικία τó Ζών είναι στό παιδί άντικείμενον γ λ υ κ ε ι ᾶ ς και Ζεστής περιεργείας, όταν τó χαϊδεύει. Μετά τó 2 έτη γίνεται σύντροφος από παιχνίδι. Μετά τούτο έρχεται μία περίοδος πού έμφανίζεται στό παιδί μία κάποια οκληρότης κι' αύτό γίνεται γιστί τó παιδί θέλει νά μάθι πώς τó Ζών άντιδρά και νά δοκιμάση τήν έξουσίαν επάνω του νά νά τó κυριαρχήση.

Μετά τά 8 έτη, αναπτύσσεται τó συναισθηματικόν και αισθητικόν ένδιαφέρον και τότε τó παιδί έχει ΑΝΑΓΚΗΝ τού Ζώου.

Έμεις οι Κτηνίατροι, λέγει ό Κονταρέ, καθημερινά εις τά Ιατρεία μας βλέπομε Ζώα συντροφιάς πού μās φέρνουν οι γονείς, τών όποίων τά παιδιά τούς έχουν έξαναγκάση ν' αγοράσουν τó Ζών. Πρόκειται γενικώς γιά παιδιά 8-12 έτών, τής περιόδου δηλαδή πού προηγείται τής έφηβείας και είναι μεταβατική και κατά τήν όποίαν τó παιδί δέν έχει ψυχολογική Ευστάθεια. Αισθάνεται άνάγκη ασφαλείας και έπιδιώκει νά προσκολληθι κόπου.

Η προσήλωσις εις τó Ζών και ιδίως εις τόν ΣΚΥΛΟ είναι κάτι τó σταθερό και περι αύτου τó παιδί είναι βέβαιον. Η παρουσία τού Ζώου φέρνει στό παιδί άνομφισβήτητη ίσορροπία. «Τό Ζών βοηθεί τó παιδί νά εκδηλώση τήν άντότητά του», λέγει ό κ. Νουβέλ. Και σέ ώρισμένες περιπτώσεις έπενερε-

γει ευμενῶς, εις ώριαμένες ελλείψεις τῆς κοινωνικῆς ἢ στοργικῆς ζωῆς. Δηλαδή στό παιδί πού ένοχλείται, διότι οἱ γονεῖς του εργάζονται καί ἐπιστρέφουν ἀργά, γιά τὸ παιδί, πού αἰσθάνεται μονοξενία καί ἔλλειψη κατανοήσεως, καθώς καί γιά τὸ παιδί πού εἶναι ἐκθετο σέ οικογενειακοὺς καυάδες.

Συχνά ἡ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὸ Ζῶον εἶναι πολὺ ἀποκαλυπτικὴ καί δίνει τὴν εὐκαιρία στοὺς γονεῖς, ν' ἀποκαλύψουν αἰσθηματὰ μοναξιάς, ἐλλείψεως στοργῆς, πού, ἴσως, δέν εἶχαν προσέξει.

Τὸ Ζῶον, δίνοντας τὴν εὐκαιρία στο παιδί νὰ ἐκδηλωθῆ, ἐπιτυγχάνει τὴν ΨΥΧΙΚΗ ἰσορροπία τοῦ παιδιοῦ.

— Εἶδο, λέγει ὁ Ἴατρος Κοντορε, ἓνα παιδί, πού ἐπασχε ἀπὸ τρομερὰς νευρικὰς κρίσεις νὰ ΗΡΕΜΗ καί νὰ γίνεται κοινωνικότερον, ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού ἀπέκτησε ἓνα σκύλο. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης ἓνα παιδί, πάσχον ἀπὸ μογγολισμό, πού εἶχε χάσει κάθε ἐπαφή, συνεπεία μηνιγγιτιδίας, μέ τὸν κόσμον, νὰ ἀνοκτᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου, ὀλίγον ἐπειτὰ ἀπὸ τὴν υἰοθεσία μιᾶς γάτας. Ἡ πρώτη λέξις πού εἶπε ἦταν «Μπαγγά» : τὸ ὄνομα τῆς γάτας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ πρόοδος τῆς υἰείας του ὑπῆρξε ἀδιάκοπη.

— Ἐν τούτοις, ἡ ὑπερβολικὴ προσήλωσις πρὸς τὰ Ζῶα εἶναι σχεδὸν πάντοτε σημεῖον ἀνισορροπίας αἰσθηματικῆς. Τὸ παιδί ζητεῖ τότε ἀσυνεῖδητως νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀφροσύνην, τὴν κατανόησιν, τὴν ἐμπιστοσύ-

νη, πού δέν συναντᾷ στό ἀνθρώπινο περιβάλλον του.

Οἱ Γονεῖς πρέπει νὰ τὸ προσέξουν ἰδιαίτερως.

Ἐκτός ὠριαμένων ἐξαιρέσεων, ἡ ἀφοσκωσις ἑνὸς παιδιοῦ σ' ἓνα Ζῶον εἶναι ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ. Ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως οἱ Γονεῖς παρακολουθοῦν ἐπιμελῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ παιδιοῦ καί συγκεκριμένως νὰ ἐπιβλέπουν ὅπως τὸ παιδί φροντίζει καί τρέφῃ καταλλήλως τὸν μικρὸ του σύντροφο καί δέν τὸν κάνει ἀντικείμενον θάσσησμοῦ ἢ γιὰ νὰ προλαμβάνουν τοὺς κινδύνους ἐπιθετικότητος τοῦ Ζῶου.

— Πρέπει νὰ εἰμεθα συνετοί, λέγει ὁ Δόκτωρ Κλάιν, Κτηνίατρος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Ζάν-Ρισάρ, ἰδίως προκειμένου περὶ ΣΚΥΛΩΝ. Καθὼς ὑπάρχουν ἀνθρώποι πού δέν ἀγαποῦν τὰ παιδιά, ὑπάρχουν ἐπίσης Σκύλοι πού δέν τ' ἀγαποῦν. Κάθε Σκύλος, ὅπως καί κάθε ἄλλον Ζῶον ἔχει τὸν ἰδικόν του χαρακτήρα καί τὸ Κοινωνικόν του περιβάλλον εὐνοεῖ τὴν ἐπιθετικότητά του ἢ τὴν κοινωνικότητά του. Τὸ Ζῶον ἀντιδρᾷ ἐναλλάξ γιὰ τῆς ἐκπαίδευσέως πού ἔλαβε καί τῆς διανοητικῆς διαμορφώσεως πού ἔλαβε ἀπὸ τοὺς Κυρίου του. Καί ὅπως καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δύναται ν' ἀποκτήσῃ Ζηλοτυρίαν.

Ἄλλοτε γιὰ νὰ ἔχη κανεὶς ἓνα Ζῶον ἐθαιρεῖτο πολυτέλεια, ἐνῶ σήμερον ἡ συντροφία τοῦ Ζῶου ἐπιζητεῖται συνεχῶς περισσότερον.

Ἐπὶ τοῦ μορφωτικοῦ πεδίου ἡ ὁμολογία Στοργῆς γιὰ τὰ Ζῶα πού ὀνομάζομε ΖΩΟΦΙ-

ΛΙΑ, είναι πλουσία για την διαμόρφωση του στόμου. Είναι μία **ΣΧΟΛΗ** στοργικότητας, μία προετοιμασία διά τας μελλούσας εμπειρίας. Με την επαφή του Ζώου τό παιδί μπειται χωρίς δυσκολία στό μυστήριο της Ζωής. Με τό Ζών μανθάνει νά παρατηρή, νά σέβεται τόν συνάνθρωπό του, νά καταγράφη τός συνηθείας του, νά γίνεται υπεύθυνο και νά συμπεριφερεται πρεπόντως. Τό ν' άγοπά τό παιδί ένα Ζών ίσοδυναμεί μέ τό νά κάνει την μαθητεία του στή Ζωή.

Τό Ζών βοηθεί τό παιδί νά καταγράψη βραδύτερον καλλίτερα την δραστηριότητά του στον κόσμο των ενήλικων, υπό τόν όρον όπως οι Γονείς του νά μνήν αντιμετώπισουν ελαφρώς την έλξη του παιδιού για τούς φίλους του τά Ζώα, περιοριζόμενοι νά μειδιούν γι' αυτό ή ν' άγανακτούν, λέγοντας «δέν σκέπτεται παρά τό Ζών του».

Μερικαί παρατηρήσεις, πού ό καθένας μας ήμπορεί νά προσαρμόση στην οικογενειακή του κατάσταση:

1. Νά λάβη υπ' όψει του τόν χαρακτήρα του παιδιού, για νά του προσφέρη τό κατάλληλον Ζών. "Οχι χρυσόψαρα" για τ' άνήσυχαι παιδιά, των όποιων ή άγωνία αναζωπυρούται, βλέποντας νά γυρίζουν άδιάκαπα τά σιχμάλωτα μικρά ψάρκια μέσα στην φιάλη των. "Αντιθέτως ό Σκύλος ήμπορεί νά είναι ένθαρρυντική παρουσία, ικανοποιούσα την ανάγκην του άσφαλείας.

2 Νά μή αναθέτετε στα μικρότερα παιδιά ή εις τά άσταθούς ψυχολογίας εύθύνας, πού δέν είναι

εις θέσιν ν' αναλάβουν π.χ. νά καθορίζουν τό κλουβί του ποντικού, ν' άνανεώνουν τό νερό στό κλουβί των πτηνών, διότι άντί νά επιτύχετε νά έκτελούν υπεύθυνως και επακριβώς ένα ώρισμένον καθήκον, θ' άποκτούσον την συνήθεια ή θά εύρισκαν κανονικό νά εκπληρουν την εργασία μέ ελαφρότητα. Εις ώρισμένες περιπτώσεις τά παιδιά θά επαναστατούσαν ένασπικτωδώς εναντίον ενός έξαναγκασμού, πολύ επάχθους γι' αυτά, και θ' άπέφευγαν στό μέλλον κάθε εύθύνη μέ την πρόφασι άπ' αυτή θά προκαλούσε άνηφορη δυσφορία.

3. Νά μή έκκληττεσθε για την επιθετικότητα του παιδιού άπέναντι των Ζών του, πού άλλωστε λατρεύει, αλλά ν' αναζητήτε τας αίτίας. Συχνά ή επιθετικότης αυτή έκδηλώνει την ανάγκη της διαπρανώσεως της όντότητός του, την ανάγκη δηλαδή νά εμφανίζεται περισσότερο δυνατό, πράγμα πού δέν ικανοποιείται μέσα στην οικογενειακή ζωή, όπου πρέπει νά υπολογίζεται «ό άλλος» και πού ίσπαιτεί ύπακοή. Όλίγη χαλάρωσις, περισσότερο ήλευθερία στό παιδί και αι σχέσεις του μέ τό Ζών του γίνονται ήρεμώτεραι και πλέον εύχάριστοι. Αυτό σημαίνει ότι ή παρακολούθησις της συμπεριφοράς του παιδιού προς τό Ζών του δύναται ν' άποκαλύψη τας εις **Στοργήν** **ΑΝΑΓΚΑΣ** του, ως και την πνευματική του κατάσταση.

Διά των Ζώνν τό παιδί μπειται στό μυστήριο της Ζωής και των σεξουαλικών διαφορών και της αναπαραγωγής.

Είναι φρόνιμο νά έξηγοϋμε στό παιδί, γιατί τά Ζώα του αυτού

'Ανθρώπινες πράξεις άφάνταστης σκληρότητας

'Η αντίδρασις 'Αγγλικού συλλόγου υπό
την χήρα του στρατάρχου Ντόουινγκ

"Ίσως να μη το ξέρατε, ότι τα σαμπουάν των μαλλιών σας δεν σας τσούζουν στα μάτια, γιατί έχουν δοκιμαστή στα μάτια των κουνελιών. "Οτι οί θάφες για τα ρούχα σας έχουν δοκιμαστή σε ποντίκια κι' ότι, αν το πείραμα δεν αφήση στον τόπο το πειραματόζωο, θα το ξαναχρησιμοποιήσουν για την ίδια δουλειά. "Οτι το περίφημο άρωμα Σανέλ Νο 5 περιέχει τον ιδρώτα από την μοσχογαλή, που την χτυπούν δυνατά για να πονέση!

"Ίσως ποτέ να μη μάθατε, ότι τα φίδια που γδέρνονται ζωντανά, για να μη καταστρέφεται το δέρμα τους και να γίνεται πιο γρήγορα η εργασία αυτή, μπορούν να ζήσουν πολλές μέρες μετά το γδάρισμα.

Δέν είναι τόσο κολακευτικό, αλλά στο πέρασμά του από το στάδιο του ανθρωποπίθηκου ως

ειδους «Ζευγαρώνουν», να του όμιλούμε για την σεξουαλική παρόρμησι των ζώων ήσυχως και χωρίς στενοχωρία Π Ρ Ε Π Ε Ι όμως ταυτοχρόνως να φροντίσωμε να έννοηση ότι η έννοσις σνδρός και γυναικός, αν και έξυπνητεί τους αυτούς σκοπούς, την άνσπαργωγή, είναι άλλη περίπτωση, διότι έξαρτάται από την Άγάπη.

αυτό του άστροναύτη, ό άνθρωπος άνέπτυξε σε μεγάλο βαθμό την άπληστία του και τη ματαιοδοξία του που τον όδήγησαν σε πράξεις άφάνταστης σκληρότητας.

Ό Τζάκ Λήλ, ό διευθυντής της φίρμας. Σανέλ στο Λονδίνο, έξήγησε προσφάτως σε δημοσιογράφους πώς παίρνουν τον μόσχο από τη μοσχογαλή, καινως το μοσχοπόντικο.

«Είμαι, είπε, μιά παλαιά τεχνική, που έξφεύραν πρώτοι οί Κινέζοι. Βάζουν το κεφάλι του ζώου σ' ένα είδος κλοιού και χτυπούν το σώμα του μέχρι να τρελλαθή από τους, πόνους. Τότε οί άδένες του βγάζουν την άρωματική έκκρισι που μάς χρειάζεταιται».

«Όχι,, προς Θεού, είπε ό διευθυντής της γαλλικής εταιρίας του ίδιου άρώματος Δέν καθάμαστε να δειρώμε τις μοσχογαλές. Άγοράζωμε το συστατικό έτοιμο σε μπουκάλια. Μη με ρωπάτε πόσα ζώα δέρονται τον χρόνο για να καλύψωμε τις άνάγκες μας».

Ό κατάλογος των σκληρών πράξεων του ανθρώπου άπέναντι στα ζώα είναι άτέλειωτος και άρχίζει από το σπίτι για να τελειώση στα έπιστημονικά εργαστήρια. Άλλά έκεί που

είναι άουγχώρητη ή σκληρότητα του είναι όταν έξοντώη ή βασανίζη ζώα για τὰ καλλυντικά καί τὰ ρούχα του, για νά Ικανοποιήση θηλαδή τή ματαιοδοξία του.

Όταν Ίδρυσε τόν σύλλογο με τήν έπωνυμία «Όμορφιά χωρίς σκληρότητα», ή λαβδη Ντόουνινγκ, χήρα του στρατάρχου λόρδου Ντόουνινγκ πίστευε ότι θρήκε μία λύσι, πίστευε θηλαδή, ότι ναι μὲν οί γυναίκες είναι ματαιόδοξες, αλλά είναι από τή φύσι τους καί πονετικές κι' αν τούς εξηγήσουν πώς έχουν τὰ πράγματα, θα έπαναστατοῦσαν έναντίον ενός σκληρού καί άχρηστου έμπορίου.

Σήμερα, 15 χρόνια μετά τήν Ίδρυσί του, ο σύλλογος έχει πάρα πολλά σημαίνοντα μέλη καί πάρα πολλούς υποστηρικτάς. Έχει αναπτύξει μεγάλη δραστηριότητα διαφωτίσεως του κοινού καί ιδιαίτερα τών γυναικών, αλλά εκτός αυτού επιδεικνύει τίς ψεύτικες γούνες καί παροτρύνει όλες τίς γυναίκες νά τίς χρησιμοποιούν καί νά έχουν ήσυχη τήν συνείδησί τους ότι δέν κάνουν κακό σέ κανένα ζωντανό πλάσμα.

Σέ πολλές ψεύτικες γούνες καί ψεύτικα δέρματα που πωλούνται σήμερα, στην Αγγλία κρέμεται μία έτικέττα που λέγεται «έτικέττα συμπόνοιας προς τὰ ζώα» καί είναι μία Ιδέα του συλλόγου.

Κάθε χρόνο 50 έκατομμύρια άγρια ζώα σκοτώνονται για νά τροφοδοτήσουν τὸ εμπόριο τής γούνας, αλλά ο σύλλογος ενδιαφέρεται καί για τὰ άμέρτητα άλλα που δολοφονούνται για τὸ άρώμά τους ή τὸ λίπος τους ή τὸ δλόκληρο τὸ σώμα τους.

Δέν άρκοῦν όμως οί λόγοι καί οί καταθίκες. Ό σύλλογος έκανε κάτι πιο πρακτικό. Κατεσκεύασε καί διέθεσε στο εμπόριο μία δλόκληρη σειρά από νέα καλλυντικά φτιαγμένα από φυσικές πρώτες ύλες που δοκιμάστηκαν, όχι σέ πειραματόζωα, αλλά στα μέλη του συλλόγου καί άπεδείχθησαν άβλαβή καί χρήσιμα για τήν όμορφιά τής γυναίκαίς.

Ό λόρδος Τέν Ουίλλις άνήγειλε προσφάτως ότι έλπίζει ή Βουλή τών Λόρδων νά έγκρίνη ένα νομοσχέδιο, που θα άπαγορεύη τὰ πειράματα πάνω σέ ζώα, εκτός αν πρόκειται νά μελετηθή προϊόν που θα είναι για νά προστατεύση τήν υγεία του ανθρώπου. Η ίδια κίνηση έγινε καί στη Βουλή τών Κοινοτήτων, όπου ένα μέλος έπρότεινε νά χρησιμοποιούνται γυναίκες για τόν έλεγχο τών καλλυντικών καί όχι ζώα.

«Έφ' όσον, είπε, οί γυναίκες θέλουν τὰ πράγματα αυτά, άς τὰ δοκιμάσουν πάνω τους. Γιατί νά ύποφέρουν τὰ ζώα;».

Ἀπο τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος θρυλεῖται ἡ φιλανθρωπία τῶν δελφίνων, νὰ ἀποδείξῃ τῆς ὁποίας προσεφερε τὸ συμπαθὲς γένος τῶν, ἐσχάτως σπῆν Ἀμερικῆ Ἑπωφελῆεντες τοῦ προσκαίρου ἀνοιγματος τῆς πύλης τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Κῆ Μπισκαίην (Φλωρίδα), δυο δελφίνια εἰσήλθον εἰς αὐτὴν καὶ ἐγνώρισθησαν με τοὺς καλυμβητάς τῶν δύο φύλων, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβανουν ἐκεῖ τὴν θάλασσα, ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκ τῶν καρχαριῶν Ὅταν τα ἀθλασθὴ κῆτη ἐγίναν ἀντιληπτα, ἡ πύλη τῆς λιμνοθαλάσσης ἠνοιχθῆ πάλιν, γὰ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸν ὠκεανό, ἀλλὰ τὰ δυο δελφίνια ἐπρωτὶ μῆσαν νὰ παραμείνουν πλησίον τῶν ἀνθρώπων! Στὴν φωτογραφία ἓνα δελφίνι παίζει, στο κύμα μὲ μὴ καλυμβήτρια.

Ε Ξ Η Π Α.

Καὶ δελφίνια «στρατιῶτες»

Ἀξιοποίησις τῆς εὐφυίας τῶν διὰ
πολεμικοὺς — δυστυχῶς — σκοποὺς

ΠΑΡΙΣΙ, (Ἴδιαι Ὑψηροια).— Ἐκτός ἀπο τοὺς πιθήκους, γὰ τοὺς ὁποίους ἔχου μᾶθει παλλὰ, ἡ ἐπιστῆμη ἔχει ἀσχοληθῆ κατὰ τὰ τελευταία χρόνια, ἐντελῶς ἰδιαίτερα καὶ μὲ τὰ δελφίνια. Τὰ θαλάσσια

αὐτὰ θηλαστικά εἶχαν ἀνεκάθεν κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνθρώπου με τίς ἰκανότητες τους. Ἐχουν θεωρηθῆ ἰκανὰ νὰ συνεννοοῦνται μὲ τὸν ἀνθρώπο ἢ κατὰλληλα νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸν πόλεμο κλπ.

Αυτό το τελευταίο εξετάζεται ιδιαίτερα τώρα.

Οι πιό εκπληκτικές από αυτές τις ικανότητες θεωρούνται σήμερα με βεβαιότητα βάσιμες. Τα δελφίνια θεωρούνται σαν εύφυη ζώα με ιδιαίτερες ικανότητες, που χωρίς άλλο μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Σε μία μελέτη του, που δημοσιεύτηκε σε αμερικανικό περιοδικό, ο καθηγητής Κάρεν Πρύορ, του Ινστιτούτου Όσεόνικ της Χαβάης, αναφέρθηκε στα τελευταία πορίσματα της έπιστήμης πάνω σ' αυτό το θέμα.

Τά δελφίνια είναι μία ομάδα θηλαστικών της θαλάσσης, που περιλαμβάνει 37 είδη. Σε διάφορους επιστημονικούς σταθμούς, που κάνουν βιολογικές παρατηρήσεις πάνω στα ζώα αυτά, βάζουν πολλά είδη μαζί στην ίδια πισίνα. Εκεί παρατηρείται ότι κάθε είδος συνεχίζει τον δικό του τρόπο ζωής, ο οποίος μάλιστα γίνεται κατανοητός και αποδεκτός από τα άλλα είδη. Παρ' όλες τις διαφορές διαπλάσεως, αντιπρόσωποι διαφορετικών ειδών παίζουν συχνά μεταξύ τους ή κρατούν προστατευτική στάση.

Αυτή η ιδιότητα των δελφινικών, να έχουν κοινωνικές σχέσεις με ζώα διαφορετικού είδους—μια ιδιότητα που πάνω της στηρίζεται και το φαινόμενο της φιλίας με τον άνθρωπο που έχει συχνά παρατηρηθή—δέν είναι τόσο παράξενη, όσο δίνει ώρική την εντύπωση. Έχει παρατηρηθή σε άλλα θηλαστικά από χιλιετηρίδες και έχει δώσει τη δυνατότητα της εξημερώσεώς τους. Σίγουρα η ιδιότητα αυτή έκανε τέτοια εντύπωση—και γι' αυτό ώδηγησε και στη δημιουργία θρύλων—έπειδή παρουσιάζεται σε ένα ζώο, που, παρ' όλο ότι είναι θηλαστικό,

μοιάζει έν τούτοις έξωτερικά τόσο πολύ με ψάρι.

Η εκπαίδευση των δελφινιών γίνεται με την ίδια ψυχολογική μέθοδο που γίνεται και στα άλλα θηλαστικά. Πράγματα που κάνουν τα ίδια συχνά—πηδήματα έξω από το νερό π.χ.—αμείβονται και συνδέονται με ένα πρόσχημα. Με το σύστημα της «αμοιβής» γίνεται και η εκπαίδευση σε δυσκολότερα πράγματα, όπως το παιχνίδι με μία μπάλλα, ή επιστροφή αντιπεκμένων που πετάχτηκαν μακριά κ.λ.π. Οι «αμοιβές» είναι ποικίλες: κάτι φαγώσιμο, θωπεία, ένα αγαπημένο παιχνίδι, ένας ευχάριστος ήχος, παιχνίδι με άλλα ζώα κ.ο.κ.

Οι διαταγές δίνονται συνήθως ή με κάποιο νόημα με το χέρι ή με ήχο κάτω από το νερό. Τα δελφίνια ιδιαιτέρα μπορούν να υπακούσουν σε κάθε τι που είναι σε θέση να αντιληφθούν: άγγιγμα, φυσολίδες στο νερό, όπτικά σήματα όπως αριθμοί ή λέξεις γραμμένες σε μεγάλους πίνακες. Μπορούν επίσης να μάθουν να κρατούν ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα και να εκτελέσουν μια άσκηση 20 δευτερόλεπτα π.χ μετά από το πρόσχημα.

Παρ' όλο που τα δελφίνια είναι ζώα που αντιδρούν εύκολότερα σε ήχητικά σήματα παρά σε όπτικά, έν τούτοις φαίνεται ότι πολύ δύσκολα μπορούν να ξεχωρίσουν τις λέξεις της ανθρώπινης γλώσσας. Γι' αυτό και σπάνια οι εκπαιδευτές ή οι επιστήμονες, στα πειράματά τους χρησιμοποιούν λέξεις για σήματα. Μερικά δελφίνια όμως μπορούν να μάθουν, όπως γίνεται με τους σκύλους και τα άλογα, μερικές λέξεις ή φράσεις σε συνδυασμό με μία ώρισμένη κατάσταση και να ξεχω-

ρίζουν από τον τόνο της φωνής, αν τα λόγια αυτά είναι έπιαιμος ή μάλημα.

Πολύ συχνά παρατηρείται στα δελφίνια ή αλληλοβοήθεια ή η προστασία πιά αδυνάτων ή πληγωμένων ζώων της ομάδος τους. Δύο δελφίνια που ζούσαν σε γειτονικές πισίνες, προτιμούσαν να ζούν μαζί. Γι' αυτό συχνά τὸ ένα από τὰ δύο

που ηρξόυσε καλύτερα, πήγαινε στην πισίνα του άλλου. Οι φύλακες για να τὸ εμποδίσουν, έβαλαν ένα ψηλό χώρισμα. Τὰ δελφίνια τότε τὸ παραμέριζαν και έτσι βρίσκονταν πάλι μαζί. Έκοναν όμως αὐτὴ τὴ δουλειά μόνο τις νύχτες, όταν κανείς δέν μπορούσε να τὰ δῆ. Γι' αὐτὸ οἱ φύλακες άργησαν πολύ να τὰ ανακαλύψουν!

Έδώ και δέκα χρόνια, τὰ δελφίνια εκπαιδεύονται για να κάνουν άρισμένες δουλειές και στην άσκητή θάλασσα. Μαθαίνουν αὐτὸ που έχουν να κάνουν μέσα στις πισίνες. Μετά τὰ άφίνουν άρες ελεύθερα στη θάλασσα. Αὐτὰ έκτελοῦν τὴν άποστολή τους και έπιστρέφουν. Τὰ δελφίνια που έχουν εκπαιδευθῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, μπορούν να ψάξουν να βροῦν χαμένο άντικείμενο στο βυθὸ ή να σώσουν κάποιο δῦτη που έπαθε άτύχημα. Μποροῦν να μεταφέρουν μηνύματα ή όργανα και έργαλεία από ένα δῦτη σε έναν άλλο κ.ο.κ.

Έβάδιση 2900 χιλιου. ζητώντας τὸ άφεντικό του

ΑΔΕΛΑΪΣ, 4 Ιουλίου (Άθην. Πρακτορείον—Ρώτερ) — 'Ο «Ούϊακ», ένα μικρόσκιμον σκυλάκι ράτσας Φόξ Τερριέρ, έβάδιση 2.900 περίπου χιλιόμετρα διὰ μέσου τῶν έκτεταμένων έρημικῶν περιοχῶν της Κεντρικής Αύστραλιας, διὰ να φθάση, μετά έννά ολοκληρούς μήνας, εις τὴν κατοικίαν του άφεντικού του, που εύρίσκεται εις τὴν Άδελαΐδα.

'Ο ιδιοκτήτης του άκύλου Κ. Χάνκακ, ό όποιός είναι όδηγός φορτηγού αυτοκινήτου, τὸν είχε πάρει μαζί του κατά τὴν διάρκειαν ταξιδίου του, τὸν παρελθόντα 'Οκτώβριον. Τὸν έχασεν άμως, όταν εύρίσκειτο εις άπόστασιν 160 χιλιομέτρων Νάτιως του Ντάρουιν.

'Ο «Ούϊακ» τότε, παρά τὰ όκτώ του χρόνια, ήρχισε τὴν πορείαν του από Βορρά προς Νότον και έπρεση μόνθη πρό δεκαπενθήμερου από πρώην συνάδελφον του κ. Χάνκακ, εις άπόστασιν 100 χιλιομέτρων από τὴν Άδελαΐδα. Ούτος τὸν περιου-έλεξε και τὸν παρέδωσε εις τὸ άφεντικό του.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Στὸ ινστιτούτο της Χαβάης εκπαιδεύουν σήμερα δελφίνια να εΐδοποιουν για τὴν εμφάνιση κορχαριῶν και σπὸν άμερικανικό στρατό τὰ μαθαίνουν να είναι χρήσιμα για παλεμικούς σκοπούς, να θάζουν νάρκες κάτω από τὸ νερό κ.λ.π.

Αὐτὰ πρός τὸ παρόν. Μελλοντικές ερευνες θα φανερώσουν και άλλες ικανότητες τῶν δελφινιῶν και άλλους τρόπους χρησιμοποίησέως τους, για τὸ καλό του ανθρώπου—ας έλπίσουμε — και άχι για παλεμικούς σκοπούς. 'Οπωδήποτε ή έπαχή του Άρίωνος του κιθαρωδου πέρρασε όριστικά και ή σκοπιμότης του πολέμου είναι πανταχού παρούσα.

Δίαιτα χωρίς κρέας

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΟΥ
ΧΟΡΤΟΦΑΓΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΙΤΑΛΙΑΣ**

Τὸ Ἴταλικὸ περιοδικὸ «Ό-τζι Ἰλλουστράτο» ἐδημοσίευσε συνέντευξι μὲ τὸν βιομήχανο καὶ μηχανικὸ ἀπὸ τὴν Βολωνία, Βάλτερ Φρέντι, ἰδρυτὴν τῆς Ἴταλικῆς χορτοφαγικῆς Ἐνώσεως, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε τὰ πλεονεκτήματα μιᾶς διαίτης χωρὶς κρέας.

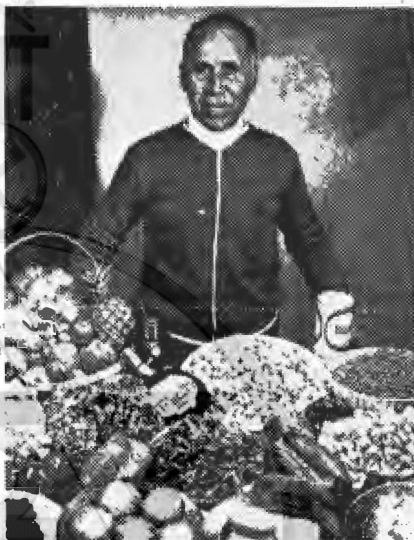
Ὁ ἡλικίας 64 ἐτῶν Ἴταλὸς μηχανικὸς εἶναι ψηλός, δυναμικὸς καὶ ζωηρὸς ὡς ἀθλητῆς, «κρύβοντας» τὰ χρόνια του στὸ ροδαλὸ παρουσιαστικὸ του, λέει ὅτι ὀφείλει αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ γιὰ τὴν ἡλικία του κατάστασι στὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶναι χορτοφάγος.

Τὸ κρέας λέγει, περιέχει πρωτεΐνες σὲ κατάστασι σήψεως, ἐξαιρετικὰ βλαβερές. Τὸ κρέας εὐνοεῖ τὴν ἀπόθεσι οὐρικοῦ ὀξέος καὶ σοβαρές ρευματικὲς ἀσθένειες. Ἐπιταχύνει τὴν διαδικασίᾳ τοῦ γήρατος καὶ μειώνει τὴν ζωτικότητα, ἴσως δὲ καὶ σχετίζεται μὲ τὸν καρκίνου.

Ἰδοῦ μερικὲς περιχοπές τῆς συνεντεύξεως:

— Ὡστε, ἡ χορτοφαγικὴ δίαιτα ἀποκλείει τὸ κρέας...

— Ὁχι μόνου τὸ κρέας. Ἐδῶ ὑπάρχει παρεξήγησις. Βάσις τῆς χορτοφαγίας εἶναι ἡ ἀρνήσις τῆς κρεοφαγίας, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ στὴν ἀποχή ἀπὸ κάθε ἄλλη βλαβερὴ τροφή, ὅπως τὰ οἶνοπνευματώδη, τὰ πολὺ λιπαρά, φυσικὰ δὲ καὶ τὴν ὑπερτροφία.

Ὁ Βάλτερ Φρέντι

— Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ σκληρὴ μάχη κατὰ τοῦ κρέατος;

— Διότι μὲ τὸ κρέας ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται μιὰ ἀληθινὴ δηλητηρίασι. Ὀλίγοι γνωρίζουν ὅτι δέκα λεπτὰ μόλις μετὰ τὴν σφαγὴ τοῦ ζώου ἀρχίζει μιὰ διαδικασία σήψεως, ἡ ὁποία δημιουργεῖ τοξίνες. Ἐξ ἄλλου, ὁ βίαιος θάνατος, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖται συνήθως ἀπὸ αἰσθημα φόβου καὶ συγκινήσεως, παράγει δηλητηρία στὸν ὄργανισμὸ τοῦ ζώου. Τὸ κρέας περιέχει ἐπίσης ἀκόμα τὰ μὴ ἀποβληθέντα περιττώματα. Ἐν τέλει, κρεοφαγία σημαίνει πτωματοφαγία.

— Παρ' ὅλα αὐτὰ, τὸ κρέας περιέχει

συστατικά θεμελιώδη για την ανάπτυξη του σώματός μας. 'Επί παραδείγματι, οι πρωτεΐνες, έστω και λίγο άποσυντεθειμένες, είναι ούσιωδεις για την κατασκευή των ιστών. Το κρέας έθεωρείτο πάντοτε το καλύτερο φαγητό για τους άναιμικούς.

—Ναι αλλά πρωτεΐνες παράγονται και από τα άμινοξέα των χορταρικών και είναι επίσης παρούσες στο αύγο και το τυρί. Το λεύκωμα των χορταρικών και η γλουτίνη των δημητριακών είναι ουσίες πρωτεϊνικές. 'Επίσης τὰ καρύδια, τὰ μύγδαλα και τὰ μανιτάρια περιέχουν πρωτεΐνες. 'Αλλως τε, τὸ ζῶον πού προμηθεύει τὴν πρωτεΐνη, ἀπὸ πού τὴν πήρε, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν χορτοφαγία του; Καὶ ἡ φυτική πρωτεΐνη εἶναι περισσότερο θρεπτική, καθότι ζωντανή και καθαρή, πού δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ δρᾶσι μιᾶς μεγάλης και μυστηριώδους ἐνεργείας: τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας. 'Ο διάσημος συγγραφεὺς Μπέρναρ Σῶ, χορτοφάγος, ἔλεγε (βέβαια, με κάποια δόση ἀστείου): «Σχεφθῆτε τί τρομερὴ ἐνέργεια κλείνεται σ' ἓνα φυτικὸ προϊόν. Θάψετε ἓνα βελανίδι και θὰ ἔχετε μιὰ δρῦ. Θάψετε ἓνα νεκρὸ πρόβατο και δὲν θὰ ἔχετε παρὰ ἀποσύνθεση και σῆψι». 'Ὡς πρὸς τὴν διαίτα τῶν ἀναιμικῶν, ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ κυριωτέρα οὐσία εἶναι ὁ σίδηρος, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει πλουσιώτερος στὴ φυτικὴ διαίτα παρὰ στὸ κρέας. Καὶ ἂς μὴ μιλήσωμε για τίς τόσες ἄλλες θρεπτικές οὐσίες, ὅπως τοὺς ὑδατάνθρακες, τίς βιταμίνες, τὰ λίπη, πού ἔχουν τὴν πιὸ μεγάλη και αὐθεντικὴ πηγὴ στὰ λαχανικά και τοὺς καρπούς.

— Δηλαδή, τὸ κρέας...

— Δηλαδή, τὸ κρέας δὲν εἶναι ποσῶς ἀπαραίτητον. Για νὰ μὴν πῶ ὅτι δὲν εἶναι τροφὴ φυσιολογική για τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὴν ἐν γένει δομὴ τῶν σαρκοβόρων ζῶων.

— Τότε, ποιὰ εἶναι, κατὰ τὴν γνώμη σας, ἡ ἰδεώδης διαίτα;

— 'Εν πρώτοις, ἡ διαίτα πρέπει νὰ εἶναι λιτή. Θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὴ συνήθη διατροφή μόνον τὸ ἐν τρίτο εἶναι θρεπτικῶς ἀπαραίτητο, τὸ δεύτερο τρίτον εἶναι πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ οὐρανίσκου και τὸ τελευταῖον τρίτον εἶναι σαφῶς βλαπτικόν. 'Ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῆς διαίτης, συνιστῶνται τὰ ζυμαρικά, τὸ ρύζι, τὰ χορταρικά, οἱ πατάτες. 'Επιτρέπεται ἡ προσθήκη τομάτας. Φρούτα ἐποχῆς, μέλι, μαρμελάδες, τυριά ὄχι παχειά. Λαχανικά ὦμα και μαγειρευμένα. 'Η μαργαρίνη εἶναι προτιμητέα ἀπὸ τὸ βούτυρο. Γενικῶς ὄχι πολλὰ λίπη. 'Ὅποιος ἀδυνατεῖ νὰ στερηθῆ τὸ κρέας, μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν ψευδαίσθησιν τοῦ κρέατος με τὰ συνθετικά μιμιτήκια ἀπὸ σόγια. 'Απὸ κρασί ἓνα ποτηράκι τὴν ἡμέρα, ὄχι περισσότερο. 'Ενας -δυὸ καφέδες. Μὲ μιὰ τέτοια διαίτα, ἐμεῖς οἱ χορτοφάγοι ἀποβλέπομε σὲ παράταση ζωῆς μέχρι 175 ἐτῶν.

— Γιατί 175 και ὄχι 200;

— Διότι ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι τὰ ζῶα ζοῦ, συνήθως τὸ ἐπτοσλάσιον τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς πλήρη φυσικὴν ἀνάπτυξιν χρόνου. 'Ο ἄνθρωπος φθάει στὸ ἀνώτατο ὄριον τῶν ἐνεργειῶν του στὰ 25 ἔτη, ἐπομένως τὸ φυσιολογικὸν ὄριον τῆς ζωῆς εἶναι

τά 175. Βέβαια, δὲν ἐλπίζομε ὅτι ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ χορτοφάγοι, θὰ φθάσωμε τὸ ὄριον αὐτό. Ὡστόσο, παρατηρεῖται μεγαλυτέρα διάρκεια ζωῆς στοὺς χορτοφάγους ἐπειδὴ τὸ αἷμα των εἶναι καθαρώτερο καὶ ἱκανώτερο ν' ἀμύνεται στὶς ἐπιδρομὲς τῶν ἀσθενειῶν. Ἀσθενοῦν ἀραιότερα καὶ σχεδὸν ποτὲ ἀπὸ καρκίνο. Δὲν ξέρομε πῶς, ἀλλὰ αὐτὸ παρετηρήθη.

— Σεῖς, τί διαίτα ἀκολουθεῖτε;

— Τὸ πρωὶ πίνω χυμὸ λεμονιοῦ καὶ μισή ὥρα ἀργότερα ἕνα κύπελλο γάλα-καφέ μὲ μιὰ φέτα «πλήρους» ψωμιοῦ. Τὸ μεσημέρι ἕνα πιᾶτο «πλήρες» ρύζι (πού ἔχει περισσότερες θερμίδες καὶ εἶναι πλουσιώτερο σὲ οὐσίες ἀπὸ τὸ σύνθηες), πού τὸ βράζω ἀργὰ ἐπὶ μιὰ καὶ μισή ὥρα, διότι ἔτσι εἶναι περισσότερο εὐπεπτο. Τὸ συνοδεύω μὲ χορταρικά. Στὸ τέλος, ἕνα φρούτο. Τὸ βράδυ, κάτι ἐλαφρότερο. Ἐνδιαμέσως μασάω ἕνα σκελιδάκι σκόρδου.

— Σκόρδου, εἶπατε;

— Ναί. Δὲν ξέρετε ὅτι οἱ πυραμίδες ἀνηγέρθησαν ἀπὸ δούλους ρωμαλέους, ἐπειδὴ ἔτρωγαν πολὺ σκόρδο; Εἶναι τὸ καλύτερο ἀντισηπτικὸ τοῦ κόσμου. Εἶναι φάρμακο κατὰ τῆς βρογχίτιδος, τοῦ ἀσθματος, τῆς φυματίωσης. Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ μασήξετε, λυώστε το καὶ καταπιήτε το σὲ μιὰ ὄστια.

— Καὶ πῶς μπορεῖτε κάθε πρωὶ νὰ πίνετε τὸν χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ;

— Εἶναι κι αὐτὸ ἕνα δυνατὸ ἀντισηπτικὸν καὶ ἐνισχυτικὸν τοῦ αἵματος. Ἀρχίζετε ἀπὸ μισὸ λεμόνι καὶ αὐξάνετε τὴν δό-

σι διαδοχικῶς μέχρι δύο, τριῶν, τεσσάρων λεμονιῶν. Κατόπιν λιγοστεύετε ἕως ἕνα λεμόνι πού εἶναι τὸ κανονικὸ.

— Καὶ λέτε ὅτι σεῖς τρέφεσθε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

— Ναί. Καὶ ὄχι μόνον ἐπαρκῶς γιὰ τὴν ἐργασίαν μου, ἀλλὰ ἀντέχω καὶ στὸν ἀθλητισμὸ. Εἶμαι ποδηλάτης καὶ ἐπὶ δώδεκα ἔτη, ὅπως τὸ ἀποδεικνύουν τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, νικᾶω στοὺς τοπικοὺς ἀγῶνας.

— Καὶ πῶς ἐγίνατε χορτοφάγος;

— Ἐπαφα νὰ τρώω κρέας ἀπὸ ἡλικίας ὀκτώ ἔτῶν, κατόπιν ἑνὸς ψυχικοῦ σόκ. Εἶχαμε στὸ σπίτι μας — ἦταν στὴν ἀγροτικὴ περοχὴ τῆς Μοδένας — μερικὰ ζῶα, μὲ τὰ ὁποῖα ἤμουν συναισθηματικὰ δεμένοι. Μία ἡμέρα, κατὰ τὸν πόλεμο, ἦλθαν στρατιῶτες καὶ τὰ ἐσφαξαν γιὰ νὰ ξεπεινάσουν. Τόσο πολὺ μὲ ἔτραυμάτισε αὐτὴ ἡ σκηνὴ ὥστε δὲν μποροῦσα πιά νὰ φάω κρέας. Ἀργότερα ἔπαθα ραχιτισμὸ καὶ οἱ γιατροὶ συνέστησαν μπιφτέκια. Ἐγὼ ἤρνούμην νὰ δεχθῶ τέτοια τροφή καὶ οἱ γονεῖς μου πρὸς τιμωρίαν, μὲ κρατοῦσαν ἐπὶ ὥρες κλεισμένον σ' ἕνα δωμάτιο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι μὲ τὴν ἀκρεωφαγικὴν διαίτα ἐθεραπεύθηκα ἀπὸ τὸν ραχιτισμὸ.

— Ὡστε, εἰσθε χορτοφάγος ὄχι μόνον γιὰ λόγους θρεπτικῆς διαίτης, ἀλλὰ καὶ γιὰ συναισθηματικούς, ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὰ ζῶα. Ἡ χορτοφαγία ἔχει ὡς βάσιν αὐτὸν τὸν οἰκτο πρὸς τὰ ζῶα ἢ ἦταν προσωπικὴ σας περίπτωσις;

— Ἡ χορτοφαγία θεωρεῖ τὴν κρεωφαγία ὄχι μόνον βλαπτικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀνῆθικη, διότι εἶναι ἀντίθετη στὴν θεὰ ἐντολὴ «οὐ φο-

νεύσης». Η χορτοφαγική θεωρεί τον άνθρωπο ανάποσπαστο μέρος τής φύσεως, πρὸς ὅλα τὰ πλάσματα τής ὁποίας ὀφείλει νὰ αἰσθάνεται σεβασμὸ καὶ κατανόηση.

— Σεβασμὸ καὶ πρὸς τὰ χορταρικά, λοιπόν...

— Δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη τροφῆς. Καὶ τὰ χορταρικά ἔχουν ζωὴ καὶ αἰσθηματά, καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ τελευταῖες ἔρευνες τῶν πρωτοποριακῶν ἐπιστημόνων, ἀλλὰ τὰ ζῶα εἶναι πλησιέστερα στὸν ἄνθρωπο καὶ ἔχουν πῶς ἔντονο συναισθηματικὸ κόσμο. Συνεπῶς, προτιμοῦμε, προκειμένου γιὰ τὴν συντήρησί μας νὰ θυσιάσωμε τὰ λιγώτερο πλησίον στὸν ἄνθρωπο.

— Καὶ μπορεῖ ἓνας ὀργανισμὸς, συνηθισμένος στὴν κρεωφαγία, νὰ ἀπόσχη ἀπὸ τέτοια τροφή, δίχως διαταραχή;

— Ἡ διαίτα δὲν πρέπει ν' ἀλλάξη ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Χρειάζεται περίπου ἓνας μῆνας βαθμιαίας προσαρμογῆς ἀπὸ τὴ μείωση τῆς ζωικῆς τροφῆς ἕως τὴν πλήρη κατάργησί της. Μερικοὶ εἶναι ἀδιάλλακτοι, ἀπέχοντες ἀκόμη καὶ ἀπὸ τ' αὐγά ἢ γάλα. γιὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι τροφῆς ζωικῆς προελεύσεως, ἀλλὰ ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν προϊόντων δὲν εἶναι ἐπαχόλουθον φόνο τοῦ ζῶου, ὅπως, ἄλλως τε, καὶ τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων γιὰ τὸ ντύσιμο.

— Ἡ σύζυγός σας εἶναι καὶ αὐτὴ χορτοφάγος;

— Ναι, δὲν θὰ μπορούσα νὰ συζῶ μὲ μιὰ σαρκοφάγο. Στὰ 33 μου χρόνια ἔβαλα μιὰ ἀγγελία στὸν τύπο: «Βιομήχανος χορτοφάγος,

καλῆς οικονομικῆς θέσεως, θὰ ἐνυμφεύετο: χορτοφάγον, ἔστω καὶ πτωχὴν, ἀλλὰ εὐγενῶν αἰσθημάτων». Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἀγγελίας ὑπῆρξε πολὺ πτωχὴ. Ἡμουν ἤδη διαφευσμένος στὴν προσδοκία μου, ὅταν ἤλθε στὸ σπίτι μου μιὰ γνωστὴ μου κυρία, συνοδεύοντας μιὰ κοπέλλα. Μόλις ἔγιναν αἱ συστάσεις τὴν ἐρώτησα: «Εἰσθε χορτοφάγος; Μοῦ ἀπήντησε: «Ἀσφαλῶς. Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ ἰδῶ νὰ φονεύουν τὰ ζῶα». Μετὰ πέντε ἡμέρες τὴν ἐνυμφεύθην. Ἀπεκτήσαμε, ἓνα γιό.

— Χορτοφάγος κι' αὐτός;

— Βεβαίως! Ἐμεῖς οἱ χορτοφάγοι ὑποστήριζομε ὅτι ἡ ἀκρεωφαγικὴ διαίτα, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐπίδρα εὐεργετικῶς καὶ στὸ πνεῦμα. Ὁ γιός μας εἶναι ἀπόδειξη. Σὲ ἡλικία 21 ἐτῶν ἔγινε διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας μὲ τὸ μέγιστο ποσοδὸν ψήφων ποὺ ἐδόθη ποτὲ καὶ στὰ 22 του ἔγινε ἐπιμελητῆς τῆς σχολῆς.

— Εἶναι πολλοὶ οἱ χορτοφάγοι στὴν Ἰταλία;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς, στὴν περιοχὴ μας εἶναι πέντε χιλιάδες. Ἀσφαλῶς εἶναι πολὺ περισσότεροι σ' ὅλη τὴν Ἰταλία. Ὑπάρχουν σ' ὅλη τὴν Ἰταλία περὶ τὰ πενήντα χορτοφαγικὰ ἐστιατόρια. Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο συγκαλοῦμε περιφερειακὰ συνέδρια, ὅπου πληροφοροῦμεθα γιὰ τὶς ἀνακαλύψεις στὸν τομέα τῆς χορτοφαγίας καὶ συζητοῦμε τὰ προβλήματά μας.

Προσευχὴ τῶν ζώων

Θ ε ε,

Εισάκουσε τὴν ταπεινὴ μας προσευχὴ
 Γιὰ τοὺς καϊμένους φίλους μας—τὰ Ζῶα,
 πού πάσχουν,
 πού τὰ λειώνουν στὴ δουλειά,
 πού τ' ἀφήνουν νηστικά,
 πού τὰ μεταχειρίζονται σκληρά,
 γιὰ ὅλα τὰ καϊμένα πλάσματα,
 πού τὰ κρατοῦν αιχμάλωτα μέσα σὲ σιδερένια φράγματα
 πού ἐπάνω τους ματώνουν τὰ κορμιά τους,
 μάταια, γυρεύοντας νὰ φύγουν,

γιὰ τὰ κυνηγημένα, τὰ χαμένα, τὰ ἐγκαταλελειμένα,
 τὰ τρομοκρατημένα, τ' ἀφήμενα στὴν τρομερὴ πείνα,
 κί' ἀκόμα γιὰ τὰ Ζῶα πού θανατώνονται ἀλύπητα.

Γι' αὐτὰ ἐκλιπαροῦμε τὴν Εὐσπλαχνία Σου καὶ τὴ Συμπόνια
 (Σου, Θεέ.

Γι' αὐτούς, ποῦναι ἀφέντες τους, Ζητοῦμε νὰ ἐμπνεύσης
 Αἰσθήματα Συμπόνιας,
 Χέρι μαλακὸ καὶ
 Λόγια γλυκὰ καὶ στοργικά.

Κάνε καὶ ἡμᾶς Ἀληθινούς Φίλους τῶν Ζώων,
 νὰ γίνωμε κί' ἡμεῖς Φιλέσπλαγχοι,
 γιὰ τὴν Ἀγάπη τοῦ Υἱοῦ Σου,
 τὴν τρυφερὴ καρδιά τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Κυρίου μας.

Ἀμήν.

★

Η «ΣΤΕΓΗ ΖΩΩΝ» ΑΓ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΑΣΣΙΖΗΣ,
 σωματεῖον ἀνεγνωρισμένον.

(Ἀριθ. ἐγκρίσεως Πρωτοδ. Ἀθηνῶν. 2223)1972),

Παξῶν 13—Κυμέλη Τ. 812, τηλ. 834.360—6713.228,

ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Φίλους τῶν Ζώων:

Φίλοι τῶν Ζώων,

Ἐν ὄψει τῆς 4ης Ὀκτωβρίου—ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΗΜΕΡΑΣ
 ΤΩΝ ΖΩΩΝ, τὸ Σωματεῖον ἔχει τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσῃ ὅ-
 πως θελήσετε νὰ προσφέρετε ὑπὲρ τῶν Σκοπῶν τοῦ, διὰ νὰ
 ἐπιτευχθῇ, τὸ συντομώτερον, ἡ ἴδρυσις τῆς
 «ΣΤΕΓΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΑΓ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ»,
 ὅπου τὰ ταλαιπωρημένα καὶ καταδικασμένα Ζῶα θὰ εὔρουν

τροφήν και ήσυχίαν, μέχρι τῆς τοποθετήσεώς των εἰς φιλικόν περιβάλλον.

Ἡ ἀ ν ὰ κ ῆ τῆς Ἰδρύσεως μιᾶς Στέγης, μιᾶς φωνῆς εἶναι ΑΜΕΙΛΙΚΤΗ καὶ ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ.

Ζ ω ὀ φ ι λ ο ι,

1) Ἐνσπερνισθῆτε τὴν «Προσευχή».

2) Σημειώσετε ὅτι, πᾶσα προσφορά Σας γίνεται δεκτὴ μὲν Εὐγνωμοσύνη.

3) Διὰ κάθε προσφερόμενον ποσὸν δίδεται ἐπίσημος ἀπόδειξις τοῦ Σωματείου, ἐντυπος, ἠριθμημένη.

4) Δύνισθε νὰ ἀποστείλετε τὴν εἰσφοράν Σας διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς «Στέγη Ζώων» Παξῶν 13, 812.

5) Προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ ἐπίσης εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζον Ἑλλάδος (Ν.Π. Ἰδ. Δικαίου) εἰς τὸν Λογαριασμὸν 482060-6.

Σημειώσετε ὅτι ὁ προστατευτικὸς Νόμος περὶ διατηρήσεως 2 κατοικιδίων Ζώων εἰς διαμερίσματα πολυκατοικιῶν περιλαμβάνεται εἰς τὸ 360)1967 Φ.Ε.Κ., τεύχος β' (2' σκύλους ἢ 2 γάτους ἢ 1 σκύλο καὶ 1 γάτα).

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μᾶς συνδράμετε εἰς τὴν δύσκολον μὲν προσπάθειαν, ἀλλ' ὄχι ἀκατόρθωτον, τῆς Δημιουργίας Στέγης ταλαιπωρουμένων Ζώων,

Εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων καὶ Διατελοῦμεν μεθ' ὑπαλήθειας

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ὁ Πρόεδρος

Γ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἡ Ἀντιπρόεδρος

Τ. ΛΟΥΚΑΤΟΥ

Ἡ Γεν. Γραμματεὺς

Μ. ΚΑΨΑΛΗ

Ἡ Ταμία

Μ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

Τὰ Μέλη

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Μ., ΒΙΟΛΑ Σ., ΚΑΛΕΘΡΙΑΝΟΥ ΟΔ.,

ΛΕΟΝΑΡΔΙΔΟΥ Α., ΠΕΠΠΑ Μ.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ «ΙΛΙΣΟΥ»

Ἡ ἀδελφή μας Κύπρος ὑποφέρει καὶ περιμένει τὴν ἐκδήλωση τῆς ἀνθρωπιστικῆς Ἑλληνικῆς μας ἀλληλεγγύης.

Ἡ στοργή πρὸς τὰ ζῶα εἶναι ἀρετὴ ἀνθρωπιστικὴ ἀνταποκριθῆτε !

Ἄλλὰ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΣ, ἔστω ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ, βοηθήσατε τοὺς πρόσφυγες τῆς Κύπρου. Στείλετε τὴν εἰσφορά σας ἢ προσφερθῆτε νὰ φιλοξενήσετε ἓνα ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι σχολικῆς ἡλικίας ποὺ θὰ τὸ διαλέξετε ΣΕΙΣ ἀπὸ σχετικὸν πληροφοριακὸν πίνακα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ «ΙΛΙΣΟΥ»

Ἡ Ἄτραπὸς

τοῦ

Ἀποκρυφισμοῦ

Περιγράφεται στὸ ὁμώνυμο βιβλίο τῶν Ἀννι Μπέζαντ
— Τσάρλς Νεντμπήτερ.

Τέσσερες εἶναι αἱ ἀπαιτούμεναι πρὸς εἴσοδον εἰς τὴν Ἄτραπὸν ἰδιότητες:

Ἡ Διάκρισις (μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ μὴ πραγματικοῦ).

Ἡ ἀπόσπασις (ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἀσήμαντες ἐπιθυμίες).

Ἡ κκαλή διαγωγή (Κυριαρχία ἐπὶ τοῦ Νοῦ καὶ τῆς Πράξεως, Ἄνοχη, Εὐδιαθεσία, ἔνιαία πρὸς τὸν σκοπὸν κατεύθυνσις, ἐμπιστοσύνη).

Ἡ Ἄγáπη (ὄχι τόσον ἐπιθυμία, ὅσον θέλησις καὶ ἀποφασιστικότης).

Συναρπαστικοὶ φιλοσοφικοὶ διαλογοὶ

ΜΟΛΙΣ ΕΞΕΔΟΘΗ 400 σελίδες, 150 δρχ.

Κυκλοφορεῖ μέσῳ τοῦ ἸΛΙΣΟΥ

ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

1 — Δημοκρατία είναι η άσκηση της πολιτικής εξουσίας με έντολή της πλειοψηφίας του Λαού, για το συμφέρον του Συνόλου, πάντοτε σύμφωνα με τον Νόμο.

2.— Στή Δημοκρατία καθένας είναι ελεύθερος να ενεργή σύμφωνα με τη θέλησή του, εφ' όσον δεν βλάπτει το Σύνολο.

3.— Στήν Δημοκρατία δεν υπάρχουν προνόμια. Όλοι οι πολίτες έχουν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις, είναι όλοι ίσοι μπροστά στον Νόμο.

4.— Στή Δημοκρατία η συνείδηση και η σκέψη είναι απεριόριστα ελεύθερες. Καθένας είναι ελεύθερος να αναπτύσσει και να διαδίδει τις ιδέες του.

5.— Η Δημοκρατία δεν ανέχεται κανένα είδος δουλείας, καταδυναστεύσεως, βίας, αδικίας ή εκμεταλλεύσεως. Ακολουθεί την αρχή της πλειοψηφίας, αλλά σέβεται τα δικαιώματα της μειοψηφίας.

6.— Η Δημοκρατία υπερασπίζεται το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στη ζωή, στην ελευθερία, στη μόρφωση, στην πρόοδο, στην απόλαυση των αγαθών του πολιτισμού και των ανακαλύψεων της επιστήμης.

7.— Η Δημοκρατία στηρίζεται στη Δικαιοσύνη, στην Ήθική και στην Άλληλεγγύη, με βάση τον φυσικό Νόμο και την αγάπη του πλησίον.

Ε ΚΛΟΣΕΙΣ "ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.."

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33 ● ΑΘΗΝΑΙ ● ☎ 602.883

Στό βιβλιοπωλείο μας θα βρῆτε ὅ,τι βιβλίο κυκλοφορεῖ στα ἑλληνικά γύρω ἀπό:

- Ἀνατολικές θρησκείες
- Ἀρχαία Ἑλληνική Φιλοσοφία καὶ Μυθολογία
- Παραδοσιακὰ κείμενα
- Γόγγκα
- Ἀποκρυφισμὸ καὶ Μυστικισμὸ
- Κείμενα καὶ μελέτες χριστιανικῶν βιβλίων
- Σύγχρονες ἀπόψεις τῆς νεωτέρας ψυχολογίας.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις μας:

1) «ΦΥΛΛΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΜΟΡΥΑ» Βιβλίο πρῶτο: Τὸ Κάλεσμα. 1924.

«Εἶναι τὸ πρῶτο βιβλίο τῆς σειρᾶς ΑΓΚΝΙ ΓΙΟΓΚΑ, μιᾶς νέας διδασκαλίας ποὺ δόθηκε στὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας γιὰ νὰ φωτίσει καὶ νὰ θερμάνει τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ τὴν κρίσιμη εἰσοδὸ τῆς στῆ Νέα Ἐποχὴ.

2) Μπόρις Μουράβιεφ «ΓΝΩΣΗ» Τόμος πρῶτος, δευτέρη ἔκδοση μὲ ἐντελῶς νέα μετάφραση.

«Στὴ σύγχρονη καιμπὴ τῆς Ἱστορίας, ὅπως καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἓνα τμῆμα τῆς αὐλαίας ἔχει ἀνοίξει. Ἔτσι δίνεται ἡ δυνατότης νὰ μνηθῶν στὴ Θεία Σοφία, τὴν «μυστηριώδη καὶ ἀποκεκρυμμένη» ὅσοι θέλουν νὰ προχωρήσουν πέρα ἀπὸ τὴ γνώση ποὺ προσφέρουν τὰ βιβλία, ὅσοι πραγματικὰ ζητοῦν νὰ συλλάβουν τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ θέλουν νὰ κατανοήσουν τί σημαίνει ἀποστολὴ τοῦ χριστιανισμοῦ στὴ Νέα Ἐποχὴ!».

3) «Η ΘΙΒΕΤΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ». Ψυχολογικὲς παρατηρήσεις: Κάρλ Γιούνγκ.

«Μιὰ καὶ εἶναι ἀναπόφευκτο γιὰ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα του καὶ νὰ δοκιμάζει τὴν ἐμπειρία τοῦ θανάτου, εἶναι ἀφάνταστα πολὺτιμο νὰ γνωρίζει πῶς νὰ συναπαντήσει σωστὰ τὸν θάνατο, ὅταν αὐτὸς ἔρθει. Ἡ Θ.Β.Τ.Ν. μᾶς γνωρίζει, ὅπως ἔκαναν τὰ Ἀρχαία Μυστήρια κι' ὅπως διακηρύσσουν οἱ Οὐπανισάδες, ὅτι ὁ ἀφώτιστος ἄνθρωπος συναντᾷ τὸν ἓνα θάνατο μετὰ τὸν ἄλλον, ἀσταμάτητα...».

Ἐπίσης:

4) «ΠΕΝΤΕ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΝΕΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ» τοῦ Πήτερ Οὐσπένσκυ.

5) «ΑΜΜΟΣ ΚΑΙ ΑΦΡΟΣ» τοῦ Καλὶλ Γκιμπράν.

6) «ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ» Μετάφραση ἀπὸ τὸ Κινέζικο πρωτότυπο: Ρίχαρντ Βίλχεμ.

7) «Ο ΦΑΡΑΩ ΑΧΕΝΑΤΟΝ» τοῦ Ἀγγελου Πρακοπίου.

8) «ΑΘΗΝΑ» Ἱστορία Πολιτισμοῦ, τοῦ Ἰδίου.

Τροφή για τὴν σκέψη...

Ζήτησε τὴν ἀλήθεια μέσα σου
ὄχι σπὰ μουχλιασμένα βιβλία.
Κοίταξε στὸν οὐρανὸ νὰ βρῆς τὸ φεγγάρι
ὄχι μέσα στοῦ νεροῦ τοῦ πηγαδιοῦ.

Περσικὴ Παροιμία

Προσπαθῶ νὰ βρῶσκω τὸν θεὸ με ὑπηρεσίες μου πρὸς τὴν ἀνθρώπινητητα, γιατί γνωρίζω ὅτι ὁ θεὸς δέν εἶναι οὔτε στὸν οὐρανὸ, οὔτε ἐδῶ κάτω, ἀλλὰ μέσα σὲ κάθε ἄνθρωπο.

Μαχάμα Γκάντι

Ἡ Ἀνάγκη ἐπικρατεῖ στὸ παρελθόν, ἡ Πρόνοια στὸ παρὸν καὶ ἡ Ἐλευθερία στὸ μέλλον.

Πυθαγόρειον

Μόνον ὁ ἀμαθὴς ὀργίζεται. Ὁ Σαφὴς ἐννοεῖ.

Ἰνδικὴ παροιμία

Ὅλοι ὅσοι μποροῦν νὰ ἀκεῖπνῶνται μποροῦν νὰ στέλλουν ἀγαθὲς καὶ ὀρωγὲς σκέψεις—καὶ οὐδέποτε ἔστω καὶ μία τέτοια σκέψις ἀπέτυχε, ἢ εἶναι δυνατόν ν' ἀποτύχη ἐνόσω ἰσχύουν οἱ νόμοι τοῦ Σύμπαντος.

Κ. Λεντιμπίτερ

Ὅλα τὰ ζῶα—πλὴν τοῦ ἀνθρώπου— ξέρουν ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι νὰ τὴν ἀπολαμβάνη κανεὶς.

Σαμ. Μπάπλερ (1835-1902)

Ἄγγλος διηγηματογράφος

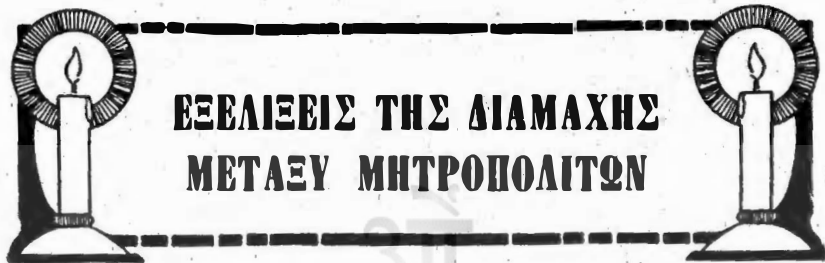
Μερικοὶ ἄνθρωποι δείχνουν ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς χιμπαντζῆδες πολὺ μεταγενέστερα ἀπὸ ἄλλους.

Φράνκ «Κίν» Χάμπορντ (1868-1930)

Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος

Ὁ κόσμος χρειάζεται εἰρήνη—καὶ ἡ πρώτη προϋπόθεσις εἰρήνης εἶναι ἡ καλὴ θέλησις μεταξὺ ἀνθρώπων διαφόρων φυλῶν καὶ ἐθνῶν, μεταξὺ διαφορετικῶν πίστεων καὶ πολιτισμῶν.

Ν. Σρί Ράμ

ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Κατά τὸ πρῶτο 15θήμερο τοῦ Ἰουλίου, ἔνδεκα Μητροπολίται ἐξεθρονίσθησαν (Ἀττικῆς Νικόδημος, Θεσσαλονίκης Λεωνίδας, Κιλκισίου Χαρίτων, Διδυμοτείχου Κωνσταντῖνος, Ἀλεξανδρουπόλεως Κωνσταντῖος, Χαλκίδος Νικόλαος, Τρικκάλων Σεραφεῖμ, Λαρίσης Θεολόγος, Παραμυθιάς Παῦλος, Βόλου Ἡλίας καὶ Ζακύνθου Ἀπόστολος), μὲ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3 Συντακτικῆς Πράξεως, ὡς «ἀντικανονικοί» ἢ βάσει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 7 Συντακτικῆς Πράξεως, ὡς «διαταράσσοντες τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας». Μὲ τὴν δευτέρη Συντακτικὴ Πράξι, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακαλῆ προηγουμένες ἀποφάσεις τῆς περὶ «κανονικότητας» ἐκλεγέντων Μητροπολιτῶν καὶ νὰ τοὺς χαρακτηρίξῃ «ἀντικανονικούς» καὶ ἐκπτώτους (περίπτωσης Ζακύνθου). Ἐξ ἄλλου, ἀπεκλείσθη ἀπὸ τοὺς ἐκθρονιζομένους τὸ δικαίωμα προσφυγῆς σὲ ἐκκλησιαστικά ἢ πολιτικά δικαστήρια.

Ἐξηγῶν τὰς ἀποφάσεις αὐτάς, μὲ διάγγελμά του πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ λαό, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ, ἐχρη-

σιμοποίησε πρωτοφανῶς βίαιο καὶ βαρὺ λεκτικὸ ἐναντίον τῶν ἐκθρονισθέντων καὶ τῶν παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων παῦν τοὺς κινοῦν, κατὰ τὴν ἀποψὶ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶπε ὅτι μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ ἐκινοῦντο «δυνάμεις τοῦ πονηροῦ», «δυνάμεις τοῦ σκότους, τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς καταστροφῆς», ὅτι μερικοὶ ἱεράρχαι ἐσκορποῦσαν τὸ μῖσος καὶ τὴν διαίρεσιν, ὅτι ἦσαν «ἐξαλλοὶ ταραχοποιοί», ὅτι διέπραττον καθυβρίσεις, συκοφαντίας, λιβελλογραφήματα καὶ γενικῶς εἰργάζοντο γιὰ τὴν ὑπονόμευσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν δημιουργίαν χάους!

Ἀκολουθοῦν μερικαὶ περικοπαι τοῦ διαγγέλματος:

«Δυστυχῶς ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἡ ἠθικῶς στηρίζουσα τὸ ἔθνος δύναμις διήλθε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ διέρχεται κρίσιμους στιγμὰς διότι κατώρθωσαν νὰ ἐπικαθίσουν ἐπ' αὐτῆς αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους, τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς καταστροφῆς ὑπὸ τὸ πρόσχημα διῆθεν τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ ὁ βαθύτερος σκοπὸς ἦτο ἡ κατάρκτησις τῆς ἡγεσίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ ἐξανδραποδισμὸς τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων στελεχῶν τῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀπομόνωσις τῆς ἀπὸ τὰ Ὁρθόδοξα Ἑλληνικὰ Πατριαρχεῖα πρὸς ἱκανοποίησιν προσωπικῶν σκοτιῶν ἐπιδιώξεων.

Τὴν κατάκτησιν τῆς ἡγεσίας καὶ τὴν διάλυσιν τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐπέτυχον παρεκκλησιαστικά ὄργανά μας ἀπὸ δεκαετηρίδων ἐργαζόμενοι συστηματικῶς πρὸς τοῦτο δια τῆς ἀντικανονικῆς καὶ ἀντισυνταγματικῆς προωθήσεως εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Κοτσῶνη ἀφοῦ κατὰ τρόπον ληστρικὸν ἐξεβρονίσθη ὁ κανονικὸς καὶ νόμιμος ἀρχιεπισκοπικὸς θρόνος Χρυσόστομος ὁ Β΄ καὶ ἀφοῦ μὲ διάφορα βίαια καὶ ἀντικανονικά προσχήματα ἀντικατεστάθη τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῶν Ἱεραρχῶν.

Διὰ μίᾶς καὶ μοναδικῆς ἀποφάσεως ἠδυνάμεθα νὰ κηρύξωμεν ἐκπτώτους πάντας τοὺς Ἱερωνυμικοὺς ἐπισκόπους καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν Ἱερωνύμονα καὶ ἐπίσης νὰ προβῶμεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων κανονικῶν ἐπισκόπων πρὸς πλήρωσιν τῶν Μητροπόλεων.

Ἐπιτελοῦντες τὸ κήρυγμα ἀγάπης καὶ ὁμοιοῦς τὸ ὅποιον κατὰ τὴν τελειὰ τῆς ἐνθρονίσεως ἡμῶν ἐκηρύξαμεν ὡς θεμελιακὸν στόχον μὲ τὸν πόθον τῆς εἰρηνεύσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐρρίψαμεν λήθην εἰς τὸ παρελθόν.

Παρέσχομεν ἄφεσιν εἰς τοὺς ἀντικανονικῶς συγκροτήσαντας τὴν Σύνοδον τοῦ 1967 ὀκτώ Ἀρχιερεῖς. Καὶ ἀποκατεστήσαμεν ὡς κανονικοὺς εἰκόσιν Ἱερωνυμικοὺς Ἀρχιερεῖς ἐπιφυλαχθέντες διὰ τοὺς ὑπολοίπους.

Καὶ ἐνῶ ἀνεμόμενον ἀδελφικὰς χριστιανικὰς ἀνταποκρίσεις μετ' ἀπείρου θλίψεως εἶδομεν τοὺς ἀδελφούς θεωροῦντας ἑαυτοὺς πλέον ἐξηφαλισμένους ὅπισθεν τῆς γενομένης ἀναγνωρίσεώς των νὰ ρίψουν καταστρεπτικώτερον τοῦ προηγουμένου τὸ ἔλαιον εἰς τὴν πυρὰν τοῦ μίσους καὶ τῆς διαιρέσεως.

Ἐν δυστυχῶς καὶ πάλιν αἱ δυνάμεις τοῦ πονηροῦ ἐσπευσαν ἀμέσως νὰ ἀντιδράσουν πρὸς ματαίωσιν τῶν εἰρηνευτικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ μονιμοποίησιν τοῦ ποθοῦ εἰς αὐτοὺς ἐκκλησιαστικοῦ χάους.

Καὶ πάλιν, ἀδελφοί, δυστυχῶς εὗρον ἀνταποκρίσιν αἱ σκότιαι δυνάμεις καὶ μερικὸν Ἱεράρχαι ἐκ τῶν ἀναγνωρισθέντων ἐξ ἐλλείψεως ἀνεξαρτησίας σκέψεως καὶ πράξεων λόγῳ πλήρους ὑποταγῆς εἰς τὰς δυνάμεις αἰτίνες ἐκ

τοῦ σκότους ἐκίνουν αὐτοὺς ἐπελήφθησαν ἐντατικώτερον τοῦ ὀλεθρίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἔργων τῆς ὑπονομεύσεως καὶ φθορᾶς τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ διαβουλεύσεων, συκοφαντιῶν, καθυβρίσεων, ἀκόμη καὶ δημοσίᾳ λιβελλογραφημάτων κλπ ἐδημιούργησαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ δημιουργήσουν ἀναταραχὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀπεργασθῶν τὴν παρεμπόδισιν παντὸς δημιουργικοῦ ἔργου ἐν αὐτῇ.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ οἱ κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ των ἀλλὰ ὄργανα σκοτιῶν φαίνεται δυναμῶς φοβοῦμαι μήπως κάποιοι ὄρκοι «Ζηλωτῶν» ἀναφερόμενος εἰς τὸ βιβλίον «Ἔτσι σπουδάζουν οἱ φτωχοὶ» τοῦ ἀρχιμ. Χριστοφόρου Καλύβα Ἱεροκήρυκος, ἐν σελίδι 121, δὲν εἶναι ἀσχετος πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν ταραχοποιῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐμφανιζόμενον φανατισμὸν λόγῳ τυφλῆς τηρήσεως τῶν ὁρῶν τοῦ ὄρκου τούτου πρὸς τὴν ὀργάνωσιν των.

*

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος «ὄρκος», μετὰξὺ ἄλλων, ἔλεγε :

«ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ

Νὰ διαδίδω παντοῦ ὅτι ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐχρεωκώπησε καὶ δὲν ὑπάρχει σωτηρία παρὰ μόνον πλησίον τῶν «Ζηλωτῶν» οἵτινες θὰ ἀνακαινίσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον δόλοκληρον.

Νὰ πειθαρχῶ ἀπολύτως εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀγιότητα καὶ αὐθεντίαν ὅλων τῶν «Ζηλωτῶν», νὰ συκοφαντῶ καὶ νὰ διαβάλλω τὴν ἀλήθειαν ὅταν αὐτὴ ὑπερηγῆται ὑπὸ ἄλλων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ μοῦ εἶναι δὲ ἀγαπητότερος ἕνας Ἑβραῖος παρὰ ἕνα Χριστιανὸς πού δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ὀργάνωσιν μου.

Νὰ μὴ παρακολουθῶ κανένα ἄλλο κήρυγμα, ὁμιλίαν ἢ διάλεξιν ἀνθρώπων ἐπιγνωσμένου ὀρθοδόξου φρονήματος οὔτε νὰ μελετῶ καὶ νὰ κρατῶ βιβλία ἢ περιοδικὰ ἐὰν δὲν φέρουν τὴν σφραγίδα καὶ τὴν εὐλογία τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» τῆς ὀργανώσεώς μου.

Νὰ ἀρνούμαι τὴν ἀλήθειαν ἐπισημῶς ἢ ἀνεπισημῶς ὅταν αὐτὴ στρέφεται ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς ὁργανώσεώς μου.

Νὰ συνεργάζομαι μὲ Τέκτονας ἢ καὶ μὲ ὑπὸ ποικίλων ἀνομιῶν βε βαρηνμένους προκειμένους νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγιωτάτων σκοπῶν τῆς ὁργανώσεώς μου.

Νὰ εἶμαι πιστὸν μέλος τῆς ἐνοριακῆς προσοδοφόρου «γιάφκας» μου, διότι μορφοῦμαι κατὰ Χριστόν, ἐκριζώνω τὸ ἀτομικὸν θέλημα μου καὶ αὐξάνω τὸ μῖσος μου κατ' ἄλλων Χριστιανῶν ξένων πρὸς τὴν ὁργάνωσίν μου.

Νὰ ἐργάζομαι ἔστω καὶ ἂν ἀτομικῶς ἐκδ' ἀπανηθῶ ὅπως ἡ ὁργάνωσίς μου ὑπερβ' ἄλλη εἰς πλοῦτον καὶ τὴν Διεθνῆ Τράπεζαν.

Νὰ συντελέσω εἰς τὴν δημιουργίαν εἰς ὑνοικοῦκλίματος δι' ἐντεχνον ὁργάνωσιν πολιτικοῦ Κόμματος πρὸς κατάληψιν πασῶν τῶν ἐξουσιῶν ἐν Ἑλλάδι».

Τὸ κείμενον τοῦ ὄρκου, εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, εἶχε χαλκευθῆ ἀπὸ ἕνα ἀρχιμανδρίτη καὶ περιληφθῆ σὲ βιβλίον του, ποῦ ἐκυκλοφόρησε τὸ 1956. Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς του παρεδέχθη, κατόπιν διαμαρτυρίας τῆς «Ζωῆς», ὅτι ὁ ὄρκος δὲν ἀφοροῦσε τὴν ὁργάνωσιν αὐτήν, οὔτε καὶ ἄλλην — ἄλλως τε, οὐδέποτε ἐνεφανίσθη ὁργάνωσις ὑπὸ τὸν τίτλον τῶν «Ζηλωτῶν» — ἀλλὰ ἦτο... ὑποθετικός...

Ὁ ὄρκος ἦτο ἐμφανέστατα πλαστός, διότι θὰ ἦτο ἀδιανόητον μιὰ θρησκευτικὴ ὁργάνωσις νὰ ὁμιλήσῃ... γιάφκες (γιάφκα = ρωσικὴ λέξις, σημαίνουσα τόπον μυστικῆς συναντήσεως τῶν κομμουνιστῶν). Γελοῖα, ἔξ' ἄλλου, ἦταν ἡ παράγραφος περὶ συνεργασίας τῶν «ζηλωτῶν» μὲ ἄτομα «βεβαρημένα ὑπὸ ποικίλων ἀνομιῶν» καί... Τέκτονας,

γνωστοῦ ὄντος, ἀπὸ ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ κείμενα, ὅτι μεταξὺ τῶν Τεκτόνων καταλέγοντας πρόσωπα ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως, διακρινόμενα γιὰ χρηστοθήθεια (ὄρος ἀπαραίτητος πρὸς ἐγγραφήν εἰς τὸν Τεκτονισμόν).

Εἶναι περιεργὸν πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, στὸν ἀγῶνα του κατὰ τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, ἔσυρε ἕνα τέτοιο σκουριασμένο σπαθί.

Ἄλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἐπιχειρήματα ἐν γένει, κατὰ τῶν «Ἱερωνυμικῶν», ἔγιναν σχόλια ἀπὸ ἀμερολήπτους κύκλους. Ὁ πρῶτον Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος ἐπεκρίθη δριμύτατα γιὰ τὸν Νόμο 214, μὲ τὸν ὁποῖον μερικοὶ ἱεράρχαι ἔχασαν τὴν θέσιν των, χωρὶς δικαίωμα ἐφέσεως, ἐνῶ οἱ διάδοχοι καὶ ἐπικριταὶ του μὲ τὴν Συντακτικὴν πράξιν ἀριθμ. 7 ἐξεθρόνισαν πολὺ περισσοτέρους ἱεράρχας, ὅχι μόνον χωρὶς δικαίωμα ἐφέσεως σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἢ προσφυγῆς σὲ πολιτικὰ δικαστήρια, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τοὺς κοινοποιηθῆ ἡ κατηγορία, γιὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα ποῦ ξεχωρίζει, κατὰ Ἀριστοτέλην, τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα ἀμύνονται διὰ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ λόγου...

Σχετικῶς, ὁ πρῶτον Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος ἀπηύθυνε ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ (ἐφημερίδες 26 καὶ 27 Ἰουλίου), μὲ τὴν ὁποῖαν ἐξηγήθη ὅτι ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῆ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 214, μὲ συνέπειαν τὴν ἀφαίρεσιν τῶν θέσεων ἀριθμοῦ κληρικῶν, ὅχι

ὁμως καὶ καθαίρεισιν, διότι ἡ κυβέρνησις, διαφορετικὰ, χάριν καθάρσεως τοῦ Κλήρου, θὰ προχωροῦσε πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, μέσῳ τῶν συνήθων δικαστηρίων, πρὸς μεγίστην βλάβην καὶ τῆς Ἐκκλησίας στὸ σύνολό της καὶ τῆς Κοινωνίας, ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τῆς βρωμιάς.

Καὶ λέγει ὁ Ἱερόνυμος πρὸς τὸν Σεραφεῖμ:

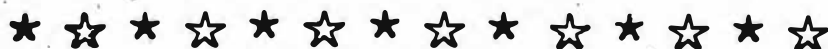
«Ἐνθυμεῖσαι, ὅτι ὡς μέλος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, δὲν ἐδέχεσο νὰ ἐπιβάλῃς αὐστηρὰς ποινὰς καὶ ἦσο ἐπιεικῆς ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν πλήρως ἀποδεδειγμένων ἐνόχων, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη οὗτοι εἶχον συλληφθῆ ἀσχημονοῦντες ἐπ' αὐτοφώρῳ;... Δὲν σὲ ἐλέγχει, λοιπόν, ἡ συνείδησίς σου, ὅταν τώρα καταδικάζεις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, κληρικούς καὶ συγκεκριμένως συνεπισκόπους σου, ὄχι πλέον ἀποδεδειγμένως ἐνόχους, ἀλλὰ ἀποδεδειγμένως καὶ πάγκοινως ἀθῶους;... Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ εἶχες εἶπει μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ γραφεῖόν μου δι' ἓνα ἐκ τῶν κυριωτέρων σημερινῶν συνεργατῶν σου Ἀρχιερέων; Ἐὰν δὲν ἦτο κάτι τὸ ἀκατονόμαστον, θὰ ἐτόλμων νὰ τὸ γράψω. Ἀλλὰ μήπως δι' ὅσων εἶχες τότε εἶπει ἐσυκοφάντεις ἓνα

συνεπισκόπόν σου; Ἐὰν ἐκεῖνα ἦσαν ἀληθῆ, πῶς σήμερον δέχεται ὁ Μητροπολίτης ἐκεῖνος νὰ δικάζῃ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας καὶ μάλιστα νὰ πρωτοστατῇ εἰς τὴν καταδίκην των;»

Ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν ἀριθμοῦ Ἱεραρχῶν ὡς «ἀντικανονικῶν» (διότι ἐξελέγησαν ἀπὸ Σύνοδον «ἀντικανονικὴν», μετὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967, καὶ ἐπὶ «ἀντικανονικοῦ» ἀρχιεπισκόπου) ὁ Ἱερόνυμος γράφει ὅτι οἱ σημερινοὶ ἐπικριταὶ του (οἱ ὅποιοι ἀσκοῦν ἐξουσίαν μετὰ τὸν ἀνασχηματισμὸν τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 εἰς 25ην Νοεμβρίου 1973) εἶχον συνεργασθῆ μαζί του καὶ δὴ ὁ ἤδη ἀρχιεπίσκοπος τοῦ εἶχε τηλεφωνήσῃ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ καὶ «νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια».

«Θὰ ἤρχεσο — ἐρωτᾷ — νὰ φιλήσῃς τὰ πόδια ἐνὸς ἀντικανονικῶς καὶ ἀντισυνταγματικῶς ἐκλεγέντος ἀρχιεπισκόπου;»

Περαιῶν, λέγει: «Διαπράττων ὅσα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν Σου διαπράττεις, λησμονεῖς ὅτι ὑπάρχει Θεός; καὶ μάλιστα δικαιοκράτης «ἀποδίδων ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ»;... Διατελῶ ταπεινὸς καὶ ἀνάξιος ὑπὲρ σου πρὸς τὸν Κύριον εὐχέτης».

TA NEA BIBLIA

Σημειώσεις ΧΡΙΣΤΟΥ Α. ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

“ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ” ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ἡ τελευταία ποιητική συλλογή τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Νίκου Κρανιδιώτη στὴ φωτιά καὶ στὸ αἷμα τῶν τελευταίων δραματικῶν γεγονότων

«ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ», ἐπιτιλοφόρησε τὴν τελευταία του ποιητικὴ συλλογή (τυπωμένη Ἰανουάριο τοῦ 1974) ὁ λόγιος διπλωμάτης, πρεσβευτὴς τῆς Κύπρου στὴν Ἀθήνα, Νίκος Κρανιδιώτης. Μὲ θητεία 30 ἐτῶν στὰ νεοελληνικὰ Γράμματα (τὸ 1945 ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶτο του βιβλίο, μιὰ συλλογὴ διηγημάτων μὲ τὸν τίτλο «Χρονικά») καὶ σύνολο ἑνδεκα βιβλίων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἐπτὰ μελέτες ἔθνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ περιεχομένου, εἶχεν ἐκδώσει μιὰ μόνον ποιητικὴ συλλογὴ («Σπουδές», 1951). Ἔτσι, λοιπόν, τὸ τωρινὸ βιβλίο του ἐμοιαζε νὰ εἶναι ἡ «Ἐπιστροφή» στὸν χῶρο τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ἀλήθειας, τὸν χῶρο τοῦ τραγουδιοῦ. Ἦθελε νὰ εἶναι μιὰ τέτοια «Ἐπιστροφή». Νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὶς παπαροῦνες τῆς Πάφου (πού πῆραν τὸ χρῶμα τους ἀπὸ τὸ «ἄλικο αἷμα τοῦ Ἀδωνιδος»), γιὰ τὰ ἐρείπια τῆς Σαλαμίνας «πού σηκώνουν τὴ μοῖρα ἑκατὸ αἰώνων» καὶ γιὰ τοὺς ἀγωνιστὰς, πού δὲν θὰ γυρίσουν ποτέ, γιὰτὶ «σωριαστῆκανε στὸ ἀντικρινὸ φυλάκιο»... Καὶ — σ’ αὐτὰ τὰ ἱστορικά, ἀρχαῖα καὶ νέα, πλαίσια ἀγώνων — γιὰ ἓνα παρὸν ἀγγους, γιὰ ἓνα δράμα ἐν πλήρει ἐξελίξει...

Ὅμως, ἡ μοῖρα θέλησε ἡ νέα ποιητικὴ φωνὴ ν’ ἀκουσθῆ μέσα στοὺς ὀρυμαγδοὺς τῶν βομβῶν, μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὶς καινούργιες σπονδὲς αἵματος, πού ἔγραψαν νέες μνημὲς γιὰ τὴν πολυπαθὴ Κύπρο.

Καὶ τί δραματικὴ ἀντιστροφή! Στὸ «Κάστρο τῆς Ρήγαινας» τραγουδοῦσε ὁ ποιητὴς:

Δένει ὁ ἥλιος
χρυσαιφὲς κορδέλλες
στὴν κορυφογραμμὴ τοῦ Πενταδάχτυλου.
.....

Πέρα ἡ Κερύνια.
γαλήνια καὶ φωτολουσμένη
ζεῖ ἀκούραστα
τοὺς πόθους καὶ τὰ δνεῖρα
ἑκατὸν Ἑλληνικῶν γενεῶν...

Στήν «Πέτρα του Ρωμηού» τραγουδοῦσε:

Στὸν οὐρανὸ τῆς Πάφου
μιὰν ἀρμαθιά λευκοπερίστερα
γράφουνε νότες μουσικῆς.

Ἄλλὰ, ὁ ποιητὴς δὲν εἶν' ἓνας ὄνειροπαρμένος φυσιολάτρης. Ζεῖ τὴν πραγματικότητα τοῦ νησιοῦ. Μιά πραγματικότητα διαψεύσεως καὶ πικρίας (προφανῶς) γιὰ τοὺς μεγάλους ταγούς τῶν λαῶν. Κάθε ἡμέρα, πού τὴν «ματώνει» ὁ «ἀμετανόητος ἥλιος», δὲν φωτίζει τὸν ψυχικὸ κόσμο. «Ἄργεῖ τόσο πολὺ νὰ ξημερώσει». Τὰ ἰδανικά; «Πυροτεχνήματα πού σβήνουν». Στους χτύπους τῆς καρδιάς ἀκούει κανεὶς «τὰ πουλιά τῆς καταγιγίδας». Στὶς «Πυρκαϊές» θὰ διαπιστώσῃ ὁ ποιητὴς:

Τὰ χελιδόνια ἔρχονται καὶ φεύγουν
χωρὶς τὸ μήνυμα τῆς ἀνοιξης.
Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει
γι' ἄλλους τόπους
γι' ἄλλους ἀνθρώπους.
Καὶ μένουμε ἐμεῖς
μ' αὐτὰ τὰ σπασμένα ἀγάλματα
τῆς σιωπῆς
μ' αὐτὸ τὸ Ἴνδαλμα τῆς ὠμορφιάς
πού χάθηκε μέσα στὸ χρόνο ..

Ἄλλὰ, πιὸ πολὺ, στὰ «Ἐννέα βασιλεία», τὴν φοβερὴ πραγματικότητα τοῦ ἐμφυλίου πραξικοπήματος τῆς 15ης Ἰουλίου, πού ἔδωσε τὸ πρόσχημα τῆς ἐξωτερικῆς εἰσβολῆς, σὰν ὁ ποιητὴς νὰ τὴν προφητεύει, μ' ἐκείνη τὴν ὑπεραίωση τῶν μυστῶν:

ΤΑ ΕΝΝΕΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Τούτη ἡ ὥρα πού γράφω εἶναι πικρή.
Σωριάζει τὰ πουλιά τῆς καταγιγίδας
καὶ σταματάει στὴν ἄκρη τοῦ θανάτου.

Ὅταν πολεμᾶνε ἀνάμεσά τους τ' ἀδέλφια
κυλάει ἡ σιωπὴ τὸ ρέμα τῆς πίκρας
ἀνεμίζουνε οἱ σημαῖες τὸ πένθος τῆς γενιᾶς,
πνίγονται οἱ φωνές στὸ σκοτεινὸ τέλμα τοῦ πόνου
καὶ στέλνει ὁ χρόνος μαῦρα,
μαῦρα μηνύματα στὴν ἔρημη Χώρα.

Κοίταξε πίσω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ φυλάκιο:
Δὲν καρπίζουν πιά τὰ περιβόλια.
Τὰ φύλλα κιτρινίζουν στὴ χλεύη τοῦ φθινόπωρου
κι' ὁ ἄνεμος φουσκώνει βαθὺ τὸ ποτάμι τοῦ τρόμου.

Πού είσαι, πέλαγο τῆς εὐτυχίας;
 Πού είσαι ἄστρο τῆς αὐγῆς
 νὰ ψηλαφήσεις τις γλαυκὲς ὄροσειρές τῆς Πάφου
 καὶ νὰ ξυπνήσεις τὰ πρωινὰ μάτια τοῦ ἔρωτα
 μὲ τοὺς αὐλοὺς τοῦ Ἄδωνη;

Πού είσαι, γαλάζια μέρα,
 νὰ φωτίσεις τὰ ἑννέα βασιλεία,
 καὶ νὰ γράψεις στὶς πέτρες τῶν ἀρχαίων θεάτρων
 τὸ μήνυμα τριάντα Ἑλληνικῶν αἰώνων;

Τούτη ἡ ὥρα πού γράφω εἶναι πικρή.
 Σωριάζει τὰ πουλιὰ τῆς καταιγίδας
 καὶ σταματᾷ ἐπὶ τὴν ἄκρη τοῦ θανάτου.

Δυστυχῶς, ἡ Κύπρος πέρασε, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, στὸν μαῦρο
 χῶρο τοῦ θανάτου, πρῶτα ἀπὸ χέρι ἀδελφικὸ καὶ ἀπὸ τὸ ξένο,
 ἔπειτα...

★

Ἡ «Ἐπιστροφή» δεσπόζεται ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς ἱστορίας τῆς
 Κύπρου. Οἱ «μνήμες» εἶναι λέξεις πού ἀπαντᾷται στὸ ἕνα τρίτον τῶν
 ποιημάτων τῆς συλλογῆς. Καὶ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῶν αἰώνων ρέει
 πικρία, φθορά, διάψευσις, ἀδικία, αἷμα, μῖσος...

Ἡ γραφὴ τοῦ ποιητοῦ εἶναι δυναμικὴ, ἀλλὰ καὶ βαθεῖα ἀνθρώ-
 πινη. Ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τις ἀντιθέσεις καὶ τις συγκρούσεις τῶν
 «ἄδειων» ἀνθρώπων, πού μάταια ἀγωνίζονται «νὰ πιάσουν τ'
 ἄστρα». Ὁ συμβολισμὸς του στεφανώνεται μὲ κορυφαῖες ἐκφράσεις,
 ὅπως γιὰ τὰ κορμιὰ τῶν ἀγωνιζομένων πού μεταβάλλονται «σὲ
 δέντρα δάφνης» καὶ γιὰ τὰ «ἀκατάλυτα δέντρα» πού μάχεται ὁ
 ἄνεμος — τοὺς ἀνθρώπους!

Μέσα στὸν τεφρὸν ὀρίζοντα, ἡ πίστις πρὸς τὸν Ἄνθρωπο
 παραμένει ὀρθία. Στὴν «ᾠρα τοῦ τέλους» σαλπίζει τὴν αἰσιοδοξία.
 Ὅλα — ἰδέες, ἄνθρωποι, θεοὶ — θὰ σωθοῦν μαζί μὲ τὸν ἄνθρωπο,
 γιὰτὶ ὑπάρχουν μοναχὰ ὅσο Αὐτὸς ὑπάρχει... Καὶ ἡ νίκη τοῦ ἄν-
 θρώπου θὰ συντελεσθῇ ὅταν θὰ ὑψώσει στὰ χέρια του ἕνα κλωνάρι
 ἐληῶς... («Γράμμα στὸν πληγωμένο ἀδελφό»).

Στὴ «Δωδέκατη ὥρα» περιλαμβάνεται ἡ ὑπερούσια προσευχὴ
 τοῦ ποιητοῦ:

Ἄνοιξε Θεέ μου, τοὺς κρουνοὺς τοῦ ἐλέους,
 ν' ἀνθίσουν οἱ οὐρανοὶ σου ἄστρα κι' ἥλιους,
 ν' ἀνθίσει ἡ γῆ σου ἀγάπη κι' εὐφροσύνη!

Ἐλήφθησαν ἐπίσης

τὰ κάτωθι βιβλία, διὰ τινῶν ὁποίων, κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ», θὰ γίνῃ κριτικὴ παρουσίασις εἰς ἐπόμενα τεύχη:

Εὐαγγέλου Σ. Σταματίη "Ἀρθρα-Ὀμιλίας. Ἀρθρα στὴν ἔφημ. «Ἐπίστασι καὶ ὀμιλίας» ἀπὸ Λαϊκὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἐπαρχίας Φιλων τοῦ Λαοῦ. Ἰδιῶς ἐκλατικευτικὰ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης.

Ἡλία Σιμπούλου: Αἰγιασεπλεαγνιτικὴ ποιητικὴ φιλολογία. Ἀνθολογούνται ὄχι μόνον ὁ ποιητὴς τοῦ Αἰγιαίου, ἀλλὰ καὶ οἱ συμπατριῶτικῶς γεννηθέντες ἐκεῖ. Μεταξὺ ἄλλων Πολέμη, Ἐφθαλιώτης, Καμπάνης, Σημηριώτης, Ἐλύτης, Προβελέγγιος, Σουρής, Ζερβός, Στρατήγη, Παρφόρας, Ρίτα Μπούμη, Μάριος Βαϊῆνας, Γρυπάρης.

Πότης Καμπάνη. Καλῶς ἤλθεσ σπουργιτάκι. Εἰκονογράφος Μιχ. Νικολινάκου. Παιδικὴ λογοτεχνία.

Γιάννη Νικολόπουλου: Δοξαστικὸ Ἐκδοσις πολυτελής, σὲ μεγάλο σχῆμα, μὲ καλλιτεχνικὰ πλαίσια. Ἐνας ζευγαλιότης, περνώντας τὸ φαράγγι, μιλεῖ μὲ τὸ ἄλογό του, πού πνίγεται, ἐν τέλει, σὲ ρέμμα. Δοξαστικὸ τοῦ μόχθου ἀνθρώπων καὶ ζῶων, «χωρὶς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου».

Κώστα Ἐπιταλιώτη: 910 ἡμέρες Ἐξώφυλλο τοῦ ζωγράφου Θαν. Κόκαλη καὶ ἀκίτσο τοῦ ζωγράφου Γιάννη Τσαλάκου. Ποιήματα, σὲ προσωπικὸ τόνο. «Ἐννιακόσες δέκα τόσες μετρημένες εἶναι οἱ μερὲς τῆς ζωῆς ποῦταν μὲ σενα ἢ ἀνασα τῆς ψυχῆς».

Ταίχη Δόξα: Στὴ χώρα τοῦ Αὐγεία. Μυθιοπάρημα. Σχέδια τοῦ Γιώργου Βαρλάμου. Περιγράφεται ὁ ἀγῶνας ἑνὸς τυπικοῦ δασκαλοῦ τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ ἀλλάξῃ τὴν «Ἐροσηγῆ» σὲ «Χρυσσηγῆ», πολεμῶντας τὴν κακομοιριά, τὴν κατεστημένη ἀντίδραση καὶ τὴν πρόληψη, ματαία ἄμας, γιατί στο τέλος μετατίθεται διαμενῶς καὶ

πρόεδρος τοῦ χωριοῦ διαρίζεται «ὁ Μηνῶς ὁ Σάλιαγκας ἢ Καθίκης». Τὸ ἔργο ἐκτυλίσσεται σὲ σύγχρονη ἐποχή.

Ἄρη Χατζηδόκη: Ὁ Νίκος Καζαντζάκης στὸ δικαστήριον τοῦ Κυρίου (Λειτουργοῦντας ὡς ἐφέτερος), ὅπου κατέφυγε ὁ συγγραφεὺς, γιὰ ν' ἀντικρούσῃ τὴς ἐναντίον κατηγορίας γιὰ ἀθείσμο καὶ κομμουνισμὸ. Ἀκολουθοῦν δύο ἄλλα δράματα.

Ζάχου Σαμαλαῶ: Ἡ κλασικὴ μας ἀλήθεια. Μελέτη.

Εὐαγγ. Ἀσιωτῆ: Ἄρτακράτης. Ποιήματα

Θάναυ Κυριακόπουλου: Ὁ μαθητευόμενος. Ποιήματα.

Ἐφης Κ. Αἰλιανοῦ. Θάλασσα τοῦ ζόφου. Ποιήματα.

Ἄννας Κοκοσαγιώρη: Στὸ κέντρο τῆς σιωπῆς, Συγκαμωδῆ. Δευτέρα. Ποιήματα.

Ρόης Παπαγγέλου. Ρωγμὲς Ποιήματα

Β. Η. Βογιατζόγλου Ὁ φόνος τοῦ πολεμιστῆ Ποιήματα.

Ξάνθου Λυσιώτη: Ἀσφῶδελι. Ποιήματα

Ὀλγας Βότση Γυμνά πέματα Ποιήματα

Λαύρας Κωνσταντινίδου Ποιήματα.

Διονύση Χιωνῆ: Πλήρωμα τῶν καιρῶν Ποιήματα

Ἰάσωνος Εὐαγγέλου: Κομποῦτερ «Θεατρικὸς στοχασμὸς».

Πάνου Παναγιωτοῦνη: Τὰ τύμπανα τῆς βροχῆς

Γ Ρεγκούτα: Ἀναδραμὴ σὲ χθές. Χρονογραφήματα

Ἰωάννης Δρίθα: μεταφράσεις ἔργων τοῦ Βύρωνος (Οἱ δύο Φόσκαρι, Μάμφρεντ, Ἡ Νύφη τῆς Ἀβύδου, Οὐρανός καὶ Γῆ) Καθενας ἀπὸ τοὺς τρεῖς τόμους συνοδεύεται καὶ μ' ἕνα πρωτοτυπο ποιητικὸ ἔργο

Πάνου Ταίνα Ἀρδηατὸς Μελέτη.

Ὀρέστη Ἀλεξάκη: Ἡ Περσεφονη τῶν γυρισμῶν. Ποιήματα

Μαρίας Γαϊτατζῆ - Τσίκουλα Κραυγῆ στὴν Ἐρημο. Ποιήματα

Μαριέττας Λαμπιάνκο: Ἡλιοτρό-
πια. Ποήματα.

Ἐλένης Σεργίου: Πρωτόγνωμα.
Ποήματα.

Ἐλένης Ταγκαλάκη: Χώρες τῆς
Θούλης. Ποήματα.

Νίκου Βλάχου: Ψηλαφίαις σέ
τρία ἐπίπεδα. Ποήματα.

Ν. Σαμαρά: 7 μικρές ἱστορίες. Δι-
ηγήματα.

Νίκου Μπούτσα: Βάρβαροι σὸν
οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ. Διηγήματα.

Βύρωνος Δάβου: Ἕνας ἀνθρώ-
πος κυριάζει στὴ δύση. Μυθιστόρη-
μα.

Ρίτας Μηλιώρη: Περισχές. Ποήμα-
τα.

Νικ. Παράσχη

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ἔπὸ Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Σπουδαιότατον ἀπόκτημα, διὰ τοὺς ἐρευνητάς τῆς ἐσω-
τερικῆς ἐπιστήμης, τὸ κυκλο-
φορήσαν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τί-
τλον βιβλίον, τοῦ ἐκ τῶν μαθη-
τῶν τοῦ διδασκάλου Σπυρίδω-
νος Νάγου, φιλοσοφημένου καὶ
ἐμπνευσμένου ἐκ τῆς ἀρχαίας
ἐλληνικῆς Σοφίας σεβαστοῦ
μας Ν. Παράσχη.

Προσπάθεια τοῦ συγγραφέως
εἶναι νὰ ἀφυπνίσῃ τὰς ὀπίμους
ψυχάς, διὰ πρῶσαναπολιτισμοῦ
τῆς διανοίας αὐτῶν εἰς τὴν με-
λέτην, κυρίως, τῶν ἀρχαίων τη-
γῶν Γνώσεως, πρὸς τὴν ὁρθὴν
κατεύθυνσιν, διὰ τὴν ἔρευναν
καὶ ἀποκάλυψιν τῆς Ἀληθεί-

ας, ἣν κατεῖχον ἀνέκαθεν τὰ
καλῶς λειτουργήσαντα ἀνὰ
τοὺς αἰῶνας. Μυστήρια, καὶ
τὴν ἰστοίαν, ὡς ἀπολεσθέντα
Ἄλογον, ἀναζητοῦν καὶ ἐ-
ρευνοῦν σήμερον, αἱ εἰς τὸ
ὑψος τῶν εὐρισκόμενων ὄργα-
νώσεως ἐρεύνης τῆς ἐσωτερικῆς
Γνώσεως καὶ Ἀληθείας, τὴν ὀ-
ποῖαν ἐμπραγματώως καὶ ἐπι-
στημονικῶς ἀδυνατοῦμεν νὰ
συλλάβωμεν διὰ τῶν γνωστῶν
αισθητηρίων μας καὶ ἀναγνω-
ρίζει ὁ σεβαστὸς συγγραφεὺς,
ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται εἰ-
δικὰ ψυχικὰ αισθητήρια ὄργα-
να καὶ δυνάμεις, παρ' ὅσον ὅτι
αὐτοὺς ἀνήκει εἰς τοὺς θετικοὺς
ἐπιστήμονας.

Τὸν διακρίνει ἡ πίστις ἰσείς τὴν
Ἀθανασίαν τῆς Ψυχῆς καὶ ἡ
διὰ τῶν ὀργανισμῶν ἐξέλιξις
αὐτῆς, κυρίως κατὰ τὰς Πυθα-
γορικὰς δοξασίας, αἱ ὁποῖαι ἐ-
πρέσθευον ὅτι σκοπὸς τῆς φύ-
σεως εἶναι ἡ δημιουργία συνει-
δήσεων καὶ σκοπὸς τούτων ἡ
διὰ τῆς ἐν συνεχείᾳ ὑπάρξεως
καὶ ἐξελλίξεως ἀπόκτησις ἀπο-
λύτου ἐλευθερίας (ἐλευθέρως
καὶ ἀνεξαρτήτου διανοίας) καὶ
ἡ ἀποθέωσις αὐτῶν, συμφώνου
τούτου καὶ πρὸς τὰς Μυστηρια-
κὰς δοξασίας.

Ἡ ΖΩΗ: Αὕτη, κατὰ τὴν
ἀρχαίαν φιλοσοφίαν, δέχεται ὅ-
τι εἶναι ἰδιότης τῶν ἰσομοιομι-
κῶν οὐσιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ
μία εἶναι ὕλική, ἥτις εἶναι καὶ
ἀτομικὴ κατὰ τὴν ὕλικὴν σύ-
σπαισιν, ἡ δὲ ἑτέρα εἶναι αἰθε-
ρικὴ μὴ ὕλική, ἀτιμητος καὶ
συνεχῆς πρὸς ἑαυτήν. Ἡ αἰθε-

ρική ουσία είναι η Μονάς τῶν Πυθαγορείων, ἡ δὲ ὕλική ἢ Δυάς, ἐκ τῆς συνεργασίας τῶν ὀπαιῶν συνίσταται ἢ διαμόρφωσις τῶν κόσμων καὶ τῶν μορφῶν αὐτῶν, καὶ ἐπομένως θά ἠδύνατο νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἰδιότης τῆς ὕλης (νόμος).

Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ : Ἡ Γνώσις τοῦ ἀνθρωπίνου οργανισμοῦ δὲν ἔχει ἀκόμη ὀλοκληρωθῆ. Παρὰ τὰς προόδους τῆς βιολογίας, ἀγνοοῦμεν τὴν αἰτίαν τῆς ζωῆς καὶ τὴν φύσιν τῆς. Παρὰ τὰς προόδους τῆς χημείας καὶ τῆς βιοχημείας, ἀγνοοῦμεν τί εἶναι ὕλη. Παρὰ τὰς προόδους τῆς φυσικῆς, ἀγνοοῦμεν τί εἶναι ἐνέργεια. Αἱ θεωρίαι τοῦ Ἀϊνστάϊν καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἐπιστημόνων ἐξηγοῦν κατὰ ἕνα τρόπον τὰ φαινόμενα, ἀλλὰ ἀγνοεῖται ἡ οὐσία αὐτῶν. Ἡ οὐσία τῆς ψυχῆς εἶναι ἀπροσπέλαστος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἔρευναν καὶ ποιεῖται διὰ τὴν ἐπιστήμην «ὁ ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ ἀγνωστος». Πέραν τῶν ὀρίων τούτων τῆς θύραθεν ἐπιστήμης, τὸν λόγον ἔχουν αἱ μυστηριακαὶ ὀργανώσεις, ἡ ἐσωτερικὴ φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αὐτὰ θά λειτουργοῦν κανονικῶς καὶ θά φοιτοῦν εἰς αὐτὰς συνειδήσεις παρεῦμενα πρὸς τὴν θέωσιν, θεῖοι Μυσταγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δεχθεῖσαι ἐξ ἀπακαλύψεως τὴν Γνώσιν.

Ἡ ΨΥΧΗ: Μὲ τὴν σύστασιν καὶ οὐσίαν τῆς Ψυχῆς ἢ φυσικῆ Ἐπιστήμη καὶ βιολογία δὲν ἀ-

σχολοῦνται, διότι αὕτη δὲν ἐπιπίπτει εἰς τὸ σύστημα τῆς ἐπιστημονικῆς σκέψεως καὶ ἐρεύνης. Μὲ αὐτὴν ἠσχαλήθη ἡ φιλοσοφία ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ κυρίως οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληνες Φιλόσοφοι (Βιβλίον Ἀντ. Ἀδριανοπούλου).

Κατ' αὐτὰς ἡ Ψυχὴ εἶναι ἀπλή τὴν σύνθεσιν, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν δύο αἰετιῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως, τὴν αἰθερικὴν καὶ τὴν ἀτομικὴν. Ἐχει δύο κέντρα, ἐκ τῶν ὀπαιῶν τὸ μὲν ἐσωτερικὸν εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ἐκδηλουμένη ὡς κίνησις τῆς οὐσίας, ὡς ἐσωτερικὸς νόμος αὐτῆς καὶ αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῆς. Εἶναι τὸ «Δυνάμει Εἶναι». Τὸ δὲ ἐξωτερικὸν κέντρον εἶναι ἡ Ζωή. Αὕτη ἐκδηλοῦται ὡς ἐξωτερικὸς νόμος τῆς οὐσίας, ὀβουμένης ἀπὸ τὴν κίνησιν εἰς αὐτοσύνθετον ὑπαρξιν.

Τὰ δύο ταῦτα κέντρα τῆς ἀτομικῆς οὐσίας, ὡς ἰδιότητες τῆς κινήσεως καὶ τῆς ζωῆς, ἐνοῦμενα καὶ αὐθις μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ αἰθέρος, ἔχουσιν ἐκδηλοῦν τὸν νόμον τῆς Ἐνεργείας, ἐνεργοποιοῦνται ἀπὸ αὐτὴν καὶ συνθέτουν τὸ εἰς τὴν φύσιν ψυχικὸν ὄν, ἦται τὸ «κινουόμενον καὶ Ἐνεργοῦν Εἶναι».

Τοῦτα ὅμως ἐπιτυγχάνεται, ὅταν τὸ ἀτομον τῆς ὕλης, ἀφ' ἑνὸς γίνῃ ἀτομον ἡλιακῆς καταστάσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅταν ἡ δόνησις τῆς οὐσίας τοῦ αἰθέρος φθάσῃ τὴν εἰδικὴν ἐκείνην δόνησιν, ἦτις θά πλησιάζῃ τὴν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός

καὶ ἦτις ὡς «Δίη», ἐχα-
ρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀρ-
φέως. Τότε αὕτη ἐνοῦται
ἀρρήκτως μετὰ τοῦ ὕλικου ἀ-
τόμου καὶ δημιουργεῖται ἢ ὡς
ἀνωτέρω τριπλῆ σύνθεσις τοῦ
ψυχικοῦ ὄντος. Τοῦτο ἀναφέ-
ρεται εἰς τὸ πρῶτον στάδιον
τῆς δημιουργίας τῆς ἀτομικῆς
ψυχῆς, τὸ ὁποῖον χαρακτηρί-
ζεται ὡς ἐκπνευμάτωσις τῆς ὕ-
λης. Οὕτω τὸ νεοσχηματισθὲν
ψυχικὸν ὄν καθίσταται αὐτο-
τελὲς δημιουργικὸς παράγων,
τοῦ ὁποῦ αἱ ἐσωτερικαὶ δυ-
νάμεις συνδέονται καὶ συνεργ-
γάζονται μὲ τὰς δυνάμεις καὶ
ἐνεργείας τῆς καθόλου φύσε-
ως.

Ἡ ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ:

Τέσσαρα γεγονότα δύνανται
νὰ συμβοῦν κατὰ τὸν συγγρα-
φέα: 1. Διάλυσις τῆς Ψυχῆς,
2. Δημιουργία ὀργανισμοῦ εἰς
τὸν πνευματικὸν κόσμον 3.
Μετεναίρκωσις τῆς Ψυχῆς καὶ
4. Δημιουργία νέου ὀργανι-
σμοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν-
τῆ Γῆ ζωῆς τῆς. Νὰ δημιουρ-
γῆ ἢ Ψυχὴ νέον ὀργανισμὸν ἐν-
τὸς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος,
ἔπὸ τὰς αἰσίας τῆς Φύσεως
(μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθη-
σεις μας), τὸν ὁποῖον θὰ χρη-
σιμοποιῆσιν ὅταν θὰ ἐγκατα-
λείψῃ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.
Τῆν οὐσίαν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι
σαφοὶ καὶ μύσται ὀνόμαζον
Συνδεδεικὸν Λόγον. (Ι. Σπο-
θαίου Φυσικά). Τοῦτον οἱ Ὀρ-
φικοὶ ὀνόμαζον λάμπρον σῶμα.
Ὁ Ἰάμβελιχος αἰθερώδεις αὐ-
γοειδὲς ὄχημα τῆς ψυχῆς δηλ.

αἰθερικὸν μὲ ὄμιν αὐγῆς. Ὁ
Πρόκλος τὸ ὀνομάζει αἰθερι-
κὸν ὄχημα, προῖον τοῦ οὐρα-
νοῦ.

Ἐκτὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ
Συνδεδεικὸν Λόγου ὑπάρχει καὶ
ὁ Συνθετικὸς Λόγος. Εἶναι αἰ-
θερικῆς Φύσεως καὶ ὑπὸ τοῦ
Πυθαγόρου ἐχαριστηρίσθη ὡς
Ψυχὴ τῆς Φύσεως, ὑπὸ τῶν
Ὀρφικῶν Αἰθῆρ ἢ οὐσία τοῦ
χώρου. Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ
Ἰωάννου ὡς Λόγος. Ὑπὸ τῶν
Ροδοσταύρων ὡς Θεῖον Πῦρ.
Ὑπὸ τῶν Ἱεραφαντῶν τῶν
Μυστηρίων ὡς οὐσία τοῦ Θεοῦ
καὶ ἔπὸ τὴν σημερινὴν Ἐπι-
στήμην ὡς δυναμικὸν πεδῖον
τῆς Φύσεως. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω
προκύπτει καὶ ὁ Διασωματικὸς
Λόγος ὡς μέσον τῆς ψυχικῆς
ἀναγεννήσεως.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὕλι-
κοῦ σώματος ἢ Ψυχὴ χρησιμο-
ποιεῖ τὸν νέον πνευματικὸν ὀρ-
γανισμὸν. Ἄλλ' ἵνα τοῦτο ἐπι-
τευχθῆ ἀπαιτεῖται, κατὰ τὴν
ἀρχαίαν παράδοσιν, νὰ λει-
τουργήσῃ ὁ νόμος τῆς Ἄρμω-
νίας μεταξὺ τῶν δυνάμεων
τῆς Ψυχῆς, ἐκεῖνων τοῦ ὕλι-
κοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐκεῖνων
τοῦ ἀστρικοῦ τοιοῦτου. Δηλα-
δὴ οἱ παλμοὶ τῶν ὕλικῶν ἀτό-
μων τοῦ ὕλικου ὀργανισμοῦ
καὶ αἱ δονήσεις τῆς οὐσίας τοῦ
συνδεδεικὸν καὶ συνθετικὸν νὰ
συνεργάζωνται κατὰ μαθημα-
τικὴν συνάρτησιν ἁρμονικὴν
πρὸς τοῦτο.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἢ Ψυ-
χῆ, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δημι-
ουργίαν πνευματικοῦ ὀργανι-

ομοῦ, πρέπει νά ἔχη συμπληρωσὴ τὸν κύκλον τῶν ἑνσαρκώσεων τῆς πρὸς ἀνάλογον ἐξέλιξιν εἰς ἀνθρωπίνους ὀργανισμοὺς ἐπὶ τῆς Γῆς. Αἰ νοσητικά, αἰσθηματικά καὶ συναισθηματικά δυνάμεις τῆς Ψυχῆς νά ἐξεδηλώθησαν εἰς τὰ ὄρια τῆς ὀλοκληρώσεως τῶν νόμων τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἀγάπης, τὰ ὁποῖα εἶναι καθωρισμένα ἐκ τῆς δημιουργίας διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, εἰς τὸ περιβάλλον τῆς Γῆς καὶ νά ἔχη ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κάθε τι μὴ ἐνηρμοσισμένον μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, νά ὑποστῇ τὴν κάθαρσιν καὶ καταστῇ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἀγνὸς ὁ ἀνθρώπος. «Οὐδεὶς ἂν μὴ ἀπολύτως ἀγνὸς δύναται νά ἀναγεννηθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πιρὸς τοῦ λειτουργοῦντος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ μορφῇ ὡς φορέως ζωῆς καὶ ὡς δημιουργικῆ δυνάμεις ἢ Λόγος».

Σκοπὸς τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἐλευθέρου πνευματικοῦ κόσμου εἶναι ἡ δημιουργία κόσμου πεφαισμένου ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Γνώσεως. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῶν ἀλληπαλῶν ἑνσαρκώσεων τῆς Ψυχῆς, κατὰ τὰς ἰσότητας. τὸ Κάρμα διαμορφώνει τὴν καθ' ἑκάστην ἑνσαρκώσιν ζωὴν, ὥστε νά καταστῇ ὁ ἀνθρώπος κατάλληλος πνευματικῶς πρὸς περαιτέρω ἐξέλιξιν ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ.

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ: Τὰ Μυστήρια ἀπετέ-

λουν τὰ μόναι κατάλληλα μέσα ἐπικοινωνίας ὀρίμων συνειδητήσεων, μὲ πνευματικὸν κόσμον ἀνωτέρας καταστάσεως, ἔχουσῶν ἀγνότητα ψυχικὴν καὶ σωματικὴν, ὑγείαν καὶ ἔφεσιν προσαρμογῆς εἰς τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους καὶ προπαντὸς ζωὴν κατ' ἀρετὴν.

Τὰ Μυστήρια ἀπεκάλυπτον εἰς αὐτάς καὶ τὴν οὐσίαισιν καὶ τύχην τῆς ἀνθρωπίνης Ψυχῆς, πᾶσαν Γνώσιν, κατ' ἐπιταγὴν τῆς Θεότητος.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

α) Ἡ Ψυχὴ εἶναι σύνθετος ἀφθάρτων οὐσιῶν τῆς Φύσεως, ἦτοι ἠλιακῆς ὀλικῆς οὐσίας καὶ ἠλιακῆς ἐνεργείας, ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὰς ιδιότητας τοῦ Φωτεινοῦ Ἡλιακοῦ Αἰθέρος, τοῦ ὁποῖου προεξέχουσα δυνάμεις εἶναι ἡ Πνευματικὴ Ἐνέργεια ἢ Ἡλιακὸς Λόγος. Εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀθάνατος. Εἶναι μέρος τῆς Θεότητος ἀπὸ καταγωγῆς τῶν οὐσιῶν καὶ ἔχει δυνάμεις ἐντὸς τῆς πᾶσαν τῆς φύσεως ἐκδήλωσιν, μὲ ἀνώτερον σταθμὸν τὴν θεοποίησιν τῆς.

β) Διὰ νά ζῆσθαι καὶ ἐξελιχθῆ ἔχει ἀνάγκην μορφῆς ἢ ἐνεργητικοῦ μέσου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκδηλοῖ τὰς ἰδίας αὐτῆς δυνάμεις καὶ τὸ μέσον τοῦτο δημιουργεῖ ἡ Ψυχὴ τῇ συνδραμῇ τῶν δυνάμεων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

γ) Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς εἶναι ἡ τελειοτέρα ὀργα-

νική μορφή επί της Γης και δι' αὐτοῦ ἐξελλίσσεται ἡ Ψυχὴ, ἥτις κατασκευάζει νέον Πνευματικὸν Ὄργανισμὸν, μὴ ὑποκείμενον εἰς τὸν νόμον (φαινόμενον) τοῦ θανάτου.

δ) Αἱ παραγωγικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ, διὰ τοῦ ἀναβολισμοῦ καὶ διὰ μέσω τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὡς ἀναπτύσσεται ἐν τῷ θιβάδιω, ἔχουσιν ἐν ἑαυταῖς ἡλιακὴν ἐνεργητικὴν βάσην, ἐνισχυόμεναι δὲ καὶ ὑπὸ δυνάμεων πνευματικῆς φύσεως, καθίστανται ὁ κύριος δημιουργικὸς παράγων

νέου Πνευματικοῦ Ὄργανισμοῦ.

Τοῦτο εἶναι ἡ Γνώσις τῶν Φιλοσοφικῶν, Θεοσοφικῶν καὶ Μυστηριακῶν συστημάτων ὑπὸ καλῶς λειτουργήσαντων διόνων, ἐλευθέρων καὶ ἀνεπηρέαστον προλήψεων καὶ προσκαταλήψεων πάσης μορφῆς.

Πιστεύομεν ὅτι δὲν ἐκακοποιήσαμεν τὰς διαβάσεις τοῦ σεβασίμου διδασκάλου, ἐν τῇ πρασπεθείᾳ μας, ὅπως καταστήσωμεν αὐτὰς ἐν περιλήψει γνωστὰς καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ΙΛΙΣΟΥ.

ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Ι Η Σ Ο Υ Σ

Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἰησοῦς; • Αἱ διάφοροι περὶ αὐτοῦ ἄπόψεις, ἐκτιθέμεναι ἀμερολήπτως. • Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν Ρενάν. • Ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὸν Συρέ. • Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆν Καινῆ Διαθήκη.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΜΟΝΟΝ Δρχ. 60

Οἱ Παρισίνοί «Δελφοί» προχωροῦν

Ἀπὸ τὸ Παρίσι μᾶς γράφουν ὅτι οἱ «Δελφοί» — ἡ ἑλληνόφωνος τεκτονικὴ Στοὰ — προχωροῦν. Ἦδη, ἐπὶ πλέον τῶν ἀρχικῶν, ἐμυήθησαν οἱ κ.κ. Ἀντώνιος Κούνιο, Περικλῆς Εὐθυμίου, Δημήτρης Φανουχ, Ἀγγελος Χαρίτος καὶ Ἰωάννης Βάχλας.

Ἰδρυταὶ τῆς Στοᾶς ὑπῆρξαν ὁ Μέγ. Διδάσκαλος κ. Ἐμμ. Δραπανάσκης καὶ ὁ κ. Γεώργιος Δραπανάσκης, οἱ φιλέλληνες κ.κ. Maurice Bassan, Roland Roux de Lousignan, Jacques Zalma, καθὼς καὶ οἱ κ.κ. Νικόλαος Δεληγιάννης, Δημήτριος Εὐθυμίου, Ἀνδρέας Χατζηγεωργίου, Γεώργιος Μαθᾶς, Μιχαὴλ Μιλᾶτος, Δημήτριος Νέστορας, Μιχαὴλ Προδρομίδης καὶ Θωμᾶς Εὐθυμίου.

Τὸ Συμβούλιον Ἀξιωματικῶν τῆς τρεχούσης περιόδου ἔχει συγκροτηθεῖ ὡς ἀκολούθως :
 Σεβ. Ἐμμ. Δραπανάσκης
 Ἐπίτ. Σεβ. Δ. Εὐθυμίου
 Α' Ἐπ. Θ. Εὐθυμίου
 Β' Ἐπ. Μ. Μηλᾶτος
 Ρήτ. Δ. Νέστορας
 Γραμμ. Γ. Μαθᾶς
 Πρόσθ. Γραμμ. Ν. Δεληγιάννης
 Ταμ. J. Zalma

Ἐλεον. M. Bassan
 Τελετ. Roux de Lousignan
 Πρόσθ. Τελ. Α. Χατζηγεωργίου
 Δοκ. Μ. Προδρομίδης
 Στεγ. Γ. Δραπανάσκης
 Ἐπίτιμα μέλη τῆς Στοᾶς ἔχουν ἀνακηρυχθεῖ ὁ Μεγ. Διδ. τῆς Μεγάλης Ἐθνικῆς Στοᾶς τῆς Γαλλίας κ. A. L. Derosière, ὁ πρῶν Μεγ. Διδ. κ. E. Van Hecke, ὁ βοηθὸς Μεγ. Διδ. κ. M. Cerbu, ὁ Μεγ. Ἐπαρχ. Διδ. κ. R. Mattei, ὁ Μέγ. Ἐλεον. κ. M. Fougères, ὁ Μέγ. Ἐπαρχ. Τελετ. κ. N. Katkoff, ὁ Α' Μέγ. Ἐπαρχ. Ἐπ. κ. J. P. Berthelon καὶ ὁ Β' Μέγ. Ἐπαρχ. Ἐπ. κ. R. Dalesky.

Ἐπίσης ἐπίτιμα μέλη ἔχουν ἀνακηρυχθεῖ ἐξ Ἑλλάδος ὁ Μέγ. Διδ. Ἀλέξ. Τζαζόπουλος, ὁ Μέγ. Γεν. Γραμμ. Γεώργιος Σεργόπουλος, ὁ Ὑπατος Μέγ. Ταξιάρχης Δημ. Τσῆρος, ὁ Μέγ. Καγκελᾶριος Μηνᾶς Λογοθέτης καὶ ὁ Σεβ. τῆς Ἀθηναϊκῆς Στοᾶς «Δελφοί» Παναγιώτης Χρονόπουλος, ὅστις εἶναι καὶ ἐπίτιμος Σεβ. τῆς Παρισίνης Στοᾶς, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν ἐξαιρετικῶν ὑπηρεσιῶν του διὰ τὴν Ἑλληνο-Γαλλικὴν τεκτονικὴν συνεργασίαν.

Ἐνάγκη συμπαράστασος στὴν τραγωδία τῶν Κυπρίων

Οἱ Κύπριοι ἀδελφοί μας, θύματα ἀδικου καὶ ἀγρίας ἔξνης εἰσβολῆς, στὰ πλοίασια τοῦ διεθνούς κυνιαμοῦ, ἐν ὀνόματι στρατηγικῆς σκοπιμότητος, ποῦ ποδοπατάει κάθε ἠθική ἀρχή καὶ ἐξευτελίζει τὴν ἔννοια τῆς ἀνθρωπότητος, περιμένουν τὴν συμπαράστασή μας!

Δὲν φθάνει ὁ πόνος μας, δὲν φθάνει ἡ ἀγανάκτησίς μας. Πρέπει νὰ ὑπάρξη θετικὴ συμπαράστασις. Στους φίλους τοῦ «ΙΛΙΣΟΥ» ἀπευθύνουμε ἑκκλησίαι καὶ προτείνουμε:

— Προσφέρετε λίγο αἷμα, στὸν πλησιέστερο σταθμό, γιὰ τὴν Κύπρο!

— Προσφέρετε ἀπὸ τὸ ὑπέρημά σας στὸν γενικὸ ἔρανο.

— Δεχθῆτε ἓνα ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι σχολικῆς ἡλικίας γιὰ προσωρινὴ φιλοξενία, ἕως ὅτου νὰ περάσῃ ἡ λαίλαπα τῆς προσφυγιάς.

Ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴ Φύση

Ἐξεδόθη στὶς Ἠνωμένες Πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς μιὰ συλλογὴ ἀρθρῶν τοῦ καθηγητοῦ δόκτορος Τάμας ὑπὸ τὸν τίτλο «Οἱ ζωὲς ἐνὸς κυττάρου», ποῦ εἶχαν πρωτοδημοσιευθῆ στὸ «Ἱατρικὸ Περιοδικὸ τῆς Νέας Ἀγγλίας».

Ὁ καθηγητῆς Τάμας, ἀφοῦ διέπρεψε στὴν παιδιατρικὴ καὶ τὴν γενικὴ παθολογία, ἀφασιώθηκε στὴν βιολογία, τὸ δὲ

βιβλίο του εἶναι ἀποτέλεσμα πολυετῶν ἐρευνῶν, ποῦ ἀνοίγουν ἓνα νέο δρόμο, τὴν ἐπισημὴ τῆς προελεύσεως τῆς ζωῆς.

Κατὰ εἰσιν, δέχεται τὴν θεωρία περὶ ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν τοῦ Δαρβίνου, ἀλλὰ φθάνει στὴν ρίζα τῆς ἐξελίξεως, παρακολουθώντας τὴν συμπεριφορὰ τῶν κυττάρων—καὶ πιὸ βαθειά, τῶν μιτοχονδρίων. Τὰ μιτοχόνδρια αὐτά, λέγει ὁ δόκτωρ Τάμας, φαίνεται πὼς εἶ-

ναι χωριστά μικρά πλάσματα άποικιακοί έπίγονοι τών μεταναστευτικών προκαρυσκώτων, πιθανώτατα, μάλιστα πρωτόγονα θακτηριδία, που διέφυγαν μέσα στους προγονικούς προδράμους τών εύκαρυστικών μας κυττάρων για να μείνουν εκεί...

Με τά μικρά αυτά πλάσματα, συνεχίζει ο Δρ. Τόμας, ο άνθρωπος συνδέεται γενετικά με τούς «γλάφους και τίς φάλαινες, με τά φύκια και τά καβούρια, με τά κουνάβια στην πίσω αυλή του σπιτιού μας».

Ο δάκτωρ Τόμας ύποστηρίζει επίσης ότι ο σωθινισμός του ανθρώπου τον κάνει να νομίζει ότι είναι κάτι τώ έντελώς ιδιαίτερο μεταξύ τών άλλων προϊόντων τής φύσεως...

Παγκόσμια κοινότης ανθρώπων

Χριστιανοί, Ίσραηλίται, Βουδδιστάι, Μουσουλμάνοι και Ίνδουίταί, από 22 χώρες τής Εύρώπης, τής Ασίας, τής Αφρικής και τής Βαρείου Αμερικής, κάθησαν στο ίδιο τραπέζι—στο Κολάμπο τής Κεϋλάης—και μίλησαν για τόν Θεό και τόν άνθρωπο «σε μία παγκόσμια κοινότητα».

Πενήντα διακεκριμένοι επιστήμονες έλαβαν μέρος σ' αυτό τώ διεθνές θησκευολογικό συνέδριο, στο όποιο εισηγητάι ήταν πέντε καθηγητάι Πανεπιστημίου—έννας για κάθε μεγάλη θρησκεία.

Τήν Χριστιανική άποψη, ανέ-

πτυξε ο Έπίσκοπος Άνδρούσης και καθηγητής τής Ιστορίας τών Θρησκευμάτων στο Πανεπιστήμιο Άθηνών, κ. Άναστασιος Γασηνουλάτος—έννας άρθόδοξος Έλληνας θεολόγος, που φροντίζει να είναι άνοηκτός στον πανανθρώπινο προβληματισμό.

Δίνοντας τίς Χριστιανικές θέσεις, ξεκίνησε από τήν διαπίστωση ότι ή κίνησις προς μία παγκόσμια κοινότητα άποτελεί ένα ιστορικό γίνεσθαι, που συντελείται άνεξαρτήτως τών επιθυμιών ή αντιρήσεων τών θρησκειών.

Τώ πρώτο, λοιπόν, που έχουν να κάνουν οί θρησκείες, έίπε, είναι «να τοπιθεθούν όρθά άνάμεσα στις νέες δυνάμεις, ένοποιήσεως τής ανθρωπότητος, χωρίς συμπλέγματα άνωτερότητος ή κατωτερότητος.

Θέματα προς συζήτησιν

Άρχάς Ίουλίου συνήλθε στο Σικάγο ή 22α κλημικολαϊκή συνέλευσις τής Έλληνοικτικής Όρθόδοξου Έκκλησίας, υπό τήν προεδρία του άρχιεπισκόπου Ίακώβου. Δέν έλήφθησαν άκόμη σχετικές έκθέσεις, άλλα είναι πολύ χαρακτηριστικά μερικά από τά τεθέντα προς συζήτησιν θέματα, ήτοι:

α) Ποία ή άπάντησις τής Έκκλησίας μας στην άναβιωθεΐσα θεωρία τής εξέλιξεως, ή όποια εισηχθη έπισήμως σε πολλά σχολεία τών Ήν. Πολιτειών, από τά όποια έν τούτοις κατηργήθη ή προσευχή.

β) Ποία ή στάσις της καί ή θεολογική ή βιβλική δικαιοσύνη της έναντι τών αντίσωληπτικών, τών έκτρώσεων, τών δίμοφυλοφίλων, τής χειροτονίας τών γυναικών, τής καύσεως τών νεκρών.

γ) Ποία ή αντίδρασις (καί ποία ή θεμελιώσις της) τής Έκκλησίας μας εις τήν άπαίτησιν περι λειτουργικών άλλαγών, έκλαίκευμένων νέων Έκκλησιαστικών Ύμνων (περι τών όποιων όμιλούν πολλοί καί όνοεις καί νέοι) καί τελέσεως μερικών μυστηρίων, ώς ό γάμος εις τό ύπαιθρον.

δ) Ποία ή αντίδρασις τής Έκκλησίας μας εις τήν άποξένωσιν τής νεολαίας από τήν Χριστιανικήν θρησκείαν καί ή άκατάσχετη φορά της προς τά Άσιαστικά θρησκευματα καί τάς έμπειρίας, όπως ή ύπεραισθητική σύλληψις ιδεών ή ύπερβατική θεωρία, ή αί ποικιλώνυμοι θρησκευτικοί κινήσεις νέων.

ε) Ποία ή στάσις τής Έκκλησίας μας έναντι τών πολιτικών καί ανθρώπινων καί κοινωνικών δικαιωμάτων τών μειονοτήτων, τών γυναικών, τών έργατών, τών άναπήρων, τών φυλακισμένων καί τών λιποτακτών.

Μεταξύ άλλων, αυτά είναι έρωτήματα τεθέντα από ομάδες όμογενών, οί όποιοι αναμένουν άπαντήσεις. Άσχέτως τών δοθησαμένων άπαντήσεων, είναι φανερό πώς ή Έκκλησία τής Άμερικής ζη στο Σ ή με ρα.

«Ένοριακή βοήθεια»

Στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου, ώς γνωστόν, ή Έκκλησία είναι χωρισμένη από τό Κράτος καί άπαγορεύεται, διά Συνταγματική διατάξεως, οιαδήποτε οικονομική συνδρομή του Κράτους προς Έκκλησίες ή έκκλησιαστικά (κατηχητικά) σχολεία καί άλλα ιδρύματα. (πού πρέπει να συντηρούνται δι' εισφορών τών ιδίων τών ενδιαφερομένων), καταβάλλονται προσπάθειες περιγραφής τής άπαγορεύσεως, διά τής έμφανίσεως τής βοήθειας ως φιλανθρωπικής ή με άλλο προακείο.

Έτσι, διεξάγεται ένας διαρκής όγών μεταξύ λαϊκών όργανώσεων ύπερ τής πρακτικής έφαρμογής τών Συνταγματικών άπαγορεύσεων καί διαφόρων Πολιτειών, που για πολιτικούς λόγους προσπαθούν να διαθέσουν κοινούλια ύπερ έκκλησιαστικών όργανισμών. Τόν Νοέμβριο πρόκειται να διεξαχθή δημοψήφισμα στην πολιτεία Μαίρυλαντ, για δεύτερη φορά μέσα στα τελευταία τρία χρόνια. Το 1971 ή τοπική Βουλή τής Μαίρυλαντ έψηφισε πίστωσι 12 έκκατομμυρίων δολλαρίων για «ένοριακή βοήθεια», με την δικαιολογία ότι τό ποσόν θα διετίθετο για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Άμέσως ή όργάνωσις ΑΗ (Άμερικανοί Ήνωμένοι για τόν χωρισμό Έκκλησίας καί Κράτους) συνέλεξε 69.000 υπογραφές καί ύπεχρέωσε την πολιτεία να θέση τό ζήτημα σε δη-

μαϊφήφισμα τόν Νοέμβριο του 1972, με αποτέλεσμα ν' άπορριφθῆ τό νομοσχέδιο με 55%

των ψήφων. Έφέτος, ἡ πολιτεία τῆς Μαίρυλαντ ἐπανῆλθε με νομοσχέδιο γιά 10. ἑκατομμύρια δολλάρια, με τήν δικαιολογία, αὐτή τῆ φαιρά, ὅτι τά χρήματα θά διατεθοῦν γιά δανειστικές βιβλιοθήκες, μεταφορικές ὑπηρεσίες καί διάφορα ἄλλα εἶδη «μερίμνης ὑπέρ τοῦ παιδιοῦ». Καί πάλι ἡ ὀργάνωσις ΑΗ ἐπενέβη καί τό θέμα θά κριθῆ με τό δημοψήφισμα τοῦ Νοεμβρίου, τοῦ ὁποίου τ' ἀποτελέσματα ἀναμένονται με ζωηρό ἐνδιαφέρον καί θά ἔχουν εὐρύτερη ἀπήχησι.

Έν τῷ μεταξύ δημοσιεύονται στόν τύπο στοιχεῖα, πού ἐμφανίζουν τήν κίνησι τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων καί ἐντύπων σέ ὑποχώρησι. Ἡ φοίτησις στά ἐνοριακά σχολεῖα, κατά τήν πενταετία 1969-1974 ἀπό 5.6 ἑκατομμύρια ἔπεσε στά 47 (μείωσις

18%) καί ἡ κυκλοφορία τῶν θρησκειοτικῶν ἐντύπων ἀπό 27.7 ἑκατομμύρια ἐμειώθη σέ 22.7 (μείωσις 18%). Σημειώνεται ἐπίσης μείωσις τῆς παρακολούθησις τῆς Κυριακῆς λειτουργίας, πού ἀποθίδεται στήν αὐστηρή γραμμῆ τοῦ Βατικανοῦ στά θέματα τοῦ ἐλέγχου γεννήσεων κ.ἄ.

Τό ἑλληνικό ἐκκλησίασμα

Σχετικῶς με τόν ἐκκλησιασμόν, ὁ γνωστός στήν οἰκογένεια τοῦ ΙΛΙΣΟΥ αἰθεσ Ιερεῦς Ζανὸς Γουγουτᾶς, λειτουργῶν ἤδη στό Νητηρόιτ, μᾶς ἀναφέρει ὅτι αἱ Ἑλληνορθόδοξοι ἐκκλησίαι τῶν ΗΠΑ καί Καναδά ἔχουν συμμετοχῆ 48% στήν Κυριακῆ λειτουργία (ἔναντι 2% στήν Ἑλλάδα!) καί παρατηρεῖ:

«Εἶναι καιρὸς αἱ ἀθάνατοι Χριστιανικαί ἀλήθειαι νά μποῦνε μέσα σέ σύγχρονα σχήματα Λόγου με ἱκανοποιητικᾶς ἀπαντήσεις στά ψυχοπνευματικά καί ἠθικά προβλήματα τοῦ Ἀνθρώπου, πού παλεύει μέσα στό σκοτεινὸ πέλαγος τοῦ ἀντιφατικοῦ ἑαυτοῦ καί τες κοινωνικῆς καταγίδες. Χάσαμε τόν Μυστικισμόν ὡς ζυπηνητήρι τῆς καρδιάς μας καί τόν φόβον τῆς Θεϊκῆς τιμωρίας ὡς ἠθικοφύλακα καί παιδαγωγόν τοῦ ἀνθρώπου γιατί ὡς Ἐκκλησία: συχνά εἰμεθα ἀντίδρασις στά καινούργια θέματα τοῦ πιστοῦ, καί οὕτω ἄλλοι, πού τοῦ σερβίζουν τά «Πιστεύω» του ὅπως

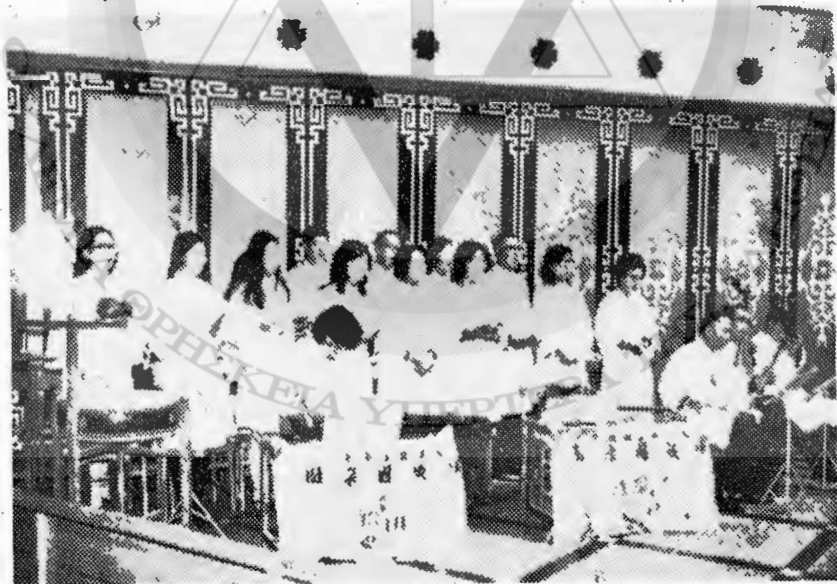
μπορούν να τον κερδίσουν, το έπιτυγχάνουν. Δεν είναι η νοησιαρχία ούτε ο υλισμός που τον απεμάκρυναν από την Έκκλησία, αλλά η άπογοήτευσις του που δεν βρίσκει απαντήσεις στα προβλήματα που τον βασανίζουν. Και καταφεύγει στις «Βρύσες» της παραμυχολογίας, διατηρώντας 10.000 Μάγους, Μάγισσες—Μέντιους — και οι 8.000 Ίερείς μας—«Παπάδες» θα ψαμοζούσαν αν το Κράτος μας δεν τους μισθοδοτούσε! Ναι!»

Κινεζική μουσική σέ καθολικό ναό

Το Συνδικάτο Ειδήσεων Τσιούνγκ Χουά της Κίνας (Φορμόζα) μεταδίδει ότι στην εκκλησία της Παναγίας της πόλεως Τσιάν, αρχαίας πρωτεύουσας της Φορμόζας, ει-

σήθη λαϊκή Κινεζική μουσική.

Τη τολμηρή ιδέα ήταν του αιδεσ. Θωμά Λύ, σπουδασμένου στη Γαλλία, και το Βέλγιο, πρό 22 ετών. Στην εκκλησία του είχε όργανο, όπως όλες οι Ρωμαιοκαθολικές εκκλησίες. Άλλά, διαθέντος ότι ο ναός είναι κτισμένος με κινεζική αρχιτεκτονική (για να προσελκύη τους ντόπιους) έσκεφθηκε μήπως θα ήταν πιο ταπειριστό να συνοδεύεται ή λειτουργία και με μουσική λαϊκών κινεζικών οργάνων. Έθεσε την ιδέα του υπό την κρίση της ένορίας του, αποτελούμενης από 600 άτομα, που την υπεδέχθησαν μ' ένθουσιασμό. Έτσι έσχηματίσθη ορχήστρα, αρχικώς, από δύο κινεζικές λύρες, τύμπανα, αλλούς, κύμβαλα και έξαχορδες αρ-

Φωτογραφία από την εκκλησιαστική ορχήστρα.

πες. Ἀργότερα προσετέθησαν καὶ ἄλλα ὄργανα. Ὅσο γιὰ τὶς συνθέσεις, ἐχρησιμοποίησε παληοὺς Βουδδιστικoὺς ὕμνους καὶ παραδοσιακὰς μελωδίες. Ἡ ὀρχήστρα παίζει σὲ μιὰ ἐξέδρα, συνοδεύουσα εἰκοσαμελῆ χορωδία.

Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Βατικανοῦ ἐπεσκέφθη τὴν ἐκκλησία καὶ ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. Ἄλλως τε, ἡ ἐπιτυχία τῆς καινοτομίας ἦταν μεγάλη. Στὴν ἀρχή, ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε μόνον σὲ γάμους, βαπτίσεις καὶ ἄλλες ἐορτές. Τώρα συνοδεύει τὴν Κυριακάτικη λειτουργία, πού τὴν παραικοιουθοῦν καὶ μὴ-Χριστιανοί, ἄλκυόμενοι ἀπὸ τὴν ὠραία μουσική.

Ὁ πατὴρ Ἄνδρῆς ἐτοιμάζεται τώρα νὰ ἰδρῦσῃ καὶ σχολὴ ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

Ἔρλ Γουῶρρεν

Ὁ ἄλλοτε πρόεδρος τοῦ Ὀμοσπονδιακοῦ δικαστηρίου τῶν ΗΠΑ Ἔρλ Γουῶρρεν ἀπέθανε στὰς 9 Ἰουλίου σὲ ἡλικία 83 ἐτῶν. Ὁ μεταστάς, τοῦ ὁποίου ἡ προσωπικότης συνεδέθη μὲ τὴν ὑπὸ τὴν προεδρία του ἐπιτροπὴ ἐρεύνης γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ προέδρου Τζὼν Κέννεντυ, διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου τῶν ΗΠΑ ἐπὶ 16 ἔτη ἢ περίοδος δὲ τῆς Προεδρίας του ὑπῆρξε ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις περὶ τερματισμοῦ

τῆς ὑπάρξεως χωριστῶν σχολείων γιὰ νέγρους μαθητὰς.

Πάλι ἡ Ἀτλαντίς

Ὁ διανοούμενος στρατηγὸς κ. Ἀχιλλ. Τάγαρης, πρῶην πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν, σὲ ἀρθρο του γιὰ τὸ θέμα τῆς Ἀτλαντίδος:

α) Δέχεται τὴν αὐθεντικότητα τῆς Πλατωνικῆς ἀφηγήσεως (Τίμαιος, Κριτίας) περὶ ὑπάρξεως τῆς ἠπείρου, μὲ 60 ἑκαταμμύρια κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον στὴν ὠραιότερη ἀνθρώπινη φυλὴ τῆς Γῆς. Ἦσαν ὑψηλοί, εὐρωστοί, λευκόδερμοι, ξανθοί, μὲ γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἡ μεγίστη πολιτιστικὴ ἀνάπτυξις τῆς Ἀτλαντίδος ἐπετελέσθη περὶ τὸ μέσον τῆς 10ης π.Χ. χιλιετίας, ὅτε καὶ συνέβη ὁ καταποντισμὸς τῆς. Τότε, κατὰ τὸ Αἰγυπτιακὸν Ἱερατεῖον, ἤμθησε καὶ ὁ πρῶτος μέγας πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων, προῖον ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἀτλαντῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μακροῦ πρὸ τοῦ καταποντισμοῦ τῶν, εἶχον στενὰς σχέσεις μὲ τοὺς Ἕλληνας.

β) Ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἀτλαντίς ἔκειτο μεταξὺ τοῦ Γιβραλτάρ καὶ τῆς Φλωρίδος. Τὸ σχῆμά της ἦτο περίπου ὡς τῆς Γροιλανδίας (ἐτέρας, ὑπαρχούσης εἰσέτι μικρὰς ἠπείρου τοῦ βορείου Ἀτλαντικοῦ, ἀποτελούσης καὶ αὐτῆς κατάλοιπον τῆς παλαιστάτης μεγάλης βορειοατλαντικῆς ἠπείρου), ἀλλὰ μὲ κατεύθυνσιν τοῦ μῆ-

κους της έκ Δ. πρὸς Α. Πιθανολογεί δὲ ὅτι ἡ θέσις τῆς Ἀτλαντίδος ἦτο στὴν περιοχή τοῦ Ἀτλαντικοῦ μεταξὺ τῶν μεσημβρινῶν, δυτικοῦ μήκους 20 - 45 καὶ τῶν παραλλήλων, βορείου πλάτους, 30 - 50. (Μεταξὺ τῶν ἰσθίων παραλλήλων, ἀνατολικώτερα, περιλαμβάνεται καὶ ἡ Ἑλλάς). Καριφάι τῶν ὑψηλοτέρων ὁρέων τῆς Ἀτλαντίδος φαίνεται ὅτι εἶναι αἱ νῆσοι τοῦ Ἀρχιπελάγους τῶν Ἀζορῶν.

Ἔγνωστη πανίς τῆς ἐποχῆς τῶν Μάγια

Ψάρια καὶ καβούρια ἄχρωμα καὶ τυφλά, τεράστιαι γαρίδες, περιέργου σχήματος κυκτερίδες, ὅλη αὕτη ἡ ἄγνωστος μέχρι τοῦδε πανίς ἀνεκαλύφθη ὑπὸ Γάλλων καὶ Γουατεμαλῶν σπηλαιολόγων, σὲ ὑπόγειο ποταμὸ τῆς βορείου Γουατεμάλας.

Ὁ Γάλλος σπηλαιολόγος κ. Ντανιέλ Ντρέ καὶ ὁ Γουατεμαλὸς συνάδελφός του κ. Ὄττο Ρούμπιο, ποὺ διευθύνουν τὴν τρίτη ἀποστολὴ ἐρεύνης τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ, εἶχον ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Μαΐου ἀνακαλύψει τεράστιο σπήλαιον, ὅπου ὑπῆρχαν κατάλοιπα τοῦ πολιτισμοῦ τῶν «Μάγια».

Τὰ εὐρήματα τῶν σπηλαιολόγων (τουχογραφίαι πρωτόγονοι, ὑποτυπώδη ὑδραυλικά ἔργα κ.λπ.) ὡδήγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ «Μάγια» ἐγνώριζαν τὸν τρόπο νὰ ἐκμεταλλεύωνται τοὺς ὑπογεί-

ους ποταμοὺς καὶ ἐχρησιμοποιοῦν μερικὰς μεγάλας ὑπογείου στοὰς, γιὰ νὰ ζοῦν ἐν εἰρήνῃ.

Ἀναμένεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὑπογείου αὐτοῦ ποταμοῦ θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς περιοχῆς τῆς Γουατεμάλας, παρέχοντας πόσιμον ὕδωρ καὶ ὑδροηλεκτρικὴ ἐνέργεια.

Διαλογισμὸς καὶ πίεσις αἵματος

Τὸ περιοδικὸ «Θεοσφία στὴν Αὐστραλία» ἀναφέρει ὅτι ὁ Τζάφρεϋ Μίτλερ, ἐρωτηθεὶς ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ Διαλογισμὸς πρὸς μείωσιν τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος, ἀπήντησε ὡς ἑξῆς:

— Ναι, εἶναι. Ἡ μέθοδος ἐφαρμόζεται στὴν Βοστώνη καὶ ἀναφέρονται ἐνθαρρυντικὰ πορίσματα ἐπὶ 36 ἀτόμων, ἀπὸ μικρὰς ἡλικίας μέχρι 41 ἐτῶν. Ἀλλά, δὲν ἐννοῶ ὅτι ὁ διαλογισμὸς εἶναι ἡ μόνη μέθοδος σ' αὐτὸ τὸ πολύπλοκο πρόβλημα τῆς ὑπερτάσεως. Ἐξ ἄλλου, διεπιστώθη ὅτι ἡ μέθοδος σημειώνει ἐπιτυχία σὲ μερικὰ άτομα, ἐνῶ σὲ ἄλλα δὲν ἀποβίβει.

Μεγάλοι ἡγῆται

Τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «Τάιμ» ἐζήτησε ἀπὸ ἕναν ἀριθμὸ ἱστορικῶν συγγραφέων, στρατιωτικῶν, επιχειρηματιῶν καὶ ἄλλων, νὰ ἐκφράσουν τὴν γνώμη τους πᾶνω στὸ θέμα: Τί δημιουργεῖ ἕναν μεγάλο ἡγῆτη μέσα στὴν Ἱστορία καὶ

ποιοί δικαιούνται του τίτλου αυτού.

Ίδου μερικές από τις άπαντήσεις:

Μόρτιμερ Άντλερ (φιλόσοφος των Η.Π.Α.): Με άριστοτελικούς δρους ο καλός ηγέτης πρέπει ν' έχει ήθος, πάθος και λόγο. Το ήθος είναι ο ήθικός του χαρακτήρας, η πηγή της Ικανότητάς του νά πείσει. Το πάθος είναι η Ικανότητά του νά έγγιζη τ' αίσθήματα, νά συγκινή τούς ανθρώπους. Ο λόγος είναι η Ικανότης του νά δίνει θεμελιωμένη αιτία για μιά ενέργεια, νά συγκινή τούς ανθρώπους πνευματικά. Σύμφωνα μ' αυτόν τόν όρισμό, ο Περικλής υπήρξε ένας μεγάλος ηγέτης. Ο Ούιτσοβ Τσώρτσιλ, ο Θωμάς Τζέφερσον ή σχεδόν ο καθένας άπο τους Ιδρυτές τού άμερικανικού κράτους — Άνταμς, Μάντισον, Ουάσινγκτων και Ιωάνς ο Λένκολν, ο Φρανκλιν Ντελάνο Ρούζβελτ και ο Γούντρου Ουίλσον

Τζαίμς Γκάθιν (άποστρατός αντιστράτηγος των ΗΠΑ): Άνάμεσα στους ηγέτες πού είχαν την μεγαλύτερη επίδραση μέσα στους αιώνες, πιστεύω ότι συγκαταλέγονται ο Μωάμεθ, ο Ίησούς Χριστός, Ιωάνς ο Λένιν, πιθανόν ο Μάο. Όσο για έναν ηγέτη πού θα μπορούσαμε περισσότερο νά χρησιμοποιήσουμε σήμερα τις άρετές του, θα διάλεγα τόν Τζών Κέννεντυ.

Γκόλο Μάν (Δυτικογερμανός Ιστορικός). Ο Μάρκος Αύρηλιος, αυτοκράτορας και φιλόσοφος, άπαισιόδοξος και φιλόάνθρωπος, υπήρξε καλός ηγέτης για την εποχή του. Στην εποχή μας, αιώρούμενος μεταξύ δύο πολύ διαφορετικών τύπων, τού Φρανκλιν Ρούζβελτ και τού Κονραντ Άντενάουερ, προτιμώ τον πρώτο έπειδή τ' άπιτεύγματα του είχαν μεγαλύτερη σημασία για την γυκόσμια Ιστορία. Η δημαγωγία του έμεινέτο από τόν ανθρωπισμό, δεν μπορούσε νά μισήσει. Ήταν άτράμητος και είχε χιαύμορ, δύο άρετές που διέθετε και ο Βίαμαρκ, άκτινοβολούσε έλπίδα και ένεπνευσε. αίσιοδοξία, πράγμα που δεν είχε ο Βίαμαρκ

Γιού Πγκ - Σιχ (Κινέζος Ιστορι-

κός): Ο Γκάντι, ένας θρησκευτικός άγιος με άνώτατες ήθικές άρχές, αλλά επίσης ένας πολιτικός ηγέτης πού έργάστηκε για τ' δικαιώματα των καταπιεσμένων και άδικημένων τάξεων, δεν είχε προσωπική άπληστία για την έξουσία, αλλά ενδιαφερόταν περισσότερο για τ' καλό τού λαού, χρησιμοποιώντας την πειθώ αντί της βίας, μη επιτρέποντας πατέ από συμφέρον νά δικαιώσει μιά παρεκκείωση από την αλήθεια

Ζάν Φρανσουά Ρεβέλ (Γάλλος συγγραφέας τού έργου: «Μηδ' ο Μάρξ, μηδ' ο Χριστός») Ένας μεγάλος ηγέτης έχει πρωτότυπες Ιδέες και καταφέρνει νά τις κάνει άπαιδεκτές από εκατομμύρια ή διασεκατομμύρια. Αυτές οι Ιδιες μπορεί νά είναι θαυμασίες ή άπαλοειες. Έτσι έχω διαλέξει τόν Άθηναίο φιλόσοφο Έπικουρο και τόν Άδόλφο Χίτλερ — τόν καλύτερο και τόν χειρότερο Τόν Έπικουρο έπειδή καθόρισε ένα τροπο ζωής που άκολουθήθηκε και άκολουθείται σήμερα από πολλά διασεκατομμύρια ανθρώπων, πού τούς κάνει εύπυχιαμενους χωρίς νά θλάπτει κανέναν Τόν Χίτλερ έπειδή είχε μιά τεταία επίδραση, άν και κακή, μεσφτών Ιδεών του, πού σήμαινε άθλιότητα και καταστροφή για εκατομμύρια ανθρώπων.

Ουίλλιαμ Μάκ Νήλλ. (Άμερικανός Ιστορικός): Άν μετράτε την ηγεσία άπο την επίδραση, τότε θάπρεπε νά αναφέρουμε τόν Ίησού, τόν Βούδδα, τόν Μωάμεθ, τόν Καμφούκι, τούς μεγάλους τού κόσμου Άνάμεσα στους πολιτικούς ηγέτες, ίσως ο Άλεξάνδρος νά υπήρξε ο μεγαλύτερος. Ένωσε τόν έλληνικό και τόν άνατολικό πολιτισμό και είναι δύσκολο νά σκεφθούμε ότι θα έγινε αυτο χωρίς την προσωπική του έπέμβαση. Ο Λένιν και ο Γούντρου Ουίλσον, πού καθιέρωσαν τούς δρους της πολιτικής συζητήσης Άλλα και οι δύο άχρισούν μπροστά στους πνευματικούς γιγαντες τού 19ου αιώνα, τόν Ζυγκμουντ Φρόντ, και τόν μεντορα τού Λεμν, Κάρλ Μάρξ, τούς προφήτες της εποχής μας

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τά Γραφεία του «Ίλιου», Δραγατσάνιου 6, δροφος 6ος, (Πλατ. Κλαυθμώνος), είναι άνοιχτά μόνον κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή 9,30-12,30 πμ. Τηλέφ. Γραφείων 3246-837.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Παρακαλούμεν άποστέλλετε με ταχυδρομική επίταγήν εις την διεύθυνσιν: «Κωστήν Μελισσαρόπουλον, Δραγατσάνιου 6, Αθήνας, 122». Απιστολάι με τραπεζιτικάς επίταγάς ή έντολάς μιάς δυσκολεύουν. Νά αναγράφεται καθαρά τó όνοματεπώνυμον καί ή διεύθυνσις τού άποσταλέως.

ΠΑΛΙΑ ΤΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟΜΟΙ

Δέν υπάρχουν μεμονωμένα τεύχη ύπ' αριθ. 1 - 9, 11 - 19, 21 - 23, 25 - 26, 29- 33, 43 - 45, 50, 55 - 60, 67 - 70, 79 - 80, 85, 91 - 92, ούτε τόμοι 1959, 1962. Οί λοιποί ύπαρχουν.

ΑΛΛΑΓΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ

Τεύχη άποσταλέντα στους κατωτέρω συνδρομητάς μας, έπιστράφησαν άπό τó Ταχυδρομείον με την σημείωσιν: «μετάκτρε» ή «άγνωστος». Παρακαλούνται όσαι τούς γνωρίζουν νά τούς ειδοποιήσουν ή νά μιάς δώσουν τάς διευθύνσεις των.

ΑΘΗΝΩΝ:

Γεώργ. Ανδρέτσος, Φωλιής 166. Μιχ. Γαστρού, Πεντέλης 10, Βριλήσσια. Σπ. Κοπνιάς, Σ. Τριανταφύλλου 10. Στ. Κατσαρέας, Λακωνίας 32. Νικ. Κουζής, Κεφαλληνίας 63. Θεόδ. Κουνιωνής, Σμύρνης 18. Κων. Μιχαλιτσιάνος, Α. Γεννοσίου 62, Σπ. Πέτρου, Ματρώου 10.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Αθ. Αμπατζόγλου, Μητροπόλεως 85, Θεσσαλονίκη. Μιχ. Γκολνάς, Τσιμισκή - Αριστοτέλους 4, Θεσσαλονίκη. Κ. Δασκαλάκης, Ψυλλάκη 7, Χαλκιά, Αθ. Καλέμας, Οθωνος 8, Λα-

Ίδιακτήτης: Έκδόσεις «Ίλιός» Συν. Π.Ε., Δραγατσάνιου 6, Έκδότης - Διευθυντής: Κωστής Ν. Μελισσαρόπουλος, Πλατ. Έθνικής Τραπεζής 3, Φιλοθέη. Προστάτμ. Τυπογραφείο: Ιορδ. Α. Ορφανίδης, Ποσειδώνος 51, Π. Φάληρον. Στοιχειοθεσία - Έκτύπωσις: «Έπτάλοφος» Ε.Π.Ε., Ζαλοκώστα 5, τηλέφ. 631.675. Αθήνας, Ιούλ. - Οκτώβρ. 1974
Τιμή τεύχους δρχ. 20

μία. Αικ. Καραλή, Σόβλ. Ρόδος. Π. Καρακάκης, Ραϋσβελτ 20, Λάρισα. Βασ. Παφίλης, Στρ. Καλλιάρη 1, Θεσσαλονίκη.

ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΑΝ

ΤΟΝ ΓΗΪΝΟΝ ΒΙΟΝ

Γεώργ. Αρβάλης, Αθήνας
Γεώργ. Γιανναρόπουλος, Αθήνας
Νικ. Δασκαλόπουλος, Αθήνας
Ευ. Λαγαύδης, Αθήνας
Ανδρ. Περεσιδάκης, Αθήνας
Παύλ. Σαφρανόπουλος, Αθήνας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Πνευματική Κύπρος (Ιούν., Ιούλ., Αύγ. - Σεπτ.)
Θεσσαλική Έστία (Μάιος - Ιούν., Ιούλ. - Αύγ.)
Νέα Σύνορα (Μάης, Ιούν., Ιούλ.)
Σμύρνα (Μάιος, Ιούν.)
Περιαική Έλληνίδων Βορ. Ελλάδος (Μάιος - Ιούλ.)
Ο Φυσιολόγος (Ιούλ. - Αύγ.)
Η Φιλολογική (Ιούν.)
Δωδεκατη Ώρα (Μάης - Ιούν.)
Παρουσία (Ιούλ. - Σεπτ.)
Αρχαϊκά Χρονικά (Μάιος - Ιούν.)
Κρίκος (Ιούν.)
Ηπειρωτική Έστία (Μάρτ. - Μάιος)
Ποίηση (Ιούν.)
Ο Κόσμος τής Ψυχής (Μάιος - Ιούν.)
Προσανατολισμοί (Αύγ.)

ΠΑΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΑΣ

Ἀπώλεια γιὰ τὸν ἐπιστημονικὸ καὶ πνευματικὸ κόσμῳ τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε ὁ θάνατος τοῦ Παναγιώτου Νικ. Πατριάρχου, Καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας στὸ πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸ τελεσθῆν τὴν 7ην Ἰουλίου μηνὸς αὐτοῦ, ὁ ἐκ τῶν φίλων του κ. Ἰω. Δ. Κωνσταντακόπουλος, ἐπίτ. διευθυντῆς τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ἐξεφώνησε λόγον, ὁ ὁποῖος, πέραν τῆς ἀναφορᾶς στὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος, ἐτόνισε τὴν βαθεῖα του πίστεϊ στους Ἀρχαίους, στὸν Ἡσίοδο καὶ τὸν Πλάτωνα ἰδιαιτέρως, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος οὐδέποτε ἔπαυσε ἡμῶν τὰς Ἐλικωνιάδας καὶ Πιερίας Μούσας, δηλ. τὰ θεῖα πνεύματα, αἱ ὁποῖαι, καίπερ ἀγράμματον βοσκὸν προβάτων ὄντα, ἐδίδαξαν ὥστε νὰ γνωρίζῃ «τὰ ἴ ἐόντα, τὰ προεόντα καὶ τὰ ἐσόμενα», ὁ δὲ δεύτερος (ὁ Πλάτων) εἰς ὁλοῦς του σχεδὸν τὸν διαιολόγους, εἰδικώτερα δὲ στὸν «Φαίδωνα», τόσον πειστικῶς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς Ψυχῆς.

Καὶ ὁ ὁμιλητῆς ἐξηκολούθησε:

«Ἄλλὰ μήπως καὶ οἱ Ἰωνες φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐθεώρησαν ποτὲ τὴν φύσιν νεκράν, ἀνυχνον καὶ ἀνευ θείου σχεδίου; Μήπως καὶ ὁ Πατὴρ τοῦ ὕλισμου Δημόκριτος δὲν ὁμιλεῖ εἰς διασωθῆν ἀπόσπασμά του περὶ «γνησίης γνώσεως τοῦ πνεύματος καὶ σκοτίης γνώσεως τῶν αἰσθήσεων»; Μήπως ὁ σκοτεινὸς Φιλόσοφος τῆς Ἐφέσου παρὰ τὴν ρῆσιν του: «πάντα ρεῖ», ἐξ ἧς πηγάζει ἡ ψευδαντίληψις τῆς ἀνυπαρξίας αἰωνίου καὶ ἀνωλήθρου τινὸς ὄντος, δὲν ἐδίδαξεν ὅτι ὀπισθεν τῆς ἀνάου μεταβλητότητος τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου ὑπάρχει, ὑφίσταται αἰωνίως ὁ ἀναρχος καὶ ἀνευ τέλους ἀναλλοίωτος Λόγος, ὁ Ὄν, ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐσόμενος, ὁ Λόγος, περὶ τοῦ ὁποίου μὲ περισσὴν ἐνάργειαν ἔχεις συγγράφει καὶ διδάξει γενεὰς φοιτητῶν, ὡς καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας, ἀξέχαστε Παναγιώτη;

» Ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ Εὐαγγελίου του

καὶ ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαθητῆς Ἰωάννης δὲν ὁμιλεῖ περὶ Λόγου, λέγων: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Τὰ πάντα δι' Αὐτοῦ ἐγένετο» καὶ παρακατιῶν τονίζει ὅτι «ὁ Λόγος Σὰρξ ἐγένετο»; Ὁ Λόγος, δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἐγένετο σὰρξ, ἄνθρωπος, ἄνθρωπος μὲ λόγον, πνεῦμα μὲ ψυχὴν, ὅπως καὶ πρὸ 3 500 περὶπου ἐτῶν ἔγραψε καὶ ὁ Μωυσῆς εἰς τὴν «Γένεσιν» του;

» Ἄλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Διδασκαλίᾳ τοῦ Χριστοῦ μας δὲν ἀποτελεῖ παμμεγίστην καὶ ἀδιάφευστον ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς; «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ μου Ἐν ἔσμεν», «Ἐγὼ εἰμι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια, ὁ πιστευτὸν εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται». «Μὴ φοβείσθε τῶν ἀποκτεινοῦντων τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν».

» Ὁ Χριστὸς μας δὲν εἶναι Ἐκεῖνος, Ὅστις διέτασεν ἀνέμους καὶ θαλάσσας, Ὅστις διέταξε τὴν ψυχὴν τοῦ Λαζάρου νὰ ἐπανέλθῃ καὶ νὰ ἀναζωογονήσῃ τὸ ὄζον πτώμα του; Αὐτὸς δὲν προεῖπε τὸν θάνατόν Του καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του;

» Τίνων ἄλλων μειζόνων ἀποδείξεων ἔχομεν χρεῖαν, ἵνα πιστεύσωμεν εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς; Ἀσφαλῶς, οὐδεμιᾶς ἀπολύτως — ἅ ἐπέβαινον δὲ ἐνταῦθα τὸν λόγον μου τοῦτον, ἐὰν δὲν ἔκρινον σκόπιμον νὰ ἀναφερθῶ καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν τριῶν μεγίστων φωστῆρων τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν Πατέρων, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου καὶ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, οἵτινες διὰ τῆς Θεολογίας των συνέδεσαν τὸ Χριστιανικὸν δόγμα τῆς πίστεως μετὰ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Λόγου, μετὰ τῆς «ὑραβεν παιδείας», καὶ ἀπέδειξαν οὕτω τὴν συγγένειαν τοῦ κόσμου τῆς Ποιμαντορικῆς Βακτηρίας τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξιας μετὰ τοῦ Κόσμου τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφικῆς ἀλουργίδος, ἦν ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν περίπου, τόσον ἐπαξίως, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἀλησημόντη Παναγιώτη»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

'Ελευθερία: Μέση οδός	241
Κ. Παλαμά: Τύραννος ή θλευθρος	242
Κ. Μελισσαροπούλου: 'Αδελφασύνη	243
'Ι. Βασιλείου: Παισουπάτι Νάθ («Στις παγίδες του Νεπάλ»)	251
'Αλ. Κοκόλη: ΑΙ «Στροφαι του Δζυάν»	261
'Η Νεότης	271
Β. Καραμαλλική: 'Απακρυφισμός και Μαγεία	273
Χρ. Παρασκευοπούλου: 'Η αθερική ενέργεια	285
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ «ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ»	289
"Ανθρωποι και ζώα	290
Β. Λαζανά (μετ.) Τό μνήμα του βοσκου	290
'Ελένης Χαλκούση: "Ανθρωποι και σκυλιά	291
Δρος Κοντορέ: Γιατί τά παιδιά ζητούν την συντροφιά των ζώων;	293
'Ανθρώπινες πράξεις σκληρότητας	297
Και δελφίνια «στρατιώτες»	299
Τό σκυλάκι ο Ούισκυ	301
Δίαιτα χωρίς κρέας	302
Προσευχή των ζώων	306
'Η «Στέγη των ζώων» 'Αγ. Φραγκίσκου	306
'Η 'Ατραπός του 'Απακρυφισμού	308
Βασικές άρχές της Δημοκρατίας	309
Τροφή για τη σκέψη	311
'Η διαμάχη μεταξύ Μητροπολιτών	312
Χρ. Ριζοπούλου: Τά νέα βιβλία	316
Π. 'Αναγνώστου: «Δημιουργία και πνευματική άναγέννησις»	320
Οί Παρισίνοι «Δελφοί» προχωρούν	325
Χρονικά	326
Μεταξύ μας	334
Πένθη: Παν. Πατριαρχάς	335

Παρακαλοθμεν άποστείλατε

συνδρόμην σας 1974 Δρχ. 10%

'Εξωτερικού \$ 5.-

Τὸ ὠραιότερο δῶρο

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΒΙΒΛΙΟ

Βλέπε Τιμοκατάλογον Βιβλίων
εἰς σελ. 2 ἐξωφύλλου

(Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν)

ΕΓΓΡΑΨΑΤΕ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Συνδρομὴ 1974 δρχ. 100 (ἐξωτερικοῦ \$ 5.00)

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ ἐσωτερικοῦ ἔχουν δικαίωμα
νὰ ἀγοράζουσι τοὺς τόμους ἐπιλογῆς

Α' Τριετίας 1956—1957—1958

Β' Τριετίας 1959—1960—1961

ἕκαστον πρὸς δρχ. 100 ἀντὶ δρχ. 120

ΒΙΒΛΙΑ ΚΩΣΤΗ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀποκρυφισμὸς καὶ Μυστικισμὸς ἄδ. 40 δεμ. 70

Μελετήματα ἄδ. 90 δεμ. 120

Εἰσαγωγή στὴ Θεοσοφία ἄδ. 100 δεμ. 140

Τὰ Βήματα τῆς Φιλοσοφίας . . . ἄδ. 70 δεμ. 100

ΜΗΤΙΣ (Τὸ βιβλίον τῆς σοφίας) Β' ἔκ-
δοσις ἀναθεωρημένη 1971 δεμ. 120

Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὸν Κρισηναμοῦρτι . ἄδ. 70 δεμ. 120

Ὁ Ἰησοῦς χαρτόδ. 60

Βραβεία Έκδησεων
ΛΟΝΔΙΝΟΥ-ΒΟΛΩΝΙΑΣ-ΝΙΚΑΙΑΣ

“ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΒΡΕΛΛΟΠΟΙΙΑ”

- ΟΜΒΡΕΛΛΕΣ
- ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ
- ΕΙΔΗ ΕΞΟΧΗΣ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ-ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΑΙΟΛΟΥ 70

ΑΙΟΛΟΥ 70 · ΤΗΛ. 32.12.322 · ΑΘΗΝΑΙ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ 25 · ΤΗΛ. 831.768 · ΑΘΗΝΑΙ
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗΣ 289 · ΤΗΛ. 968.467 · ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Δ.ΡΗΓΑΣ